www.platform-online.de

PLATFORM

Zeitschrift für Wirtschaftsleben und Kultur | İş Dünyası ve Kültür Dergisi | Yıl: 1 | Sayı: 5 | BİR - 2005 | ISSN 1613-8112 | Deutschland, Belgien 4,50 EUR • Holland 5,25 EUR, Österreich 4,70 EUR | 65026

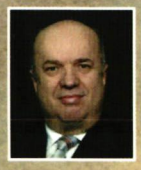
CENGİZ AYTMATOV

PLATFORM'A YAZDI

Uyumu yorumladı

Roland Koch

Dünden bugüne...

Fehmi Koru

DEĞİŞEN ALMANYA

Mevlüde Genç

Bir şehrin, bir göçün yazılmayan öyküsü...

İbrahim Sadri

Şiir, insana kalbini hatırlatıyor

4 260083 750001

ZAMAN MITGLIED

ZAMAN MEDIA CENTER

in Offenbach am Main

Desing-oscar auf 5 Gebieten

SND PREIS FÜR VOLLKOMMENE ZEITUNG

Die Welt hat die Qualität von Samanyolu bestätigt

Der höchste der Preis 28. Internationalen Qualitäts-Konvention DIAMOND STAR

www.eurozaman.de www.samanyolutv.de info@eurozaman.de

samanyolu tv
sendet in 5 verschiedenen Kontinenten

CIHAN
weltweite Nachrichtenagentur

AKSİYON
wöchentliche Nachrichtenzeitschrift

PLATFORM

GÜLER DUMAN
ERDAL ERZİNCANLI
KENAN KUBİLAY
ALTINAY ERSAVAŞTI
NİNA ÖGER
TONI SCHUMACHER

ZAFER GÜNDOĞDU
WERNER LORANT
UĞUR ARSLAN
MUSTAFA BAKLAN
SEVDA BODUROĞLU
FATİH ALTAYLI

OZAN ARİF
WOLFGANG SCHNEIDER
HALUK LEVENT
KEMAL ŞAHİN
VURAL ÖGER
ALİ KIRCA

EYÜP KÖKÇE
MEHMET ALİ BİRAND
HAKAN ELMAN
ENGİN TÜRELİ
HÜLYA KARAHAN
ŞENOL DEMİRÖZ

MUSA EROĞLU
FATİH GÖK
MESUT GÜNER
ALİ HAYDAR BERKPINAR
ABDULLAH ÖZER
FEVZİ PARMAKSIZ

ALİ PAŞA AKBAŞ
MAHMUT ÖZTÜRK
TARIK ÇELEN
TOLGA SAĞ
MUSTAFA KESER
MEHMET GÜRHAN

BÜLENT ÖVER
ALİ MAHSUNİ
ROLAND KOCH
CENGİZ AYTMATOV
FEHMİ KORU
İBRAHİM SADRİ

ABDURRAHİM KARAKOÇ
HÜSEYİN ÇELİK
FADİME ÖRGÜ
FATMA PEHLİVAN
VURAL SAVAŞ
KIVIRCIK ALİ

DR. GÜLAY YAŞİN
NAZLI ILICAK
MEHMET ALİ ILICAK
FİLİZ VE AYLA TURAN
LEVENT BİÇAKÇI
MEVLÜDE GENÇ

PROF. DR. FARUK ŞEN
VELİ ABUDAK
PROF. DR. YAŞAR BİLGİN
ASLI BAYRAM
ve daha birçok
isim burada buluştu...

burası, buluşma noktası...
hoşgeldiniz...

Focus, 20.9.2004

ZEITSCHRIFTEN

Titelheld Gerd Guevara

Auf dem Titelbild der neuen Zeitschrift „Platform" schmaucht Che Guevara eine dicke Zigarre. In der Maskerade steckt der deutsche Kanzler. Die Zeile dazu: „Gerhartz Schröder – Kanzler zwischen Firmenchefs und Genossen".

Schröder wird sich allerdings beim Lesen ebenso wie die meisten Deutschen schwer tun: Das neue Magazin richtet sich an die etwa 60 000 türkischen Unternehmer in Deutschland und erscheint in deren Muttersprache. Das Blatt will vor allem über deutsche Politik, Wirtschaft, Gesellschaft und Kultur berichten.

Cover-Rebell: Die türkische „Platform" präsentiert den Kanzler als Guerillero

FOCUS 39/2004 Fotos: Sipa Press, B. Kohlmeier, dpa

Business-Infos für Türken

Iklim Verlag will mit **„Platform"** *an den Kiosk*

Das türkischsprachige Magazin „Platform" aus dem Iklim Verlag, Langen, forciert seine Präsenz auf dem deutschen Markt. Neben dem geplanten Vertrieb via Kiosk soll der Titel, der zurzeit nur im Abonnement zu haben ist, möglichst bald von zweimonatlicher auf monatliche Erscheinungsweise umgestellt werden.

„Platform" hat ehrgeizige Ziele

Das Magazin, das seit April auf dem Markt ist, wendet sich mit Berichten über Wirtschaft, Politik und Kultur an türkische Unternehmer in Deutschland, mit dem Ziel, ihnen die Integration zu erleichtern. Dazu werden Kooperationen mit Institutionen wie der IHK oder dem Goethe-Institut angestrebt. Die Druckauflage liegt derzeit bei 5500 Exemplaren, von denen 5000 an Abonnenten gehen.

Mittelfristig will der Titel seine Position auch im Anzeigenmarkt verbessern, wo Iklim vor allem deutsche und türkische Kunden aus den Bereichen Food, Reisen und Medien erreichen möchte. Die Vermarktung für deutsche Kunden liegt bei Euro Türk Media, Offenbach. In der Türkei verantwortet Iklim den Verkauf. **HOR**

Horizont, 2.9.2004, 36/2004

Hızlı...Doğru...Tarafsız...Güvenilir

Avrupalı Türklerin artık bir kanalı var...

17 Aralık'ta yayın hayatına başlayan **TGRT EU**, Frankfurt Stüdyoları'ndan gerçekleştirdiği birbirinden çarpıcı programları ile sizlerle.

Ekonomiden Siyasete, Spordan Gündemdeki son gelişmelere, Almanca altyazılı filmlerden dizilere kadar aradığınız, özlediğiniz bütün programlar, iki dilde yayın yapan Avrupalı Türklerin kanalı **TGRT EU**'da.

www.tgrt.de

TGRT EU

„Stimme Europas"

ALMANCA İÇİN

GOETHE ENSTİTÜSÜ'NÜN DİL KURSLARI

Size en uygun bireysel öğrenme yöntemi:

Çok çeşitli kurs programlarımız içinden kendi öğrenme alışkanlıklarınıza uyanı seçebilir ve bireysel danışmanlık desteğinden yararlanabilirsiniz. En etkin öğrenme yolu kişisel öğrenmedir.

Biz de herşey hizmete dahil:
Medyatek ve bireysel öğrenme ünitelerimizde, her türlü ders araç gereç elinizin altında. Dil odaklı düzenlenmiş olan çeşitli kültür ve boş zaman etkinlikleri, hem teorik hem de pratik yoldan öğrenme olanağı sağlıyor.

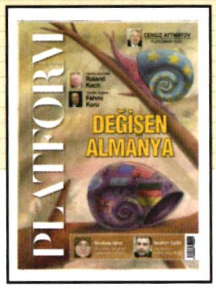
Almanca'yı kendi istediğiniz yer ve zamanda öğrenin:
30 ayrı kurs programından size en uygun olanını seçin. Öğleden önce, öğleden sonra ve akşam kursları sunuyoruz. Almanca'yı yoğun veya çok yoğun kursta, başkalarıyla birlikte ya da bireysel bir kursta öğrenebilirsiniz.

Üstelik Almanya'nın en güzel yerlerine dağılmış 16 ayrı şehirde.

Goethe Enstitüsü
Dachauer Str. 122
D-80637 München
Tel: +49(0)89 159 21-200
Faks: +49(0)89 159 21-444
E-Posta: esj@goethe.de

www.goethe.de/de

GOETHE-INSTITUT

editör

editor@platform-online.de

"Böyle güzel bir dergide ben de olayım..."

Bu cümle, yazdığı birbirinden güzel romanlarla, dünya edebiyatına malolmuş ünlü Kırgız yazar Cengiz Aytmatov'a ait. Cemile'nin, Sultanmurad'ın yazarı bu büyük kalem üstadının iltifatını duymak, meslek hayatımın alabileceğim en büyük ödülüdür. Aytmatov, sayfaları çevirdi, tek tek dergide resmi yayınlanan konuklarımızın kim olduklarını, ne iş yaptıklarını sordu... Ve ardından bu cümleyi sarfetti. **Bu cümle, büyük özveriyle yayınladığımız bu derginin omuzlayanları için şiltlerden, alkışlardan çok daha değerlidir.**

Platform sayfalarını çevirdikten sonra ve üstelik bizden de yazı talebi gelmeden böyle bir ifade kullanması, Cengiz Aytmatov'u dergimizde ağırlamanın gururuna ayrı bir anlam katıyor. Kalem ve söz üstadı Aytmatov'un uluslararası terör olaylarına değindiği yazısını bu sayımızda okuyabileceksiniz.

Birinci yılını kutlayacağı 6. sayısıyla birlikte, Platform, çok kısa bir süre zarfında, **"marka"** ve sahasında **"ilk olma"** özelliğini daha da sağlamlaştıracak. Platform, yürüyüşü boyunca kendisini yalnız bırakmayan abonelerini, dostlarını, reklam müşterilerini utandırmadı. Kalitesi ile Alman kurumlarını, yetkililerini de şaşırtan Platform'a referans olanlara karşı mahçup olmadığımızı düşünüyorum. Bir şirket danışmanı dostumuz, bizimle birlikte yapmak istediği projeyi anlatmak için gittiği NRW Eyalet Milli Eğitim Bakanlığı'nda bir yetkilinin, **"Türklerin böyle bir dergisi mi var?"** dediğini bize iletti.

Cumhurbaşkanı **Horst Köhler**'in basın müşavirliğinden arayan bir yetkili de, özellikle **"Gerhartz Schröder"** başlıklı kapak illüstrasyonumuzu ve tasarımımızı çok beğendiklerini iletti..

Bundan daha güzel lobicilik olabilir mi?

Gelecek sayıyla birlikte bayilerdeyiz...

Platform önümüzdeki sayıdan itibaren artık postayla **"ücretsiz"** gönderilmeyecek. Almanya'daki okurlarımız, gazete bayilerinden dergimizi 4,5 Euro karşılığında alabilecekler. Benelux ülkelerinde de dergimizi büyük bayilerde bulabileceksiniz. **"Çorbada bizim de tuzumuz olsun"** diyorsanız, abone olarak bize destek olun. Şimdi görev sırası sizde... Abone olmanızı ve bizi desteklemenizi bekliyoruz...

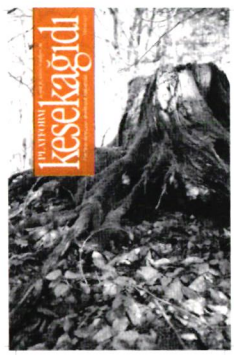
Kesekağıdı...

Dergimizle beraber vereceğimiz **"Kesekağıdı"** en büyük sürprizlerimizden biri olacak. **"Göç Edebiyatı ve Kültürü Eki"** olarak tanımladığımız Kesekağıdı, Avrupa'daki Türk göçmenlerin öykülerini, şiirlerini, denemelerini yayınlayabilecekleri bir platform olacak. Kültürümüzü yaşatma adına Kesekağıdı okul ve kürsü vazifesi yapacak. Burada kendisini gösteren yetenekli kalemlere sürprizlerimiz var. Şimdiden yazılarınızı, çalışmalarınızı gönderebilirsiniz.

Daha fazla ipucu yok... Pek yakında...

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve Cengiz Aytmatov Platform'da...

6 sayıda 60'ın üzerinde tanınmış, sahasında ün yapmış isimle görüşen Platform ekibi, Başbakanımız Recep Tayyip Erdoğan'ı da konuk ediyor... Çok yoğun iş temposu ve özellikle de 17 Aralık koşuşturması nedeniyle Şubat ayına ertelemek zorunda kaldığımız görüşmede, Sayın Başbakanımıza Avrupa Türklerini ilgilendiren temel konularda da sorular yönelttik.

İlgi ile okuyacaksınız.

Ayrıca dünyanın en ünlü yazarlarından ve evrenselliği kanıtlanmış Kırgız yazar Cengiz Aytmatov'la yaptığımız derin bir söyleşiyi de 6. sayımızda bulacaksınız. Platform 6. sayısında hepinizin yakından tanıdığı Türk Alman Sağlık Vakfı Başkanı **Prof. Dr. Yaşar Bilgin, Nazlı Ilıcak,** Milli Eğitim Bakanı **Hüseyin Çelik,** Akbank Almanya Genel Müdürü **Veli Abudak**, Miss Germany **Aslı Bayram** ve daha birçok tanınmış isim yeralıyor.

Dünya bir platformdur...

Platform, evrensel ve uluslararası çizgiyi yakalamak gibi bir strateji güdüyor. Bu nedenle Almanya sınırlarını aşmak için de bağlantılar, görüşmeler yapıyoruz. Amacımız değişik ülkelerin entellektüel kalemlerini Platform Ailesi'ne katabilmek ve onların duygu ve düşüncelerini anlatabilecekleri bir **"buluşma noktası"** olabilmek. Özellikle son ABD işgalleriyle hatların keskinleştiği, çizgilerin iyice kalınlaştığı dünyamızda, görüş ve düşüncelerimizi paylaşabileceğimiz bir **"Platform"** olmak.. bir **"diyalog köprüsü"** kurmak... Kurulacak bu köprülerle de, Almanya'da ve Avrupa'daki işadamlarımıza, insanımıza yeni bir vizyon verebilmek...

"Niçin böyle bir dergi yapıyorsun" diye soran dostlarımıza, **"Kendimi ve hayatı yeniden tanımlamak için"** dedim birkaç yerde...

Alışılmışın ötesinde, geniş bir bakış açısıyla kendimizi ve hayatı yeniden tanımlamaya sizce ihtiyacımız yok mu?

:impressum / künye

sahibi / herausgeber
iklim verlag gmbh

adres / anschrift des verlags
starkenburg str. 16 • 64546 mörfelden-walldorf
telefon **06105 702 99 99** telefax **06105 702 99 88**
internet | **www.platform-online.de**
e-mail | **info@platform-online.de**

yayın yönetmeni / chefredakteur | **sebahattin çelebi**
celebi@platform-online.de

haber müdürü | **muhsin ceylan**
ceylan@platform-online.de
koordinatör | **şükrü uyanık**
uyanik@platform-online.de

yayın kurulu / redaktion
sebahattin çelebi, mehmet koca, muhsin ceylan, şükrü uyanık, ulrike brandhorst, sonja häußler, alev özdemir
redaktion@platform-online.de
kapak illüstrasyonu | **dağıstan çetinkaya**
hukuk danışmanı | **av. macit karaahmetoğlu**
karaahmetoglu@platform-online.de

bu sayıda katkıda bulunanlar / mitarbeit an dieser ausgabe
nuh gönültaş | ankara, **feyza balakbabalar, ömer yaprakkıran, nadide kepçe, m. teyfik özcan, ali çimen** | istanbul, **kenan özer, tülay karaatlı, aslı takanay** | istanbul, **sabri gürses** | istanbul, **dilek dizdar, şebnem bahadır, hayrettin özcan, zümrüt bektaş, dağıstan çetinkaya** | istanbul, **osman saka, öner özcan, osman sönmez** | moskova

reklam / anzeigen | **arzu çakır**
telefon **06105 702 99 99**
telefax **06105 702 99 88**
leonardo & fritz **06105 702 99 87**
anzeigen@platform-online.de

grafik-tasarım / visuelle konzeption
iklim gmbh | **www.iklim.de**

temsilcilikler
bayern | **gürses hasancık 0179 / 294 16 79**
bw | **öner özcan 0171 / 422 25 32**
nrw | **abdurrahman biçer 0177 / 689 22 94**
ankara | **sevgi kayabaşı +90 542 432 07 57**
istanbul | **nuh gönültaş +90 533 38 80 71**
hollanda | **köksal gör +31 622 96 83 59**
isviçre | **hüseyin badak +41 79 445 47 45**
moskova | **osman sönmez +70 95 96 96 415**

5500 adet basılarak, orta ve büyük ölçekli Türk işverenlere postayla gönderilmiştir.

Platform'da yayınlanan, yazı, haber, fotoğraf, makale ve tarafımızca hazırlanan reklamlar Iklim GmbH'nın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopyalanamaz ve kullanılamaz. Dergimiz, yayınlanan bütün haber ve fotoğraflardan sorumludur. Makalelerden yazarları, yayınlanan ilanların içeriğinden ilan sahipleri sorumludur.

Platform, Basın Ahlak Ilkeleri'ne uymayı taahhüd eder.

(c) Copyright 2004 iklim Verlag GmbH

PLATFORM, Avrupa Türk Yazarlar ve Sanatçılar Birliği ile Avrupa Türk Gazeteciler Birliği üyesidir.

Erscheinungsweise: Zwei monatlich
Exemplare: 5500.
Vertrieb: Deutsche Post
Der Einzelverkaufspreis beträgt 4,50 Euro
Alle Rechte vorbehalten. Nachdruck, Aufnahme in Online-Dienste und Internet nur nach vorheriger schriftlicher Zustimmung des Verlages.

Abone Ücreti Almanya içi yıllık 6 sayı 24 EUR.

Bankverbindung: Commerzbank,
Konto Nr: 2904100 • BLZ: 50040000

ISSN 1613 - 8112
Printed in Germany

:bu sayıda

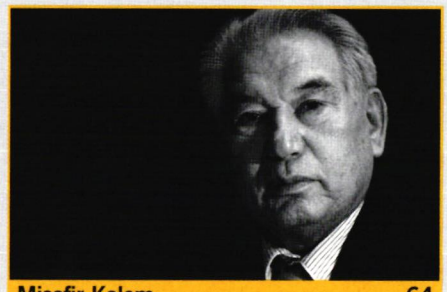
Avrupa'nın en iyi ve en kaliteli Türk dergisi...

ILLÜSTRASYON: DAĞISTAN ÇETINKAYA

Kapak 20

Değişen Almanya
Savaş yıllarından AB'ye uzanan yolda Almanya'nın geçirdiği evrim

Misafir Kalem 64

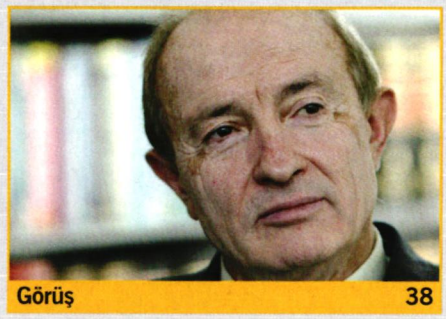
Söz olmasaydı,
Tanrı da olmazdı, evren de...
Cengiz Aytmatov

Editör [3]
Soykırım yalanı [Mehmet Koca 25]
Memleket Gülüm [Sebahattin Çelebi 31]
Yeni yıl, yeni umutlar [Kenan Özür 67]
Reklamlarda köklü değişimler zamanı [Mustafa Korkmaz 85]
Bulmaca [Yücel Ergüneş 95]
Çizgi dili [Dağıstan Çetinkaya 96]

Bir göç hikayesi 8

Benim Almanyam!
Mevlüde Genç

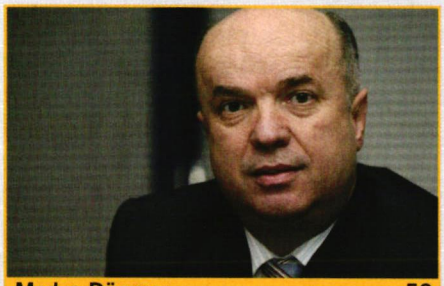

Görüş 38

Herkesin Vural Abi'si...
Cumhuriyet Onursal Başsavcısı
Vural Savaş

FOTOĞRAFLAR: PLATFORM

Yıl : 1 | Sayı: 5 | 01/2005
"Gerçeklik seni özgür kılar..."

Medya Dünyası 50

Tezgah başında kitap okuyan çocuğun serüveni
Fehmi Koru

Şiir 56

Şiir insana, kalbini ve cesaretini hatırlatıyor
İbrahim Sadri

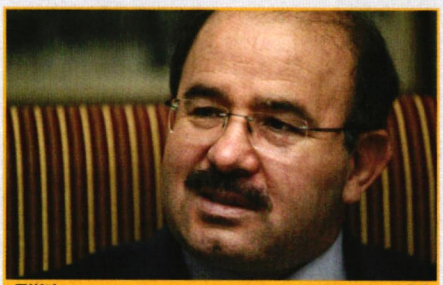

Almanya **Politika** 10

"Benim için uyum, topluma katılımdır"
Hessen Eyaleti Başbakanı Roland Koch

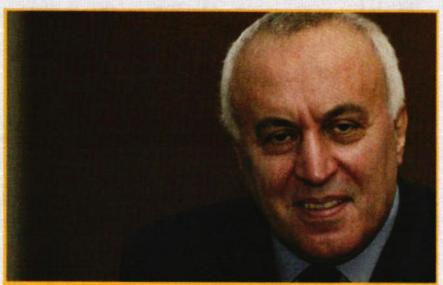
Platform'un içinden

Bir dönüş hikayesi: TD-IHK Genel Sekreteri Gülay Yaşın [26]
Karamanlı Fadime'nin başarı dolu yolu [56]
Turan Kardeşler'in hedefi Türkiye piyasası [60] Kremlin'in gizemi [82]
CDU'nun tribünlere oynama kültürü! [6] Çalışkan bir bakan: Wolfgang Clement [14]
Vietnam'dan Felluce'ye, özgürlüğün bedeli [78]

Eğitim 86

Türkçe öğretemiyoruz!
Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik

Portre 32

40 yılın gözlemcisi
Prof. Dr. Faruk Şen

Spor 92

Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı
Levent Bıçakçı

CDU'nun tribünlere oynama kültürü!

"Ülkemiz" Almanya, ağır ekonomik şartları yaşarken, politikacılarımızın popülist yaklaşımları toplumsal gerilimi artırmada önemli bir rol oynuyor. Problemlere çözüm üretmek yerine, bir kısım çevrelerin duygusal tepkilerini okşayan açıklamalar ve şovlar nedeniyle toplumsal birlikteliğimiz ciddi anlamda yara alıyor. Ancak özellikle de Birlik partilerinin yaklaşımları endişe uyandırıyor.

Sorunların merkezine göçmenleri oturtarak, siyaset yapma yaklaşımları oldukça sırıtıyor. Böylesine yaklaşımlar, peşin hükümleri artıracağı gibi, Alman toplumu ile göçmenler arasındaki çizgilerin de kalınlaşmasına yolaçıyor. **"İktidar pahasına"** tribünlere oynayan ve **"Vatan, Millet, Berlin"** oylarına göz diken bu tür politikalar, onları belki iktidara getirebilir ama, toplumsal birliktelik adına da büyük yaralar açacağı muhakkak.

Futbol ne ilginç bir oyun...

Bir top, 22 adam, ortada bir hakem... Ve bu koşturmacayı izleyen yığınla insan... Oyuncuların gösterdikleri performansa göre yükselen tezahüratlar, alkışlar...

Belki de, günümüzün en önemli kitle etkileme araçlarından biri futbol... Zaman zaman siyasilerin bile gündemini etkileyen, insanoğlunun bu ilginç icadı, hayatımızın neredeyse ayrılmaz bir parçası oluverdi.

Politikada yeni kavramların doğmasına da yol açtı futbol.

Son iki genel seçimi SPD'nın kazanması, Almanya'da muhafazakar kanat Hıristiyan Demokrat/Hıristiyan Sosyal Birlik Partileri'nin (CDU/CSU), 1998'de düştüğü muhalefetten kurtulup iktidara gelmek için her yolu mübah görmesine yol açıyor. Tabiri caizse faullü oynanan bu politik karşılaşmada, taraftarlar da topun fileleri havalandırmasını esas almaya başladığı için, işin keyfi iyice kaçıyor.

Ancak, bu "faulller" dikkatlerden kaçmayacak kadar barizleşti son zamanlarda. CDU/CSU'nun bu son yıllardaki politikasından en çok rahatsızlık duyanlar, elbetteki ülkedeki göçmenler. Zira Hıristiyan Birlik Partileri'nin lobisi olmayan göçmenler üzerinden politika yapmaları kendileri ve aşırı sağcılar dışında, her kesimden ciddi tepki topluyor. Birlikçilerin bu tepkileri hiç dikkate almadan ırkçıların söylemleriyle örtüşen açıklamalarına devam etmesi, ülkedeki ulusal birlik açısından endişe veriyor..

"Leitkultur"

Almanya'nın göçmen ülkesi haline geldiğini kabullenmemekte direnen, fakat bu sosyal olay karşısında itirazlarını gerekçelendiremeyen Birlik Partileri'nin temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp ortaya koyduğu konu, "uyum". Parti yönetimine kızıp milletvekilliği dışındaki tüm görevlerini bırakan CDU/CSU Meclis Grup Başkan Yardımcısı Friedrich Merz'in yaklaşık dört yıl önce politika gündemine getirdiği **"öncü, hakim veya baskın kültür"** şeklinde tercüme edilebilecek **"Leitkultur"** uzun zamandan bu yana gündemi meşgul ediyor. Gelen tepkilerle biraz makyajlanan bu ifade, **"Özgürlükçü Alman öncü kültürü"** şeklinde kamuoyuna kabul ettirilmeye çalışılıyor. CDU/CSU, şimdilerde bu yeni ambalaja iyiden iyiye sahiplenmeye ve işi **"Her eve lazım özgürlükçü demokratik öncü kültür"** demeye getirmeye başladı.

Peki bu ifadelerden kasıtları ne?

Bu ülkede yaşayan herkesin Alman kültürünü, Alman geleneğini örf ve adetini içselleştirip Alman gibi yaşaması isteniyor. Hıristiyan Birlikçilerin göçmenlerden talep ettikleri hususları yerine getirmeyen, daha Türkçesi, "Alman gibi yaşamayan" milyonlarca Alman'ı ne yapacağız?

Almanya demokratik hukuk devleti olduğuna göre, burada ana geçer, Anayasa'daki temel ilke ve değerler. Hayat biçimini, **"Grundgesetz/Anayasa"** dediğimiz bu kurallar manzumesi belirliyor.

Evlere şenlik başka bir teklif daha var ki oldukça ilginç: Alman vatandaşlığına geçen göçmenlerden, Anayasa üzerine yemin etmeleri, orta dereceli okulları bitirenlerin diplomalarının törenle verilmesi

FOTO: DPA

ve bu törenlerde Alman milli marşının söylenmesi gibi tanımlamakta güçlük çekilen talepler bunlar...

"Anayasa'ya saygılı tek tip Alman vatandaşı yaratmak" şeklinde tanımlanabilecek bu yaklaşımlar, ayakkabı ustasının elinden çıkmış ve her ayağa uydurulmaya çalışan bir ayakkabı kalıbı izlenimini uyandırıyor nedense...

Tek tip insan üretme konusunda, "Birlikçi"lerde teklifler bitecek gibi de değil hani. CDU/CSU'lular 2006 genel seçimlerine **"Kim daha çok vatansever?"** sloganıyla gideceklerini açıklama yarışındalar adeta. Vatanseverlik bizdeki anlamının değiştirilmiş versiyonunu çağrıştırmıyor da değil. **"Vatan, millet, Sakarya"** söylemleri ile büyümüş bizim kuşaklarımız için, göçle birlikte artık, **"Vatan, Millet, Berlin"** kavramları da hayatımıza girecekmiş demek ki!

Tribünlere oynamak denilen şey bu olsa gerek.

Toplumu, ülkesini sevenler ve sevmeyenler veya daha az sevenler diye kategorize etmek, stadyumda ayrı bölümlere oturtulan taraftarları hatırlatıyor bizlere.

Bütün sorunların merkezine göçmenleri oturtarak, onlar üzerinden siyaset yapma yaklaşımları aslına bakılırsa oldukça ilginç bir şekilde sırıtıyor. Böylesine yaklaşımlar, önyargıları artıracağı gibi, Alman toplumu ile göçmenler arasındaki çizgilerin de kalınlaşmasına neden oluyor. **"İktidar koltuğu pahasına"** tribünlere oynayan ve **"Vatan, millet, Berlin"** oylarına göz diken bu tür politikalar, belki iktidarı getirebilir, ama toplumsal birliktelik adına da büyük yaralar açar. Burası kesin.

Aslında sorun, CDU/CSU'luların her nedense bir türlü görmedikleri veya görmek istedikleri bir realiteden kaynaklanıyor. Almanya'da yaşayan göçmenlerin büyük çoğunluğu artık Almanya'yı birinci vatan olarak kabul etmiş durumdalar.

CDU/CSU'lu politikacılar bu konuda kafa yorarlarsa, hem **"ülkemiz"** Almanya'ya, hem de **"vatandaşlarımıza"** büyük hizmet yapmış olurlar.

Turnusol kağıdı

Genelde göçmenler, özelde ise Almanya Türkleri üzerinden oylarını artırma gayretinde olan Hıristiyan Birlikçilerin Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliğine karşı tutumları ve buna Avrupa'nın diğer ülke-

lerinden destek arayışına çıkmaları çok manidar. CSU'nun lideri Bavyera Başbakanı Edmund Stoiber'in **"2006 yılında iktidara gelirsek, Türkiye'nin AB'ye tam üyeliğini engellemek için tüm imkanlarımızı kullanacağız"** demesi ve buna CDU Genel Başkanı Angela Merkel'in tam destek verip aynı meyanda **"kükreyerek"** açıklamalarda bulunması bu konuyu iç-politika malzemesi yapmaktan başka bir şey değil. **"Kargadan başka kuş tanımam"** misali, CDU/CSU, Türkiye için illa da **"imtiyazlı ortaklık"** diyor başka bir şey demiyor. CDU lideri Merkel, Türkiye'nin AB'ye tam üyeliğini 2006 yılında yapılacak genel seçim öncesi sürdürülecek seçim kampanyasında gündeme getirecek-

FOTO: HAYRETTİN ÖZCAN

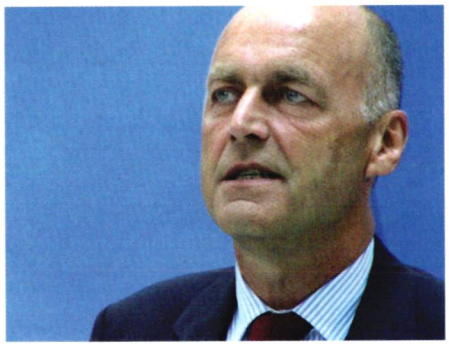

FOTO: CDU

lerini çoktan ilan etti bile.

"Kutsal İttifak"

Türkiye'nin AB üyeliğine karşı çıkan, Fransa'daki iktidarı elinde tutan Halk Hareketi Birliği (UMP) Başkanı Nicolas Sarkozy'nin Le Figaro gazetesinin haberinde yazılan, **"Alman sağı Sarkozy tarafından fethedildi"** ifadeleri doğru gibi görünüyor. Aynı haberde CDU Genel Başkanı Angela Merkel'in, Sarkozy'nin **"Hırsına, fikirlerine ve inançları"**na hayranlık duyduğunun yazılması dikkat çekiyor. Demek ki **"fethedilmiş"** olmanın temelinde bu hayranlık yatıyor. UMP ve CDU, Türkiye'nin AB üyeliğine karşı çıkma konusunda neredeyse **"ortak ülkü"** belirlemiş gibi görünüyorlar.

Aslında Almanya'nın CDU'su 1982-1998 yılları arasında genel başkanlığını yapan **Helmut Kohl**'ün politika arenasından çekilmesinden sonra ciddi çalkantılar yaşadı. Alman medyasında çıkan haber ve yorumlarda, **Merkel**'in CDU/CSU'daki erkek hakimiyetine karşı daha fazla direnemeyeceği ileri sürülürken, günü danışmanlarının tavsiyeleriyle kurtardığı iddia ediliyor. Fakat danışmanlarının onu zaman zaman yanılttıkları da ileri sürülmüyor değil.

Maaş alımında da "öncü"

Merkel, **"öncü kültür"**cülerden olan Meyer'in koltuğunda kalmasını sağlayamadı. Baskılar sonucunda koltuğunu kaybetti ve masasını toplamak zorunda kaldı, Meyer. Kader, milletvekilliği maaşının dışında eski işverenden aylık almak konusunda **"öncü"** olmak gibi bir ayrıcalık yaşattı **Meyer**'e... Laurenz Meyer, bu konuda yalnız değil. VW'den maaş alanlar listesinde gerek eyalet, gerekse Federal Parlemento'da oturan her partiden oldukça fazla isim var. CDU milletvekili Hildegard Müller'in (37) vekillik maaşının yanı sıra Dresdner Bank'tan aldığı oldukça kabarık yan maaş karşısında, Merkel'in ne yapacağı merak ediliyor.

NRW eyaletinde CDU'dan geleceğin Eyalet Çalışma Bakanı olmasına kesin gözüyle bakılan isimlerden Hermann Josef Arenz de aldığı ek aylıklardan dolayı isteğiyle değil parti kurultayında delegelerin oylarıyla diskalifiye edildi. **"Göçmenler öncü kültüre uyum sağlamalıdırlar"** diyenlerin öncülük ettiği parasal şaibeler dikkatlerden kaçmıyor.

Bu noktada, Alman Anayasası'nın önemi bir daha ortaya çıkıyor.

Şu veya bu kültüre göre değil de, Anayasa'da yer alan temel değerlere saygılı bir hayattan yana olmanın ne kadar sağlıklı ve mantıklı olduğu anlaşılıyor.

Bu oyunu oynarken, **"bir yerlerden"** doping alırsanız, futbol hayatınız bir gün mutlaka biter veya bitirilir.

Oyunu sahada oynamak ve topa konsantre olmak, gol atınca da tribünü selamlamak, profesyonel oyuncuların işi.

Ne yapalım, herkes Hakan Şükür değil ki!

Stoiber ve Meyer...

Edmund Stoiber'in, 2006 yılında iktidara gelmesi halinde, **"Türkiye'nin AB'ye tam üyeliğini engellemek için tüm inkanları kullanacağız"** diyerek baltaları çıkarması da, futbol karşılaşmalarının "dirsek atmaları"nı hatırlatıyor insana...

Emeksiz maaş yargıdan döner

Buna son örnek Meyer olayı oldu. Hiçbir katkıda bulunmadan enerji devi RWE'den maaş aldığı ortaya çıkan Meyer'in politik hayatı bitti.

PLATFORM

Zamana değer katmak için...

28 Şubat 2005'e kadar hediyeli abonelik

Kol saatiniz Platform'dan

Derginiz Platform'a bir yıllık abone olun yukardaki saatlerden tercih ettiğiniz birini adresinize gönderelim.

Nisan 2004'ten bu yana yayın hayatında olan ve her iki ayda bir okurlarıyla buluşan Platform dergisi, kalitesi ve zengin içeriğiyle Avrupa'nın en iyi Türk dergisidir.
Dergimize abone olan bütün okurlarımıza tercihlerine göre bay veya bayan kol saatleri hediye olarak gönderilecektir. Sadece posta ücreti karşılığı yukardaki saatlerden birine sahip olmak için abone formunu doldurup bize yollamanız yeterli olacaktır.

Abonelik şartları:

1) Abone bedeli yıllık 24 Euro'dur. Yandaki formu eksiksiz doldurup gönderen okurlarımızdan abone ücreti hesaplarından çekildikten 6 hafta sonra kendilerine tercih ettikleri saat posta ücreti karşılığı Deutsche Post kanalıyla gönderilecektir.
2) Her abone kaydı için tek bir kol saati hediye edilecektir.
3) Kampanyamız Şub at 2005 sonuna kadar geçerlidir.
4) Bay ve bayan kol saati konusunda tercihte bulunmayan okurlarımıza elimizde bulunan kol saatlerinden gönderilecektir.
5) Formların **"İklim Verlag - Platform | Starkenburg Str. 16 • 64546 Mörfelden-Walldorf"** adresine postayla gönderilmesi gerekmektedir. Dileyen okurlarımız **06105_702 99 88** nolu faksa da abone kuponlarını geçebilirler. Ancak mutlak surette telefon ve adres bilgilerinin okunaklı bir şekilde yazılması gerekmektedir.
6) Almanya dışından abonelik için merkezimizle irtibata geçilmesi gerekmektedir.
7) Mevcut abonelerimiz de bu hediyeleri alabileceklerdir.

Platform Abone Formu

☐ Ich bestelle die kommenden sechs Ausgaben von Platform frei Haus für nur 24,- EUR (statt 27,- EUR)

Hediye tercihi ☐ Bayan kol saati ☐ Bay kol saati
(Sadece birini seçiniz)

Meine Anschrift

Vorname, Name _____

Strasse, Nr _____

PLZ, Ort _____

Land _____

Geburtsdatum _____

Telefon _____

E-Mail _____

Ich zahle die 24,- euro jährlich bequem per Bankeinzug

BLZ _____

Konto Nr _____

Geldinstitut _____

Datum, Unterschrift _____

Schicken Sie mir in einem Jahr 6 Ausgaben der Zeitschrift Platform. Ich kann jedoch meinem Vertrag jederzeit kündigen. Eine kurze Mittelung an unseren Platform Kunden-Service genügt. Dieses Angebot gilt nur innerhalb Deutschlands. Auslandpreis gehen auf Anfrage. Mir ist bekannt, dass ich diese Bestellung innerhalb von 14 Tagen bei der Bestelladresse widerrufen kann. Zur Wahrung der Frist genügt die rechtzeitige Absendung des Widerrufs. Ich bestätige dies durch meine zweite Unterschrift.

Datum, Unterschrift _____

‘Benim için uyum, topluma katılımdır’

Özellikle çifte vatandaşlığa karşı imza kampanyaları ile adından sözettiren Hessen Eyaleti Başbakanı CDU’lu **Roland Koch**, Avrupa’nın en iyi Türk dergisi **Platform**’un konuğu oldu. Koch, uyumdan ekonomik ve sosyal alanda topluma katılımı anladığını söylerken Türkleri CDU’da siyaset yapmaya çağırdı...

Türkiye’nin AB’ye tam üyeliği, kendi bazı kültürel, milli örf ve adetleriyle ulusal yetkilerinden vazgeçme mecburiyetini beraberinde getirecektir. Açıkca ben, Türk milletinin kendi kimliği ve değerlerinden zarar görmeden bu birliğe gireceğine inanmıyorum.

Muhsin Ceylan

Sayın Başbakan, Sosyal Demokrat Parti’nin (SPD) kalesi Hessen’i fethettiniz ve akabindeki seçimleri de kazandınız. “Hessen Fatihi” olarak kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Burada ”fetheden” ifadesi doğru ifade değil. Peşpeşe iki defa seçmenlerin teveccühünü kazanarak iktidara layık görülmüş başbakanlığa getirilmiş bir hükümet başkanı olarak, gerek eyaletimiz gerekse burada yaşayan insanlarımız için çok büyük sorumluluk hissediyor insan. Biz sadece seçimleri kazandık, ne eyaleti ne de ülkeyi fethettik. Seçmenlerin bize verdiği mesuliyetin ciddiyeti ve büyüklüğünün farkındayız. Hedefimiz, seçimler öncesi verdiğimiz sözleri başarıyla hayata geçirmektir.

Uzun zamandır partiniz CDU’da sizi Genel Başkan olarak görmek isteyenlerin varlığı sır değil. Eski Genel Başkanınız Helmut Kohl politik arenaya veda ederken, adınız potansiyel Genel Başkan adayları arasındaydı. İcabı halinde Hessen Başbakanı Roland Koch, Berlin’e CDU Genel Başkanlığına gider miydi?

Benim Hessen’de bir görevim var ve ben bunun başındayım. Seçmenlerim de bütün gücümü Hessen için harcayacağımdan kesin olarak emin olabilirler. Bu tür spekülasyonlara dün katılmadığım gibi bugün de katılmıyorum. Benim görevim Hessen’e hizmet etmek.

SPD’nin kalesi Hessen’i Vatandaşlık Kanunu’na karşı başlattığınız imza kampanyasıyla ele geçirmekle suçlanıyorsunuz. Aynı zamanda bu kampanyayla göç ve göçmen karşıtı politika yaptığınız iddia ediliyor. Bu imza kampanyası sadece seçim taktiği miydi? Bu kampanyanın ana hedefi neydi?

1998’de iktidara gelen Berlin Kırmızı-Yeşil koalisyon hükümeti halkın büyük çoğunluğunun isteği ve tercihine rağmen Vatandaşlık Kanunu’nu hayata geçirmek niyetindeydi. Bizde bu hedefe karşı imza kampanyasıyla adı geçen kanunda zaruri düzeltmelerin yapılmasına dikkat çektik. Hatırlanacağı gibi bu kampanyanın sloganı **“Uyuma evet, çifte vatandaşlığa hayır”** idi. Bu görüş ve politikamız seçmenler tarafından onaylandı ve sonuç olarak Federal Eyaletler Meclisi’nde dengeler değişti. Vatandaşlık Kanunu’nda bu yönde düzeltmeler yapıldı. Berlin Kırmızı-Yeşil koalisyon hükümeti eski yani çifte vatandaşlığa yol açan girişimlerinden geri adım atmak zorunda kaldı. Biz Hessen’de iktidarı ele aldıktan bu yana diğer eyaletlere kıyasla uyuma en fazla önem verip yatırım yapan eyaletiz. Göçmen çocukları için açtığımız Almanca destek kurslarını hatırlayın lütfen. Bu kurslar sayesinde lisan problemi olan göçmen çocuklarının okullarda Alman akranlarından geri kalıp dezavantajlı duruma düşmemelerini hedefliyoruz. Uyum projelerinin hayata geçirilmesindeki mali yardımların hatırlanmasını rica ederim.

Göçmenlerin uyum konusunu devamlı sıcak tutmanız dikkat çekiyor. Sizce göçmenler uyuma karşılar mı, yoksa uyumu istemiyorlar mı? Sizin uyumdan kastettiğiniz nedir?

Ben devamlı genellemeye karşıyım. Bahsedildiğinin aksine Almanya’ya göç etmiş olan yok. Almaya’ya gelmiş olan göçmenlerin ekseriyeti ekonomik ve sosyal hayata çok güzel bir şekilde adapte olmuş vaziyetteler. Ama büyük bir endi-

FOTO: © PLATFORM

şeyle günden güne artan belirli grupların içe kapanma girişimlerini görüyorum. Bu içe kapanmanın Fundamentalist İslamcılık görüşüyle desteklenip beslendiği ve bu insanların da ülkemizde yan toplumlar oluşturduğuna şahit oluyoruz. Bizler elbirliğiyle bu gelişmenin daha da yayılmasını engellemek için çalışmalıyız. Benim için uyum, toplumumuzun ekonomik ve sosyal hayatının her kademesine katılım, iştirak demektir. Buna ülke lisanına vakıf olmak, yani kendini Almanca ifade edebilmek de dahildir. Ülkemizdeki göçmenlerde uyuma en büyük engel, Almanca yetersizliğidir.

1998'de SPD-Birlik 90/Yeşiller hükümeti öncesinde partiniz CDU, Hür Demokrat Parti (FDP) ile 16 yıl aralıksız iktidardaydı. Bu dönemlerde göçmenlerin uyumuna destek için neler yapıldı? Şimdi karşılaştığımız sonuçlar o zamanların politikalarının meyvaları değil mi?

Uzun yıllar ülkemize gelen göçmenlerin belirli bir zaman sonra geri dönecekleri görüşü hakimdi. Misafir işçi kavramı da buradan geliyor. Göçmenlerin geri dönecekleri düşüncesinde olunduğundan mesela okullarda bu işçilerin çocuklarına anadil dersleri verilmesi desteklenirken, Almanca öğretilmesi ihmal edildi. Ben Hessen'de iktidara gelince bu sistemi derhal değiştirdim. Okul öncesi Almanca destek kursları, okul ve daha sonraki eğitim ve meslek öğrenim dönemlerinin başarılı olabilmesi için çok önemli anahtardır. Kırmızı-Yeşil koalisyon hükümeti bu

CDU net çözüm alternatifleriyle 2006 genel seçimlerine gidecektir. Ben eminim ki Türk asıllı seçmenlerin çoğunluğu, bu sorunun cevabına **"Evet, çözümü CDU getirir"** diyecektir. Türk-Alman Sağlık Vakfı Başkanı Türk asıllı Prof. Yaşar Bilgin Hessen eyalet CDU'sunun yönetimindedir. CDU'nun kapısı, tüzüğünü ve hedeflerini benimseyen herkese açıktır. Ben, Türk asıllı Alman vatandaşlarını CDU'da politika yapmaya çağırıyorum.

eğitim politikasına karşı uzun süre direndi. Bugün onlar da anladı ki, yeterli Almanca olmadan toplumda başarılı uyumun gerçekleşmesi mümkün değil. Biz Hessen'de beş yıl önce, göçmen örgütlerinin temsilcileri, eyalet yetkilileri ve uzmanlardan oluşan Eyalet Uyum Meclisi'ni kurduk. Bu meclis uyum için gerekli altyapı çalışmalarını oluşturuyor.

Türk asıllı Alman vatandaşları konusuna gelecek olursak, Almanya'da yaklaşık 500 bin Türk asıllı seçmen var. Bu seçmenlerin partiniz CDU'yu seçmeleri için neler söyleyeceksiniz?

Her seçmen, kendini ilgilendiren problemlerin çözümlerini, kendine göre en iyi alternatif sunan partinin hangisi olduğunu sorar. Türk asıllı seçmenler de aynı soruyu kendilerine mutlaka soruyorlardır ve soracaklardır. Ülkemizin karşı karşıya olduğu her türlü problemin halk lehinde çözümü, sosyal reformun sağlanması ve vergi yükünün hafifletilmesinde hangi parti daha ehildir? CDU bu konulardaki net çözüm alternatifleriyle 2006 genel seçimlerine gidecektir. Ben eminim ki Türk asıllı seçmenlerin çoğunluğu, bu sorunun cevabına **"Evet, çözümü CDU getirir"** diyecektir. Türk-Alman Sağlık Vakfı Başkanı Türk asıllı **Prof. Yaşar Bilgin** Hessen eyalet CDU'sunun yönetimindedir. CDU'nun kapısı, tüzüğünü, hedeflerini benimseyen herkese açıktır. Ben, Türk asıllı Alman vatandaşlarını CDU'da politika yapmaya çağırıyorum. Ülkemizdeki Türk asıllıların orta direğe ait oldukları malumumdur. Partim CDU da bu toplum kesiminin menfaatlerini takip eden partidir.

Sayın Başbakan, Almanya'daki Türk medyasında isminizi genelde negatif başlıklarla çıkan haberlerde görüyoruz. Bu neden böyle? Bu haberler karşısında neler hissediyorsunuz?

İnsanlara negatif bir etiket yapıştırıp bunu ordan oraya taşımak çok kolaydır. İsterdim ki, şahsiyetlere vurulan etiketle bu simaların hedefleri, yapmak istedikleri daha hassas ve adil ölçülüp biçilsin ve karar buna göre verilsin. Ayrıca ben Türk medyasından devamlı davet alan, röportarj yapılmak istenen ve yayın organlarında yazı yazması arzulanan biriyim. Genelde Türk medyasıyla ilişkilerim çok iyi bir durumda. Ben sözlerim ve yaptıklarımla değerlendirilmeyi, ölçülmeyi isterim. Bunu yapanlar, benimle ilgili çizilen resmin aksine başka bir resimle karşılaşacaktır.

Aktüel konu; Avrupa Birliği ve Türkiye'nin buraya üyeliği. CDU, her aday için geçerli olan Kopenhag Kriterleri'ni yerine getirse de Türkiye'nin AB'ye üyeliğine şiddetle karşı ve alternatif olarak da "imtiyazlı ortaklık" teklif ediyor. Bu karşı duruş neden? 1963'de CDU'nun Genel Başkanı Adenauer, Türkiye'nin bu birliğe üyeliğine imzasıyla "Evet" demişti. Türkiye'nin tam üyeliğini niçin istemiyorsunuz?

Günümüzdeki politik AB, 1963'de yoktu. O zaman 6 üyeli Avrupa Ekonomik Topluluğu vardı. Ben, Adenaeur gibi Türkiye'nin Avrupa Birliği ile yakın işbirliği içinde olmasından yanayım ve bu fikri sonuna kadar da savunuyorum. Biz CDU olarak, bu yakın işbirliğinin üyelikten değil imtiyazlı ortaklık üzerinden yapılmasından yanayız.

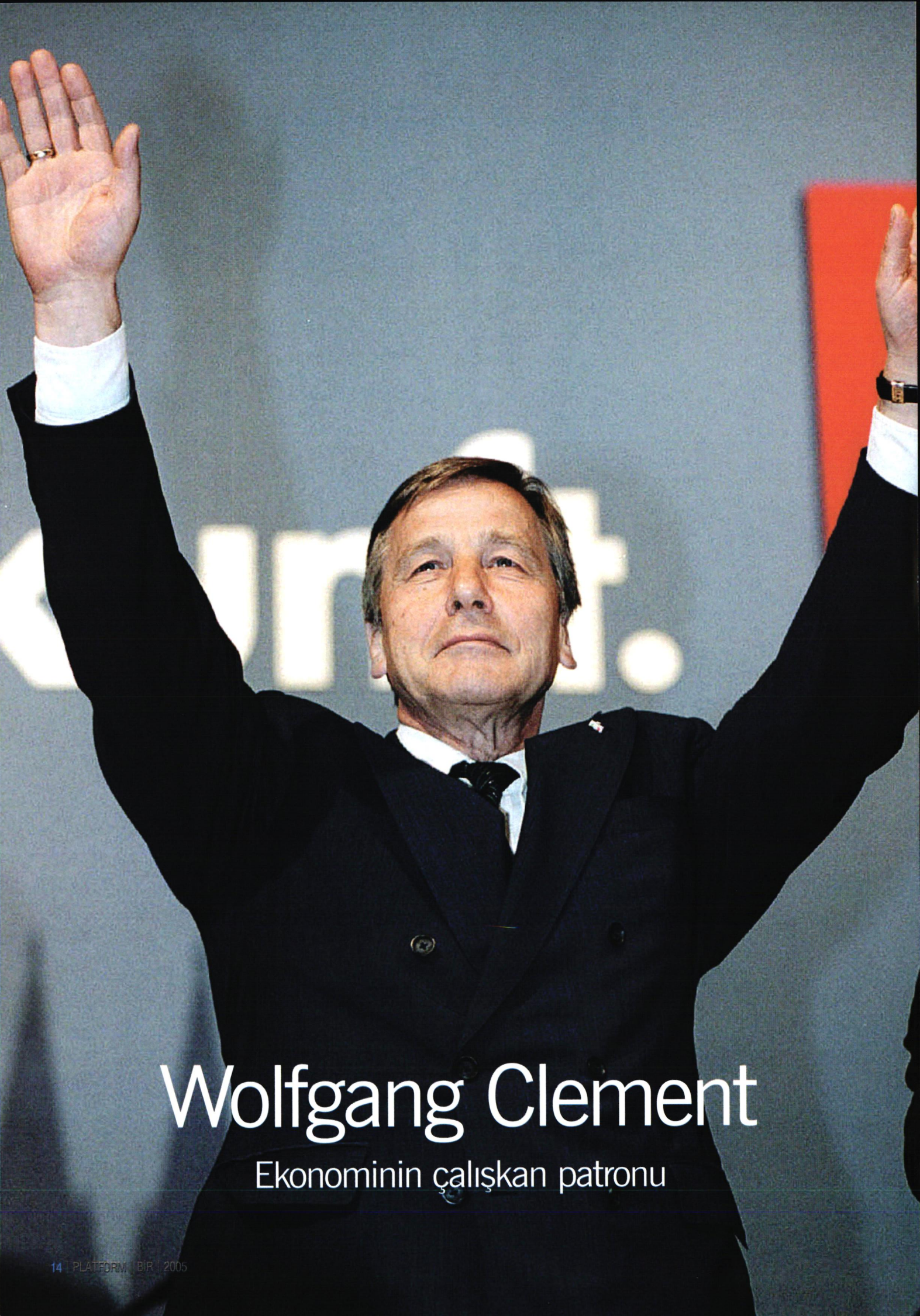
Günümüzdeki AB'nin şekli, 1963'teki o topluluktan çok ama çok farklı. Geçen 40 yıl içinde farklı süreçler yaşandı, bugünkü noktaya gelindi. AB, yeni 10 üyesiyle taşıma, tahammül etme sınırlarının sonuna dayandı. **Türkiye'nin AB'ye tam üyeliği, kendi bazı kültürel, milli örf ve adetleriyle ulusal yetkilerinden vazgeçme mecburiyetini beraberinde getirecektir. Açıkca ben, sonuçta Türk milletinin kendi kimliği ve değerlerinden zarar görmeden bu birliğe gireceğine inanmıyorum.** Biz, kesinlikle Türkiye'nin diğer Avrupa Birliği üyeleri gibi kalkınmasından yanayız. Ve bunun imtiyazlı ortaklıkla gerçekleşebileceğine inanıyoruz. Bu yolun kesinlikle her iki tarafın lehine olduğu düşüncesindeyiz. Uzun ve meşakatli üyelik görüşmelerine başlamadan iyi düşünülmeli.

Zira ileride görüşme sonuçlarından çıkabilecek tam üyeliğe "hayır"ın meydana getireceği hayal kırıklığı çok büyük olacaktır. Ucu açık "belki"li belirsiz bir sonuç yerine CDU'nun teklifi, pozisyonu dürüst ve gayet açıktır. Bu konuda, satır aralarında veya açıkca Türkiye'ye karşı önyargılı olduğumuzu ileri sürenlere tüm netlikle bir defa daha belirtirim ki, biz, kökleri tarihi derinliklerde olan Türkiye-Almanya dostluk ilişkilerinin kesinlikle daha da geliştirilmesinden, derinleştirilmesinden yanayız.

iklim.de

zaman zaman gazete okumak,
büyük bir keyif verir...

Wolfgang Clement

Ekonominin çalışkan patronu

FOTO : HAYRETTİN ÖZCAN

Sonja Häußler

Almanya tarihinde bir ilk gerçekleşti. Bu da, 2002 yılında Almanya' da Federal Çalışma Bakanlığı ile Ekonomi Bakanlığı birleştirilmesiydi. Bu birleşmeye dair planlar uzun süredir hayata geçirilmeyi bekliyordu. Ne var ki, bugüne kadar hiçbir hükümet bu konuda düğmeye basmaya cesaret edememişti. Şimdi ise bir "Süper Bakan" ortaya çıkmalı ve kısmen birbiriyle çelişen sorunları bir çatı altında toplamak gibi oldukça zor bir görevi yerine getirmeliydi. İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun yeniden yapılandırılması, işgücü piyasasının esnekleştirilmesi, işçi haklarının güçlendirilmesi ve aynı zamanda da maaştan düşülen vergilerin azaltılması. Bu oldukça önemli görev ise ekonomi alanında güvenilir bir isme sahip olan Wolfgang Clement'e verildi. Peki, böylesi büyük bir göreve layık görülen Wolfgang Clement kimdir?

Bir portre

"Taktiklerin insanı değilim" cümlesiyle tanımlıyor Clement kendini. Net olanı seviyor, yargılara varırken doğru ya da yanlış diye ayırıyor ve bir şeyin doğru olduğuna inandı mı farklı kurumların çıkarları, ittifaklar ya da gelecek seçim maratonunda partisinin kazanıp kaybedeceği onu hiç mi hiç ilgilendirmiyor. "Çıkarların gücündense gerekçelerin gücüne inanıyor Clement" diyor Süper Bakan'ın eski yoldaşlarından Bernd Faulenbach." Politikada Clement ve Schröder birbirlerini bir elmanın iki yarısı gibi tamamlıyorlar. İkisi de sosyal demokrat değerleri ekonomi-politik pragmatizm ile birleştiriyorlar; Schröder müzakere yeteneği, açıkgözlülük, çekicilik ve karizmasıyla öne çıkarken, Clement' in güçlü yönlerini içerikler ve çalışkanlık oluşturuyor" görüşünü savunan Faulenbach, şöyle devam ediyor: "İkisi de büyük oynayan tutkulu politika adamları, fakat yaklaşım tarzları farklı. Schröder'in konular ve eğilimler hakkında sezgileri çok güçlü. Clement, daha çok imge ve düşüncelerden ilham alıyor."

Önce gazeteci, sonra politikacı

Clement siyaset hayatına atılmadan önce hukuk ve gazetecilik alanlarında faaliyet gösterdi. Henüz Münster şehrinde siyasi bilimler okurken, eğitimini tamamladıktan sonra yayın yönetmeni yardımcısı ve politika sayfası yöneticisi olarak atanacağı Dortmund'daki "Westfälischer Rundschau" gazetesinde gönüllü eleman olarak çalışmaya başladı. 1970 yılında SPD'ye üye oldu. Partide ilk dönemler yarı aktif olarak çalışmalarını sürdüren Clement, "tam particiliğe" ise 1981 yılında Hans Jürgen Wischnevski'nin onu SPD Yönetim Kurulu sözcüsü olarak Bonn'a atamasıyla başladı. 1985'de SPD Parti Genel Müdür yardımcılığına yükselen Clement, zamanın başbakan adayı Johannes Rau'nun Federal Meclis seçim kampanyasını yürüttü. Burada henüz 12 ayını doldurmamıştı ki, SPD yönetiminin başbakan adaylarını yeterince desteklemediği düşüncesiyle süpriz bir istifa kararı aldı. Rau'nun yenilgisi muhtemel bir hal almaya başlayıp parti yönetimi ile seçim kampanyası stratejisi hakkında sert fikir ayrılıklarına vardığı 1986 sonbaharında Clement'in akıl hocası Willy Brandt ile arası açıldı. Partideki görevinden ayrılan Clement, yayın yönetmeni olarak Hamburger Morgenpost'ta göreve başladı. Bu görevini 1989 yılında Johannes Rau'nun Düsseldorf' taki Eyalet Başbakanlığı Dairesi'nin idaresini kendisine bırakmasıyla tekrar politika arenasına geri döndü.

Kuzey Ren Vestfalya Anonim Şirketi Yönetim Kurulu Başkanı

Eyalet Başbakanlığı yönetim kurulu başkanı olarak çizdiği "çetin bir icraatçı " imajı sayesinde SPD'nin en ağır silahlarından biri haline geldi Clement. Gerek enerji kullanımı müzakerelerinde gerekse Doğu-Batı Almanya birlik müzakerelerinde Clement, partinin hep ön saflarında

"Çıkarların gücündense, gerekçelerin gücüne inanıyor Clement" diyor Süper Bakan'ın eski yoldaşlarından Bernd Faulenbach. "Politikada Clement ve Schröder birbirlerini bir elmanın iki yarısı gibi tamamlıyorlar. İkisi de sosyal demokrat değerleri ekonomi-politik pragmatizm ile birleştiriyorar. Schröder müzakere yeteneği, açıkgözlülük, çekicilik ve karizmasıyla öne çıkarken, Clement'in gücünü çalışkanlık oluşturuyor."

Ekonomi ve Çalışma Bakanı Clement, Alman endüstrisinin çevre kirliliğini belli bir noktaya kadar ikinci plana atması gerektiğini savunduğu sert bir tartışmaya girdi. "Çevre politikamızı korumak uğruna ekonomimizin altüst olmasına izin veremeyiz" diye Trittin'e sert çıktı Clement. Clement'in çalışma arkadaşları, "Bir yandan adım adım ekonomimizin elini kolunu bağlıyoruz, diğer taraftan da niye ekonomimizin sıçrama yapamadığından şikayet ediyoruz" derken, Clement de aynı görüşleri paylaşıyordu.

yer aldı. Daha eyalet meclisi seçimleri öncesinde 1990 yılının mayıs ayında Clement'in adı Eyalet Başbakanı Johannes Rau'nun halefi olarak sıkça geçmeye başladı. Fakat NRW Başbakanı Rau, bu tartışmalara kızıp, sinir bozucu ve saçma olarak niteleyerek NRW'de yeni seçimlerin kazanılması halinde 1995'te tekrar eyalet başkanlığına adaylığını koyabileceğinin sinyalleriyle bu tür tartışmaları engellemeyi denedi. Bunun üzerine Clement'e beklemek kalıyordu. 1993 yılında SPD'nin teklif ettiği Eyalet Başkanlığı adayları listesinde üst sıralara yükselmesiyle başkanlığa adaylığını koyması için gereken ön politik şartı da yerine getirmiş oluyordu.Yine de **"taçlı prens"** üç yıl daha beklemek zorunda kaldı; zira gerçekten de 1995 yılında Rau eyalet başbakanlığı seçimlerine adaylığını koydu ve SPD, kalesi eyaletin güçlü partisi olma özelliğini 50 yıl sonra kaybetti. KRV Sosyal Demokrat Parti SPD artık hükümet için koalisyon ortağına muhtaçtı.

İlk SPD-Yeşiller koalisyonunun mimarı

SPD, haklı olarak çıkarılan kanunların onaylandığı Eyaletler Meclisi'ndeki sayısal çoğunluğu korumak istiyordu. Bu durum, SPD'yi NRW'de de Yeşiller ile koalisyon kurma mecburiyetini beraberinde getirdi. Johanes Rau, eyaleti NRW'yi tek başına değil Yeşiller ie kurduğu Kırmızı-Yeşil koalisyonla idare ediyordu. Uç sol ve geçimsiz olarak kabul edilen NRW Yeşilleri ile müzakereleri yürütmek görevi Wolfgang Clement'e verilmişti bu koalisyon öncesinde. NRW'deki Kırmızı-Yeşil koalisyonunun mimarı haline gelen Clement'i zamanın Yeşiller partisi sözcüsü Rainner Priggen,"Dürüst bir arabulucu, komisyoncu" diye överken, birçok Yeşiller üyesi de onu Rau'nun koltuğunda görme arzularını aleni ifade ediyordu. Ancak, Clement'in iktidar içgüdüsünü Kırmızı- Yeşil projeye olan ilgisi ile karıştırıyorlardı. Yeşiller ile koalisyon hakkında arkadaşları arasında "Tanrı'nın bir cezası" şeklinde konuşan Clement, yeni kabinede bir süper bakanlığın başına geldi ve 1998 yılına dek KRV Eyaleti Ekonomi ve Orta Ölçekli İşletmeler, Teknoloji ve Ulaştırma Bakanlığı'nı yürüttü. Artık Kırmızı-Yeşil koalisyonun fikir ayrılığına düştüğü her noktada karar yetkisi Clement'e aitti. Tüm ekonomi ve enerji politikası, Garzweiler 2 , havaalanı ve yol çalışmalarından sorumluydu Clement. Bu kadar geniş bir görev alanı olan hırslı politikacı, yetkilerini nasıl kullanması gerektiğini bildi. **"Sıkı düzen meraklısı sosyal demokratı"** oynayan Clement, bu taktiğiyle partisi SPD'nin eyalet politikasının önemli tüm alanlarında istek ve düşüncelerini Yeşiller'e kabul ettirmeyi başardı.

Adaletin ilk şartı ekonomik başarı

Schröder'in 1998 yılında SPD'nin başbakan adayı olarak seçime gitmesiyle birlikte Clement'in uzun süreli bekleyişi sona erdi. Schröder onu seçim kampanyasında koruma mekanizması olarak kullanmak istiyordu bu arada Rau'nun Eyalet Başbakanlığı'ndan Cumhurbaşkanlığı'na adaylık için istifası adeta mecburi hale geldi. Clement, Eyalet Meclisi'nde 220 oyun 124'ünü alarak eyalet başbakanı olarak seçildi. Clement'in arkadaşı ve düşünce fabrikası olarak da nitelenen Bodo Hombach, Focus dergisine yaptığı açıklamada, şöyle diyordu:

"NRW, Schröder'in Federal Meclis seçim kampanyasında büyük önem taşıyor. Koalisyon ortağı Yeşiller ile büyük endüstri projeleri ve gerekli bir takım altyapı çalışmalarını gerçekleştirmenin mümkün olduğunun isbatı. Yeşiller eyalet fraksiyonunun büyük çoğunluğu da bu taktiğe karşı seslerini yükseltiyorlardı. KRV, SPD'nin politika değiştirme yolundaki hayati dönüm noktasını oluşturuyordu. Bizim anlayışımıza göre sosyal devlet, vatandaşların sırtından geçinen bir kurum değil, tam tersi, girişimde bulunmaları için destek alacakları bir kurumdur; böyle olmak zorundadır. Devlet kendi eliyle yürüttüğü ticari faaliyetlerini harekete geçirebiliyor mu, girişimciliği teşvik ediyor mu ve serbest çalışmayı destekliyor mu? Bu sorulara verdiğimiz yanıtlarla sınavdadır devlet" diyordu. Yeni sosyal demokrat politika modelinin bir diğer kararlı temsilcisi olan Clement de, "'Ben adalet prensibiyle yetiştim. Fakat adalete giden yol ekonomik başarıdan geçer" diyordu. Eyalet başbakanı olarak eyaletini ekonominin değişmez merkez gücü haline getirmek arzusundaydı Clement. Tutkulu politikacı, daha eyaletinin başkenti Düsseldorf şehrinde kabine şefliğini sürdürürken, işgücü piyasasının büyütülmesi uğruna, politika ve yönetimde artık hantallaşmış yapılara karşı büyük bir

FOTO : DPA

şahsi çaba sarfederek girdiği her mücadele koalisyon ortağı üyelerinin nefeslerini kesiyordu adeta. Onun bu hızlı hareketi ve mücadele kararlığı halk tarafından da desteklenirken, artık o, ekonomi dostu yenilikçi bir politikacı ününe kavuşmuştu bile.

Tartışmalı "Süper Bakan"

Wolfgang Clement, tıpkı Düsseldorf'da olduğu gibi Berlin'de de, daha işin başından başarıyı tek hedef olarak belirledi. Yoldaşları Bochumlu politikacının pragmatik bakış açısını, hırsını ve bitip tükenmeyen enerjisini överken onu eleştirmektende geri durmuyorlardı. Diplomalı hukukçu Clement'i, hemen taşıp köpüren bir sabırsızlık ve dikkafalılıkla suçluyorlardı. Ekonomi ve Çalışma Bakanı hiçbir tartışmaya girmekten kaçınmadığını bugüne kadar uzanan politik kariyeri boyunca kanıtladı. Bunun için en güzel örnek ise, atık maddelerin çevreye yayılması konusundaki koalisyon ortağı Yeşiller ile yaptığı müzakereler. Yeşiller'den Çevre Bakanı Jürgen Trittin'in ödün vermez bir tavır sergilediği görüşmelerde, Ekonomi ve Çalışma Bakanı Clement, Alman endüstrisinin çevre kirliliğini belli bir noktaya kadar ikinci plana atması gerektiğini savunduğu sert bir tartışmaya girdi. "Çevre politikamızı korumak uğruna ekonomimizin altüst olmasına izin veremeyiz" diye Trittin'e sert çıktı Clement. Clement'in çalışma arkadaşları, "Bir yandan adım adım ekonomimizin elini kolunu bağlıyoruz, diğer taraftan da niye ekonomimizin sıçrama yapamadığından şikayet ediyoruz" derken, Clement de aynı görüşleri paylaşıyordu. Ekonomi ve Çalışma Bakanı olarak seçildiğinden bu yana Süper Bakan Clement bu kararlı çıkışlarıyla bir taraftan partisinin sol kanadı, diğer taraftan sendikaların antipatisini topladı hep. İş anlaşmasının yersiz feshine karşı koruma, ya da işsizlerin iş arama süreci içinde devletle arasındaki ilişkiler konusunda yürüttükleri tartışmalarda tavrını sermayeden yana koyan Clement'in Başbakan gibi ekonominin ihtiyaçlarıyla yakından ilgilenmesi kendisini eleştiri oklarının hedefine oturtuyordu.

Her hafta yeni bir reform

Başbakan Schröder, Clement ile birlikte SPD'nin yenilikçilerinden birini almıştı kabinesine. Clement de Schröder

"Almanya'da öyle bir durumun içinde bulunuyoruz ki, değişmeden kalabilecek çok az şey var. Çok kapsamlı bir reform sürecinin eşiğine gelmiş bulunuyoruz. Araştırma ve bilime çok daha büyük enerji ve kaynak sağlanması gerekiyor. En büyük arzum; işsizlikle etkin mücadele." diyen Clement, bütün bu hedeflerinin temelinde şahsi bazı sebeplerinde bulunduğunu vurguladı. Clement, "Tamamını olmasa da savaş dönemini ben de yaşadım ve yeniden yapılanma sürecini gördüm" diyor.

gibi sermayenin adamı olarak görülüyor. Ekonomi politikası ile ilgili tedbir ve politikalara geldiğinde arasıra tüm Eyaletler Meclisi'ni karşısına almaktan kaçınmıyor Süper Bakan Clement. Bunun örnekleri ise Çevre Vergisi'nin ikinci adımına karşı çıkması, şişe depozitosunu reddetmesi ve kök hücre araştırmaları konusundaki hızlı kararında karşımıza çıkıyor. Politik kurum ve yapıların modernleştirilmesinde Clement hep daha büyük cesaret, hep daha hızlı tempo talep ediyor. Öyle ki bir defasında, "her hafta bir reform" gibi bir çözümle ortaya çıkarak tüm dikkatleri üzerinde topladı.

"İhtarsız işten çıkarmaya karşı güvence, işletmelerin yasal çalışma saatlerinde yeni düzenlemeler, Esnaf ve Zanaatkarlar Tüzüğü, daha az bürokrasi, yan meslekler, emeklilik yaşı, gençlerin meslek eğitimi yapacak işyeri bulma sıkıntısı, hava kirliliğine karşı mücadele." Bütün bu çözüm bekleyen konulara aynı zamanda el atıyor Clement. Süper Bakan'ın mesai arkadaşları ise o'nun konulara egemen olmasından, "Bütün dosyaları tüm detaylarıyla bilir" sözleriyle övgüyle bahsediyorlar. Eleştirenler ise, "Pragmatist Clement, birçok sorunla aynı anda baş etmek isterken arada bir asıl amaçlarından uzaklaşıyor" derken, "İcraat çok, sonuç yok" şeklinde sözlerle tiye alıyorlar Clement'i.

Süper Bakan'a en fazla yüklenen ise Hiristiyan Birlik Partisi (CDU)'dan rakibi Friedrich Merz idi. Bu sert atışma ve takılmalar, bu ikisinin anlaşamadıkları anlamına gelmiyor. Çünkü ikisi de Kuzey Ren Vestfalya eyaletinden geliyor, ikisi de net bir dili tercih ediyor, ikisi de devletin otoritesini sınırlamak istiyor, ikisi de pazarı dinamikleştirme gayreti içinde. Partisi CDU'nun üst yönetimiyle karşı karşıya gelen CDU'lu Friedrich Merz, tüm politik görevlerinden istifa edince Clement Meclis'te adeta rakipsiz kaldı. Yenilikçi kanattan olan Schröder gibi Clement'in de partileri SPD ile bağları, ekonomiye olan yakınlıklarından dolayı çok zayıf.

Partidaşları, "Clement, Başbakan gibi partiyle birlik içinde hareket etmiyor" diyerek bu durumdan yakınıyorlar. Tartışmaların hızlandığı bir dönemde Başbakan Schröder, SPD Genel Başkanlığı görevini bıraktı ve bu makama Franz Müntefering getirilerek denge sağlanmaya çalışıldı. Partisinin yaşadıklarıyla ilgisiz gözüken Süper Bakan Clement, reformların peşinde kararlı koşmasını, "Sadece Almanya'nın endüstri ülkeleri arasında ikinci lige düşmesini engellemek için değil, aynı zamanda sosyal devleti mali olarak ayakta tutabilmek için acı da olsa bu ilaçları içmek zorundayız" sözleriyle açıklıyor.

Talep ve arz

Hartz IV reformlarının parolası "Talep ve Arz". Clement, 2005 yılı ocak ayından itibaren her gencin meslek eğitimi, iş veya meslek edindirme imkanına kavuşacağı sözünü veriyor. Ayrıca eğitim danışmanlarının durumu da gözle görülür şekilde düzelecek. Clement'e göre ileride bir danışman sadece 75 öğrenciden sorumlu olacak. "Eğer bugünkü hayat standartlarımızı korumak istiyorsak, Almanya'yı ve Avrupa' yı dünyanın en hızlı büyüyen ve en yeniliğe açık coğrafyası haline getirmeliyiz" diyor ve şöyle devam ediyor:

"Almanya'da öyle bir durumun içinde bulunuyoruz ki, değişmeden kalabilecek çok az şey var. Çok kapsamlı bir reform sürecinin eşiğindeyiz. Araştırma ve bilime çok daha büyük enerji ve kaynak sağlanması gerekiyor. En büyük arzum, işsizlikle etkin mücadele" diyen Clement, bütün bu hedeflerin temelinde şahsi bazı sebeplerinde bulunduğunu da vurgularken, "Tamamını olmasa da savaş dönemini ben de yaşadım ve yeniden yapılanma sürecini gördüm. Ve burada yaşadıklarımın en önemlisi, mümkün olan herkesin alnının teriyle kazandığı ile geçinebilmesi. Bu belki basit ama – daha önce de yaşadığımız gibi- hayata geçirilmesi zor bir gerçek" diyor.

Farklı kültürlerin ortak yaşamı

New York ve Washington'a düzenlenen kanlı terör saldırıları dünün KRV Eyalet Başbakanı ve günümüzün Federal Ekonomi ve Çalışma Bakanı'nın da çalışma hayatına derinden yansımış. Öyle ki, iç güvenlik onun da gündeminin ana maddesi haline gelmiş. O zamandan beri Süper Bakan Clement, farklı kültürlerin ortak yaşamında daha çok açıklıktan ve ortaklıktan yana. SPD'li politikacı, Almanya' da okullarda İslam Din Dersi verecek görevlilerin Almanya'da yetiştirilmesini talep ediyor. "Daha şeffaf olmalıyız, zira bu şeffaflık ortak kültür hayatı-

FOTO : HAYRETTIN ÖZCAN

mızın köklerini oluşturuyor" derken, Bild gazetesine yaptığı bir açıklamada da, Türkler'in Almanya'da yatırım yapmaya gönüllü olmalarını överek, Türk yatırımlarının Almanya'da önemli bir ekonomik faktör haline geldiğine dikkat çekiyordu. Sayıları elli bine yaklaşan Türk girişimcilerin 300 bin istihdam imkanı oluşturduklarını belirten Süper Bakan Clement, tüm bunların Almanya'nın refah seviyesine katkı sağlayan bir zenginlik ve ekonominin önemli yapı taşlarından da biri oluşturduğunun asla göz ardı edilmemesini istiyordu...

Aile babası

1940 Bochum doğumlu Clement, kelimenin tam manasıyla bir aile babası. 1966'dan bu yana eşi Karin ile evli olan Clement'in beş yetişkin kız evladı ve seçim maratonunda kendilerinden bol bol bahsettiği torunları var. "Torun sahibi olmanın bu kadar güzel bir duygu olduğunu bilseydim, çocuk sahibi olmadan torun sahibi olurdum" sözleriyle ünlü Clement Almanya'da. Ailesi, Clement için herşeyden önce bir nevi güç toplama ve huzur deposu. Ailesi, kendi ifadeleriyle onun adeta vatanı. "Ailem ve birkaç yakın dostum bana yaptığım işte güven duygusu ve dayanma gücü veriyor" diyen SPD'li politikacı iş hayatındaki formunu korumak için sistemli yaptığı yürüyüş sporunu tercih ediyor.

| ÇEVİRİ : FEYZA BALAKBABALAR

REKLAM

Finanzamt artık kabusunuz olmayacak!

Vergi işlemlerini bize bırakın, siz işinize konsantre olun! Türk elemanlarımızla Almanya genelinde Türk işadamlarına geniş hizmetler sunuyoruz.

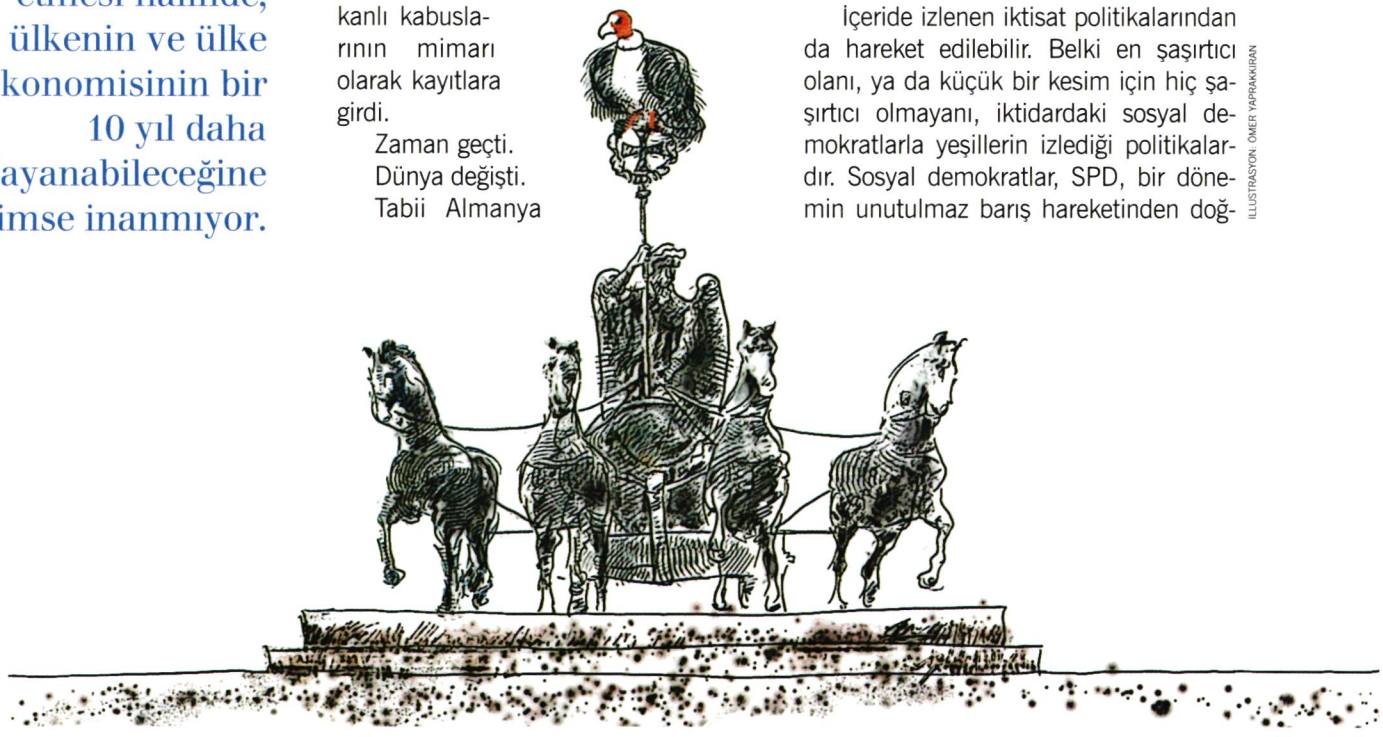
Bilgi ve tecrübelerimizden yararlanarak siz de Muhasebe işlemlerinden kurtulun, Finanzamt ile başınız ağrımasın!

- Vergi danışmanlığı ve planlaması
- Personel maaş işlemleri
- Yıllık bilançolar ve vergi beyanları
- Mali muhasebe ve defter tutma hizmetleri
- İşyeri denetimlerinde yardım
- İşyeri açma ve kredisi danışmanlığı (Existenzgründungs)
- Ticari şirket şekli seçimi danışmanlığı
- İşyeri mali danışmanlığı

mk Martin Kasperzyk
Diplom-Kaufmann - Steuerberater

Bahnstr. 21, 63225 Langen
Tel: 06103/903153 • Fax: 06103/903180
www.kasperzyk.de • kasperzyk@freenet.de

Çalışanlara eski olanakların sağlanması mümkün değil. Galiba uygun da değil. Geçmişin ve Soğuk Savaş yıllarının özgün koşullarından kaynaklanan bu imkanların devam etmesi halinde, ülkenin ve ülke ekonomisinin bir 10 yıl daha dayanabileceğine kimse inanmıyor.

ILLÜSTRASYON: ÖMER YAPRAKKIRAN

DEĞİŞEN ALMANYA

"Denk ich an Deutschland
in der Nacht,
Dann bin um den Schlaf gebracht"
Heinrich Heine

Heinrich Heine, Almanca ve Almanya'nın etkisi hâlâ hissedilen bu büyük şair ve yazarı, 19'uncu yüzyılın ortasında, "gecenin içinde Almanya'yı düşünüyorum, uykularım kaçıyor" diye yazıyordu. Bir başka nedenle, annesi yüzünden belki... Ama uzun yıllar bu vurgu ile anılacak olan "uykular kaçıran ülke", Heine'den bir asır sonra da, insanlık tarihinin en kanlı kabuslarının mimarı olarak kayıtlara girdi.

Zaman geçti.

Dünya değişti.

Tabii Almanya da değişti. Soğuk Savaş içinde, bu değişimini defalarca kanıtladı. Sonra Soğuk Savaş da bitti, Almanya yeniden birleşti.

Son 6 yılda hızlanan büyük bir değişim yaşanıyor.

Tarihte başka bir örneğine rastlamak kolay değil. Hele Almanya tarihinde böylesi bir pratik bulmak, hiç kolay değil. O nedenle, yaşanan dönüşümün etkileri de bugünle sınırlı. Ama sadece burasıyla, yani Almanya'nın **"kırmızı çizgileri"**yle sınırlı değil. Almanya, daha önceki tüm kırmızı çizgilerin iptalini, yeni döneminde bir siyaset biçimi haline getirmiş bulunuyor. Dışarıda ve içeride.

Daralan çember

İçeride izlenen iktisat politikalarından da hareket edilebilir. Belki en şaşırtıcı olanı, ya da küçük bir kesim için hiç şaşırtıcı olmayanı, iktidardaki sosyal demokratlarla yeşillerin izlediği politikalardır. Sosyal demokratlar, SPD, bir dönemin unutulmaz barış hareketinden doğ-

Ne Hıristiyan Demokratlar, ne Sosyal

Demokratlar, ne de Yeşiller veya Liberaller kötü ruhlu insanlar. Onlar, çalışanlara acı çektirmekten zevk aldıkları için değil, içinde bulunulan ekonomik çemberin dışına ancak böyle çıkılabileceğine inandıkları için bu yolu izliyorlar.

muş Yeşiller Partisi ile birlikte, ülkede, tam bir reform histerisi doğurmayı başardı. Ancak bunun bir ortak heyecan olmaktan çok, ortak bir korku olduğunu gösteren işaretlerin yabana atılmayacak kadar fazla olduğu eklenmelidir. Çünkü bu "reformlar", insanlara yeni haklar ve hareket alanları getirmiyor, tersine, özellikle 1960'larda doruğa ulaşan bir sosyal güvenlik ağını gündemden kaldırıyor. Reform, yoğun bir tasfiye anlamına geliyor.

Gerçi çalışanların tüm kazanımları tek tek ellerinden alınıyor, ama, Sezar'ın hakkı Sezar'a: Bunun, kötü niyetten çok, bir çözüm niyetinden kaynaklandığını da itiraf etmek gerekir. Halen dünya ölçeğinde egemenliğini sürdüren, aslında George W. Bush, Gerhard Schröder ve Tony Blair gibi politikacılarda simgelenebilecek neoliberal ideolojiye göre, küreselleşen böyle bir dünyada, Almanya, eskiden şu ya da bu nedenle verilmiş tavizleri artık taşımayacak durumda. Çok fazla yüklenmiş bulunuyor. Safra atması şart.

Yeni dönemde, selamete çıkabilmek için ilk atılması gereken safralar da, üretimi pahalılaştıran "ücretler" sepeti.

Çalışanlara eski olanakların sağlanması mümkün değil. Galiba uygun da değil. Geçmişin ve Soğuk Savaş yıllarının özgün koşullarından kaynaklanan bu olanakların devam etmesi halinde, ülkenin ve ülke ekonomisinin bir 10 yıl daha dayanabileceğine kimse inanmıyor. Ve bu, 2004 yılının ilk 11 ayında 673 milyar euroluk ihracat gerçekleştirmiş, böylece 2003'teki ihracat rekorunu daha şimdiden kırmış bir "süper zengin" ülkede savunuluyor.

Bu saptama, sadece büyük sanayi ve finans çevreleri için geçerli değil. Kimi çevreler için asıl trajedi, bunun, artık sendikalar ve diğer sivil toplum örgütleri için de böyle olmasıdır. Yani, çalışanlar ve temsilcileri de "işlerin artık eskiden olduğu gibi devam edemeyeceğine" büyük bir içtenlikle inanıyorlar.

Patronlar kadar işçiler de, devlet kadar memurları da bu dönüşümlerin yapılabileceğine, hatta yapılması gerektiğine, ustelik bütün bunların tek tek kendilerine dokunmadan gerçekleştirilebileceğine inanıyor. Örneğin emekliler, kendi haklarına, kazanımlarına bir "halel gelmeden" emeklilik sorununun çözüleceğine, işçiler ve sendikacılar kazanılmış haklarına bir zarar verilmeksizin bazı pürüzlerin giderilebileceğine inanıyorlar.

Çocukça hevesleri andırdığı söylenebilir. Öyle görünebilir. Ama öyle değil. Bu, Alman felsefesinin özgün ve diğer dünya dillerindeki aydın akıllarına da ihraç etmeyi başardığı bir kavram olan "Zeitgeist" ile, yani "zamanın ruhu" ile doğrudan bağlantılı. Zamanın ruhu, bu çözümlerin kaçınılmaz olduğuna herkesi inandırmış bulunuyor. Herkes bu reformlar sayesinde çekilen acıların biteceğine inanıyor.

Refah ekonomisi

Aslında yöntem de çok karmaşık değil ve kabaca şöyle: Eğer üretim maliyetlerini yeterince, örneğin rakiplerinizden daha çok ve çabuk düşürürseniz, ki buna zaten küresel dünyanın diğer aktörlerine bakarak mecbursunuzdur, uluslararası arenada mal ve hizmet satma şansınız yükselecektir. Refah ekonomisi bunu gerektiriyor. Bunun için gereksiz harcamalardan vazgeçmeli ve üretim maliyetlerini mümkün olduğu kadar düşürmelisiniz. Bu, içerideki efektif talebin düşmesi sonucunu verecektir belki, ama dünya pazarlarındaki şansınız içerideki gerilemeyi telafi edecek kadar büyük olacaktır.

İçeride satamasanız bile dışarıda satacaksınızdır. Serbest ticaretin demokrasiyle özdeşleştirilerek bir din halinde her yere "sirayet etmesi", bu iyimserlikle yakından bağlantılı.

Yeni dönemin ruhu, bir başka deyimle reform sürecinin temel mantığı, gerçekten de bu kadar basite indirgenebilir bir nitelik taşıyor ve bu, artık Almanya'yı anlatan da bir özet sayılabilir.

1 Ocak itibariyle yürürlüğe giren ve bütün bu yasaları hazırlayan Prof. Peter Hartz'ın adıyla "reform literatürüne" giren "Hartz I-IV" reform yasaları, özellikle işsizleri birer muhtaç durumuna düşüren uygulamalarla tüm kazanımları önemli ölçüde tırpanladığı halde, ciddi bir tepkiyle karşılaşmadı. Almanya'daki yüzlerce çalışma dairesinin önlerinde, beklenen ölçülerde bir yığılma ve protesto yaşanmadı.

Almanya, bugün, içeride kemerleri sıkıp, dışarıda daha çok genişlemeyi arayan bir mantıkla hareket etmektedir ve tabii böyle bir süreç, onun yakın geçmişinden son derece farklıdır.

Önceki yılların mantığı, içerideki olanakların mümkün olduğu kadar genişletilmesine dayanıyordu.

İçeride izlenen iktisat politikaları, üretici şirketlerin, yani arz kesiminin, elinin rahatlatılmasını gerektiriyor: İşletmeler, mal ve hizmet üreten şirketler, hatta üretici bireyler, mümkün olan en az harcamayı yaparak mümkün olan en fazla miktarda mal ve hizmet üretmelidir. Bunun için de, ilk yapılması gereken, maliyetlerin ilk sıradaki kalemi, işgücü fiyatını geriletmektir. Çalışanların daha az kazanması, ülke içi talebi kısacak, bu da işsizliği arttıracaktır. Ancak, düşen maliyetler nedeniyle dışarıda satış şansı artan ekonominin işsizliği yok edecek bir hızla yeni işgücünü istihdam etmesi, bu yöntemin mantığı olarak tanımlanabilir.

Dolayısıyla ne Hıristiyan Demokratlar, ne Sosyal Demokratlar, ne de Yeşiller veya Liberaller, kötü ruhlu insanlar. Onlar, çalışanlara acı çektirmekten zevk aldıkları için değil, içinde bulunulan ekonomik çemberin dışına ancak böyle çıkılabileceğine inandıkları için bu yolu izliyorlar.

Buna toplumdan bir itiraz gelmemesi, her kesimin ayrı ayrı değerlendirmelerde bulunmasını kolaylaştırdı.

Örneğin 1 Ocak itibariyle yürürlüğe giren ve bütün bu yasaları hazırlayan Prof. Peter Hartz'ın adıyla "reform literatürüne" giren "Hartz I-IV" reform yasaları, özellikle işsizleri birer muhtaç durumuna düşüren uygulamalarla tüm kazanımları önemli ölçüde tırpanladığı halde, ciddi bir tepkiyle karşılaşmadı. Almanya'daki yüzlerce çalışma dairesinin önlerinde, beklenen ölçülerde bir yığılma ve protesto yaşanmadı. Berlin'deki SPD-Yeşiller koalisyonu, 3 Ocak gecesi derin bir nefes daha aldı. Yaz aylarında bir ara saman alevi gibi parlayan ve sonra hızla yok olan "Pazartesi Gösterileri"nin kaderi yinelendi.

İLLÜSTRASYON: ÖMER YAPRAKKIRAN

Toplum, haklarına sahip çıkan işçilerin damgaladığı, sosyal mücadelenin anavatanı sayılabilecek bir ülkede ve yaygın sosyal güvenlik sisteminin beşiğinde, neoliberal tepkisizliğin hakkını verdiğini kanıtlamış oldu.

Peki, ne oluyor?

Şu oluyor: Avrupa'nın metropollerinde, ama özellikle de Almanya'da, insanların sosyal güvenlik alanındaki kazanımları birer birer ellerinden alınıyor ve bu, ekonomik bunalıma bağlanıyor. Oysa bu kesintilerin, dev Alman şirketlerinin rekor düzeyde kâr yapabildiği bir dönemde gerçekleştirildiği, ortada. Bu, hiç gizlenmiyor. İsteyen, 2004'ün ilk 9 ayı itibariyle hazırlanan bazı projeksiyonlara göz atabilir. Bunlarda, bir önceki yılın aynı dönemine göre, BASF'ın yüzde 63, MAN'ın yüzde 70, Siemens'in yüzde 39 ve Deutsche Bank'ın yüzde 245 gibi oranlarda bir kâr artışı sağladığı görülebiliyor. Ancak aynı dönemde bu şirketlerde çalışan sayısının azaldığı da biliniyor. BASF'ta yüzde 2.8, MAN'da yüzde 5, Siemens'te yüzde 3.5 ve Deutsche Bank'ta yüzde 9.2 oranında bir istihdam düşüşü var ve bu kamuoyuna da duyuruluyor.

Neoliberal yaklaşımı çözüm olarak gören birçok iktisatçı var. Bunların açıkça söylemediği, ama aslında olup biten, şu: Almanya, neredeyse, Manchester kapitalizmi dönemindeki sermaye birikimini andıran bir dönüşüm içinde, sorunlarını çözmeye çalışıyor. Zenginler daha zengin oluyor ve onlar zenginleştikçe de işten çıkarmalar, dolayısıyla toplam işsizlik artıyor. Ülkede yaratılan toplam "hasıla" büyüyor. Ama bu, çalışanlara birebir ve olumlu yansımıyor. Tam tersine: Çalışanlarla, çalışmak isteyip de çalışacak iş bulamayanların geliri, milli gelirdeki büyümeyi andıran bir hızla düşüyor.

Harcanan gelir düşüyor

Çok uzun bir süredir reel ücretlerin durgunlaşması, yani ücretler düzeyinin enflasyon etkisinden arındırıldığında gösterdiği gerileme veya hareketsizlik, böyle

bir yolun gölgesidir. Verimlilik patlaması ise bir başka göz kamaştırıcı ışık. Aynı dönemde şirket gelirlerindeki patlama da ilgi çekici boyutlardadır. Kâr ve faiz gelirlerindeki sıçramalı büyüme, izlenen politikanın doğrudan bir sonucudur. Örneğin, verimlilikteki artış, yani teknolojik ilerleme nedeniyle, aynı zaman kesitinde, aynı veya daha az birim işgücü ile daha çok ürün elde etme olanağı da, bu reel ücretlerin iyiden iyiye düşmesini hızlandıracaktı. Öyle de oldu.

Çünkü yürürlükteki mantık, şudur: Biriken kâr ve faizler, ister istemez yatırıma dönüşecek ve canlanan yatırımlar da yeni iş alanları yaratarak işsizlik sorununu tarihe gömecektir. Teknolojideki sıçramalı büyüme, birim zamanda üretilen mal ve hizmet miktarında, bu teknolojik yenilikler nedeniyle ("otomasyon") inanılmaz artış, istenen sonucu vermedi, ama işin felsefesi ortaya çıkmış oldu: Büyüyen sermaye yatırıma dönüşür, parçalanan ve paylaşılan sermaye ise kaçar. Sermaye sahipleri böyle düşünüyor. Neoliberal mantık da bu felsefeyi işliyor.

Almanya, son dönemde tamamen bu çemberin içindedir.

Eskiden böyle değildi. Her ne gerekçeyle olursa olsun, Almanya'da işçiler ve diğer çalışanlar iyi kazanıyorlardı. İyi kazanmaları gerekiyordu; belki de ondandır. Bu iyi kazanma hali, Almanya'yı tüm dünyanın gözünde, özellikle de azgelişmişlerin gözünde "taşı toprağı altın" bir masal ülkesi haline getirmeye yetmişti.

İşte "Hartz I-IV" yasalar toplamı, en temelde yatan bu mantıkla hazırlandı ve herkesi şaşırtan bir tepkisizlikle karşılandı. Yaz aylarındaki pazartesi gösterileri kısa bir sürede tarih oldu. 2005 yılı ile birlikte yürürlüğe giren ve işsizlerin birçok kazanımını tırpanlayan "Hartz IV" için de hükümetin korkulu rüyaları gerçekleşmedi ve çalışma daireleri önünde çıngar falan çıkmadı. Almanya ve Alman toplumu, Türkiye ve Türk toplumunu hiç aratmayacak bir "tevekkülle", bütün bu olup bitenleri sineye çekmekte kararlı olduğunu gösterdi.

Tepkisiz bu toplum, hakları elinden alınan insanların tercih ettiği bu sessizlik, azgelişmiş ülkelerde aydınların sürekli kendi halklarına örnek diye öne çıkardıkları Avrupa'da durumun hiç de parlak olmadığını gösteriyor.

Sonuç olarak, bütün bunların çok da olumlu sonuçlar doğuracağını söylemek zor. Alman halkının siyasete olan güvensizliği, ciddi boyutlarda bir soğuma halini almış gibidir. Bu da, Alman siyaset sınıfının birçok kesimini ciddi biçimde rahatsız etmektedir. Alman halkı tarih içinde insanlığa inanılmaz acılara neden olan arayışlarını, inanılmaz sapkınlıklarını böyle dönemler, hemen ertesinde gerçekleştirdi. Nazi Almanyası'nın, hep benzer bir soğukluğun ürünü olduğuna dikkat çekilir. O nedenle Alman demokrasisine güvenin önemli ölçüde yara alması, herkes için düşündürücüdür.

Ama halkın bu güvensizliğinde çok haksız olduğunu ileri süren yok.

Uluslararası arenada, Almanların, demokrasi dizginini işlevsizleştirerek yeni bir çılgınlığa girişmesini mümkün gören çevreler var. Bu çevreler ve beklentileri, sonuçta tepkisiz bir toplumun ürünüdür. Örneğin sendikaların belirsizliğe mahkum kılındığı, egemen siyasette ise sıradan insanlara hiçbir mesajın iletilemediği bir ortamın ürünü.

1998 yılındaki iktidar değişikliğinden bu yana, SPD'nin yaptıkları ile Hıristiyan demokratların ve liberallerin yapabilecekleri arasında hiçbir nitel farkın bulunmadığı ortaya çıktı. Bu, belki büyük sermaye çevreleri için sevindiricidir, ama sermayenin gözlüklerini her zaman miyop sayan ve daha geniş baktığını ileri süren çevreler için aynı şey söylenemez. Muhalefetin Almanya'da hızla parlamentonun dışına bir yerlere doğru kayması, gerçi henüz böyle bir hareket görülmüyor ama, Türkiye'deki gelişmelerin tersine bir gelişme sayılmamalı. Orada da siyaset sınıfının içinde bulunduğu durum farklı değil.

Almanya ile Türkiye arasında siyaseten büyük farklar bulunmuyor. İkisi de ciddi sorunların içinde ve daha da büyüyecek sorunların eşiğinde çare arıyorlar

Siyasette kapanan kapılar, yaşanan kireçlenmeler, pek öyle sevimli bir gelecek müjdelemiyor.

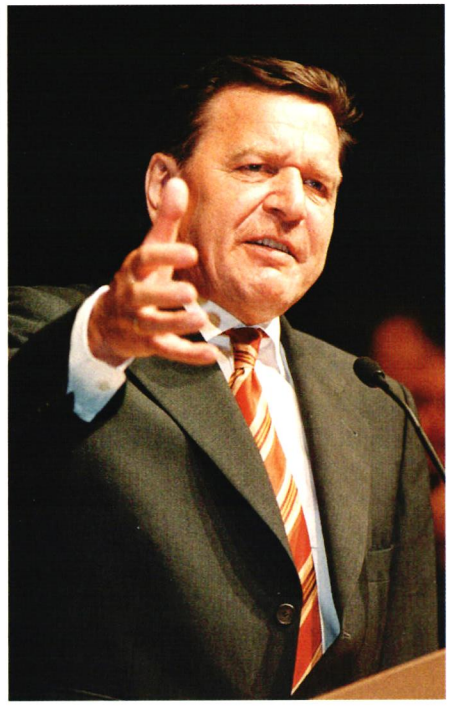
İçeriden ve dışarıdan

Bütün bunlar, hızla değişen, değişmek zorunda bırakılan bir ülkeye karşılık geliyor. 1990'ların başında Hırvatistan ile Slovenya'yı Washington'u bile şaşırtan bir hızla tanıyarak Yugoslavya'daki kanlı finali hızlandırdığı ileri sürülen bir ülkenin, sadece iç dinamiklerin değil, dış di-

Her ne gerekçeyle olursa olsun, Almanya'da işçiler ve diğer çalışanlar iyi kazanıyorlardı. İyi kazanmaları gerekiyordu; belki de ondandır. Bu iyi kazanma hali, Almanya'yı tüm dünyanın gözünde, özellikle de azgelişmişlerin gözünde "taşı toprağı altın" bir masal ülkesi haline getirmeye yetmişti.

Sosyal demokratlar, SPD, bir dönemin unutulmaz barış hareketinden doğmuş Yeşiller Partisi ile birlikte, ülkede, tam bir reform histerisi doğurmayı başardı. Ancak bunun bir ortak heyecan olmaktan çok, ortak bir korku olduğunu gösteren işaretlerin yabana atılmayacak kadar fazla olduğu eklenmelidir.

FOTO: HAYRETTİN ÖZCAN

namiklerin de zorlamasıyla bu dönüşüm adımlarını atmak zorunda kaldığı ortada.

İçerideki tüm sosyal güvenlik rejimini altüst eden, örneğin sayısı her geçen gün artan dar gelirli insanlar her doktor ziyaretinde belli bir ücret ödemek zorunda bırakan, işsizlerin haklarını daha da tırpanlayan ve sendikaları etkisizleştirmek için atılan adımlara göz yuman, vergi indirimleriyle de yatırımcılar üzerindeki yükleri hafifleten, yani üretim maliyetlerini düşüren bütün bu "Hartz" önlemleri, dışarıdan gelen baskıya bir yanıt kabul edilebilir. Edilmelidir, çünkü onyıllardır dünya ihracat şampiyonluğunu kovalayan, dışarıya bu denli "açık" bir ülkenin, içeride vidaları sıkıştırması kaçınılmazdır. Küreselleşme, komşuları birbirine çok yakınlaştıran ve dışarıdaki önlemlerin mutlaka içeriye de yansıyacağı bir süreçtir. Dolayısıyla, ABD'de sosyal güvenlik rejimi, mutlaka Almanya, Fransa ve diğer AB ülkelerini de etkisi altına alacaktır. ABD'de sendikalar tarihe karışırsa, aynı dalga boyundaki bir AB'de sendikalar güçlü kalamaz. Onlar da zayıflar. Bu, değişimi zorunlu kılan bir başka etkileşim ağıdır.

Avrupa'nın Amerikanlaştığı söylenebilir ve bunun küresel mantıktan güç aldığı biliniyor. Siyaset, dünyanın bir yerinde giderek mafya gruplarının etki alanına girerse eğer, ki öyle, diğer yerlerde de benzer açılımların gözlenmesi olağandır.

Tepkisiz Amerikan toplumu, seçkinlere mahsus bir oyun halini alan başkanlık seçimleri, bir bütün olarak siyaset, tekdüze iktisat politikaları, bütün bunlar, sadece ABD'nin değil, Avrupa ve onun motor ülkesi Almanya'nın iç yapılarını da bu doğrultuda değişikliğe zorluyor. Bu gidiş, Almanya için gerçekten de son derece köklü bir değişimi içermektedir.

Sadece içeride değil, BM'de daimi üyelik için ısrarlı bir Berlin'in, dış âlemdeki politikalarını da değiştirmek zorunda kaldığı gözleniyor. İçerisi değişirken dışarısı aynı kalamıyor. Dışarısı değişirken de içerisi aynı kalamıyor. Sosyal güvenlik rejimi gibi içerideki "kırmızı çizgilerin" hızla iptali, zaman içinde, dış dünyadaki alışılmış "kırmızı çizgilerin" de iptal edilebileceğini gösteriyor.

O nedenle Rusya ve Putin ile Gerhard Schröder'in kurduğu ilişki özeldir.

ABD'den de farklıdır. Tarihe karışan Yugoslavya'dan bu yana Berlin'in Avrupa'ya ve Ortadoğu'ya, dolayısıyla enerji politikalarına bakışı, müdahale gereksinimini de farklılaştırmıştır,

Almanya, geçen yılın mayıs ayında sayısı 25'e çıkan AB üyeleriyle birlikte doğuya açılım siyasetini yoğunlaştırdı. Rusya ile açık işbirliği arayışları, Gerhard Schröder ile Joschka Fischer'in siyasi kariyerleri üzerine ipotek koyduracak "angaje" kadar. Almanya'nın doğuya yönelme hızı, Türkiye'ye verdiği önemden de çıkarılabilir. Bunu, Balkanlar'dan, yani eski Yugoslavya'dan başlayarak, Yunanistan, Bulgaristan Türkiye, İran çizgisi üzerine de söylemek mümkün. Türkiye, 2004 yılında en çok mal ve hizmeti Almanya'ya sattı. En fazla ithalatı da Almanya'dan yaptı.

Bu 1960'lardan beri böyle.

Almanya değişiyor.

Ancak, bu, sadece Ortadoğu'nun kapısında 70 milyonluk bir pazar olarak Türkiye için bir anlam taşımakla kalmıyor, Almanya'nın içinde yaşayan 2.8 milyonluk bir toplum için de önem taşıyor. Almanya'nın değişimi, bu yeni Almanya, daha şimdiden kendi içinde ve dışında, 21'inci yüzyılın önemli sorunlarından birini oluşturmaya aday. Daha önceki sayılarda yine Platform'da yazılmıştı: "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Galiba aynı şeyi yine Almanya için söylemek gerekir: **Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.**

mehmet koca

koca@platform-online.de

Soykırım yalanı

Ermeniler sözde soykırım yalanının 90. yılı münasebetiyle büyük bir çalışma içerisinde olduğunu sağır sultanlar bile duydu. Buna karşılık Osmanlı'nın mirasını devralan Türkiye Cumhuriyeti, Ermenilerin 90 yıldır yaptığı yalan propagandalara karşılık, son 10 yılda yaptığı atakla karşı koyacak ve 90 yıldır devam eden tarihi yalana son verecek.

Türk Tarih Kurumu başta olmak üzere, 1915'li yılların hakim ülkelerinin arşivleri başta olmak üzere yüzbinlerce arşiv belgesini teker teker tarayarak tarihi gerçekleri gün ışığına çıkardılar. Şimdi iddia sahipleri yeni Taşnaklar bakalım tarihi belgeler karşısında ne yapacaklar?

Türkiye'nin, tarihi belgeleri ortaya çıkarmakla kalmayıp, Talat Paşa'nın öldürülmesiyle ilgili Alman mahkemelerinin verdiği karara itiraz ederek mahkemenin yeniden açılmasına kadar birçok konuda çalışma içinde olduğunu biliyoruz. Soykırım yalanının 90'ncı yıldönümünde Taşnaklar, başta ABD olmak üzere Fransa, İsviçre ve Almanya gibi ülkelerde çığırtkanlıklarını mutlaka yapacaklardır.

Taşnaklar'ın hayat bulduğu bu yalan karşısında biz Avrupa ülkelerinde yaşayan vatandaşlarımız ve üst kuruluşlarımıza da çok önemli görevler düşmektedir.

Birileri Taşnaklara mı çalışıyor?

Yıllardır Türkün ve Türkiye'nin âli (yüksek) menfaatleri söz konusu olduğunda hiçbir tehdidi göz önüne almadan sokaklara çıkan ve bir çok kez terör örgütlerinin boy hedefi olan kuruluşlarımız, maalesef şimdi adam yerine konulmak için birbirlerine çamur atmaya çalışıyorlar. Yıpratılmaya çalışılan insanlar kolay kolay yetişmediği gibi temsil ettikleri kuruluşlar da bu milletin can damarı durumundadır. Çamur atılmaya çalışılan kişi ve kurumlar yıllardır buradaki vatandaşlarımıza hizmet veriyorlar.

Belki birilerinin hoşuna gitmeyecektir fakat bu millet ve ülke için çalışan herkes azizdir. Yaptıklarının, eksikliklerinden çok daha fazla olduğunu da dünya alem biliyor. Eğer siz Koordinasyon Kurulları'nı yıpratmaya çalışırsanız, Taşnaklara cevap verecek kimseyi bulamazsınız.

Bilerek veya bilmeyerek yapılan bu saldırıların, Taşnaklara yarayacağını bilmek lazımdır.

El insaf yahu

Türklerin Avrupa ülkelerine gelişi yarım asra yaklaşmıştır. Eğer bu gün gidilecek bir lokal, ibadet edilebilecek bir Türk mekanı varsa bilinsin ki, bunlar birinci neslin eseridir. İkinci nesil ya okudu ya da ticarete atılarak ekonomik bir güç oluşturdu. Üçüncü nesil hala yetişme çağındadır. Yani bizler hazıra konmuş bir kuşağız. Hal böyle olunca yaşanılan çilelerin farkında olmadan sağa sola ateş eden başıbozuk gibi hareket eden bir çok kişiyi yaralar ya da öldürür. Oysa böyle hareket etme hakkını kimse bize vermedi. Belki birilerini sevmeyebilirsiniz, fakat bu kişiye sövme hakkını kimse kimseye vermemiştir. Yaptığının getirisi ve götürüsünü hesap etmek lazımdır. Üstelik sen kimsin ki, daha bir kuruşluk bir menfaatin yokken başkalarını karalıyor ve bu hareketinle adam yerine geçmeye çalışıyorsun. Önce karalanmaya çalışılan kişiler kadar bu millet için çalış da sonra söz söyleme hakkına sahip ol. Bu milletin ve memleketin yeterince düşmanı var. Boşta durmuyorlar. Bari biz onlara alet olmayalım. Bir şeyler söylerken ve yazarken dikkat etmemiz lazımdır. Zaten çok düşmanımız var, bari siz gölge etmeyin.

AB'ye Ermeni engeli mi ?

Ermenilerin 90 yıldır dünyayı yalanlarıyla kandırdıkları yetmiyormuş gibi Türkün hiçbir başarısını da hazmedemiyorlar. "Türkiye'nin AB'ye alınması, Ermeni soykırımını tanımalarından geçmesi gerekiyor" diyebilecek kadar ileri gidiyorlar.

Bu konuda da ciddi çalışma içerisinde olduklarını unutmayalım. Sayıları Almanya'da az olmalarına rağmen onlarca Ermeni derneği faal olarak çalışıyor ve Türkiye'yi mahkum edebilmek için her türlü yolu deniyorlar. Daha düne kadar Dışişleri mensuplarımızı şehit eden Ermeniler, her zaman olduğu gibi bugün de kendilerini mazlum gibi göstermeye çalışacaklardır. Yapılan bu saldırılar karşısında her kurum ve kuruluşumuzun birlikte hareket etmesi gerekiyor. Sözde soykırımı yalanının 90. yıldönümü münasebetiyle her türlü yolu deneyecek olan Taşnaklar'ın, bu kez sert bir kaya çarpacağı ortadadır.

Bir "dönüş" hikayesi

TD-IHK Genel Sekreteri Dr. Gülay Yaşın, üniversiteye kadar Almanya'da okumuş, ancak daha sonra Özal'lı yılların etkisiyle, Türkiye'ye dönmeye karar vermiş bir aileden. Üniversiteyi bitirince TEMA'da görev alan Yaşın, bugün Almanya'daki işadamlarını büyük pazarlara hazırlayan TD-IHK'da önemli bir altyapı çalışması hizmeti veriyor...

Şükrü Uyanık

Bazı bazı, insan kendi romanını okur gibi olur. Bir kitabın sayfalarında kendi hayatınızın izdüşümlerini, sürüklenişlerinizi bulursunuz da şaşırırsınız... Ya da okuduğunuz bir romanın sayfalarını, hayatın kalın ve karmaşık kitabında yaşadığınızı düşürsünüz...

İlk, orta ve lise eğitimini Almanya'da yaptıktan sonra Türkiye'ye üniversite öğrenimi görmeyen giden TD-IHK Genel Sekreteri Gülay Yaşın'ın macerası da, çocukluğunda okuduğu romanları andırıyor.

Öğrencilik yıllarında zorluklarla dolu yıllar geçiren TD-IHK Genel Sekreteri Gülay Yaşın'a, "hayatı" tanıma fırsatı veren üniversite dönemi, ona çok şey öğretmiş aslında:

"Konya Ereğli'de doğdum ben. 3 aylıkken Antalya'ya göçmüşüz. Daha sonraki dönemlerde 6 yaşında gittim, bir yıl kaldım. Antalya'da ailem 2 yıl kaldıktan sonra babam Almanya'ya geldi. Daha sonra ben ve annem de Almanya'ya geldik. İlk, orta ve lise eğitimimi Almanya'da yaptım. Üniversite eğitimimi Türkiye'de yaptım. Üniversite hayatım İstanbul'da oldu. Niye Türkiye'ye gittim? 80'li yıllarda geri dönüş furyası vardı. Türkiye ilerliyor, kalkınıyor diye, Özal döneminde buradakiler dönüyorlardı. Parayı Türkiye'ye yatırıyorlardı insanlar. 1984'te başladı bu furya. O furyadan benim ailem de etkilendi. Biz gittik. Babam 6 ay sonra rahatsızlandı. Babam ve annem dönmek zorunda kaldı tekrar Almanya'ya... Ben ve kardeşlerim orada yalnız kaldık. 3 vesaitle okula gitmek, günlük ev işleri tabiki burada alıştığımız o rahatlığın bitmesiydi. Komşular farklı. O zamanın koşulları çok farklıydı."

İsteyerek gider Türkiye'ye Gülay Yaşın. Ancak Almanya'da gördüğü ve alıştığı o rahat ortam orada yoktur. Tatilden tatile tanıdığı Türkiye'yi bulamaz... Belki bu yüzden yaşadığı ilk kış, bildiği bütün kışların en ağırı olacaktır... "Türkiye'de kışı yaşamak beni çok etkiledi. Fakirlik kışın daha belirgin oluyor Türkiye'de. Evinde kömür, odun yakmak zorunda olan insanlar... Bütün bunlar benim bilmediğim şeylerdi. Dayılarımın evi kömürlüydü. Biz de kardeşimle birlikte taşımak zorundaydık kış boyunca. Bütün bunları çocukluk hayatımız boyunca görmemiştik oysa..."

Vakit, Kemalettin Tuğcu'nun öksüz, yetim, fakir, "üvey" bir hayatın kollarında yaşayan çocuklarıyla yüzleşme vaktidir oysa...

"Biliyor musunuz" diyor Gülay Yaşın, "Fakirlik ya da yoksulluk ne, onu gözlemleme imkanı buldum orada. Hayatımda ilk kez yoksullukla Türkiye'de tanıştım. Avrupa'da insanlar buzdolaplarını açtığında, çeşit çeşit peynir, salam, sosis bulunur.. Türkiye'de ise akşam saatlerinde semt pazarlarına yoksul insanlar geliyorlar ve kalanları topluyorlardı. Ben bunları bilmiyordum. İlk defa Türkiye'de bunları gördüm..."

Muhafazakar bir aileden gelir Gülay Yaşın. Almanya'da sadece aile fertlerine karşı sorumludur. Ancak Türkiye'de, durum farklıdır:

"Dayım hiç unutmam, "Okula giderken sağına soluna havaya bakma" derdi. Ben de ilginç bir yürüme tekniği geliştirmiştim. Başımı kaldırmadan gider gelirdim. Hatta bir iki kez bu yüzden düştüğümü hatırlıyorum. Öyle ki dayım dayanamadı artık ve 'Sana sağa sola bakma dediysek o kadar da değil, önüne bak' dedi."

Üniversiteyle başlayan Türkiye günleri biraz zor geçer. "Acaba doğru mu yaptım" soruları ve verilemeyen yanıtlarla

FOTO: © PLATFORM

Bu zor yıllar geçecek ve bir gün "bir yerlere" gelecektir... Onun üniversite yıllarında başlayan Türkiye yolculuğu, TEMA'da aldığı görevlerle daha ilginç olacaktır. Dere-tep, taş-toprak demeden karış karış Türkiye'yi gezer Yaşın. Ve işte o zaman Türkiye'ye duyduğu hayranlık ve sevgi iki kat artar...

FOTO: © PLATFORM

nem diyebilirim İstanbul günlerim için... Hiç uyumadığım çok gece olmuştur hayatımda..."

Gülay Yaşın, Almanya'da çocukluğunda gözyaşları içinde okuduğu romanları yaşamak için bir gün İstanbul'a gelmiştir oysa... Noel günlerinde, Paskalya bayramlarında camdan baktığında "mutlu" insanlar yoktur artık... Hiçbir zaman göremediği Türkiye'nin yoksullarını, yetimlerini, pazarlarda kırıntı toplayan çocukları görecektir... Üniversiteyi bitirebilmek için 3 vesait değiştirecek ve çalışmak zorunda olduğundan uyumadan okula gidecektir...

Bu zor yıllar geçecek ve bir gün "bir yerlere" gelecektir... Onun üniversite yıllarında başlayan Türkiye yolculuğu, TEMA'da aldığı görevlerle daha ilginç olacaktır. Dere-tep, taş-toprak demeden karış karış Türkiye'yi gezer Yaşın. Ve işte o zaman Türkiye'ye duyduğu hayranlık ve sevgi iki kat artar...

Gülay Yaşın'ın Türkiye yolculuğu ilginç anekdotlarla dolu... Ve bulunduğu makamın hakkını vererek, gelecekteki kariyeri adına hepimize ipuçları sunuyor... 600 bin işadamının ondan beklentileri bir hayli fazla...

Bizden söylemesi!

"Üniversitenin ikinci sınıfında bir tercüme bürosuna girdim. Bu kalkınma dönemim oldu benim. Ayda elime çok önemli oranda para geçmeye başladı. Birgün beni simultane tercüme için çağırdılar. 2 gün için 2 bin 500 dolar aldım. Hayatım boyunca kazandığım en büyük para oldu. Bir öğrenci için çok büyük paraydı. Üniversiteyi bitirdiğimde ben minik bir servet sahibi oldum."

geçer ilk zamanlar...

"Üniversite hayatımda çalıştım. Birinci sınıf çok kötü geçti. İletişim fakültesini kazandım. Çok bilinçli seçmedim. Sistemi çok iyi tanımıyordum. 670 dil puanı geldi. Boğaziçi'ni kazanabilirdim. Ama hangisi iyi bilmiyordum o anda. Almanya'dan gelmişiz, bilmeden tercihlerde bulunduk. Bu ne biçim meslek dedi, babam. Gel buraya, dedi. Gittik okula. Harbiye'de 3 otobüs değiştirerek gidiyoruz. Biz tabii okula gidince anfiler, sınıflar, öğrenciler göreceğiz, hocalar gelip ders anlatacaklar diye bekliyorduk. Bir baktık, yüzde 75'i kantinde tost yiyor, okey oynuyor, geri kalan yüzde 25'i de derslere giriyor öğrencilerin. Derse girenlere de inek diyorlar."

Üniversitede pazarlamacılık yaparak, okul harçlıklarını çıkarmaya başlar... Ancak hayatının ilk dolandırılmasını yaşayacak ve oldukça "ucuz" atlatacaktır.

"Bir arkadaşım tencere tava satıyordu. Boş vakitlerimizde burada vakit harcayacağımıza, gel pazarlamacılık yapalım. Öğreniriz, dedi. Araba veriyorlar, haftada iki kez gideceğiz toplantılara, anlatacağız orda. Pazarlamacılık yaparken, İstanbul'un semtlerini tanıdım. Bir gün Şirinevlere'e gittik. Her şeyi getirin alıyorum dedi bir kadın. Bütün tencereleri, tavaları getirdi. Kadın hepsini aldı. O zamanın parasıyla 30 bin lira tuttu. Biz bunun yüzde 30'unu komisyon olarak alacağız. Senetleri imzalattık, öyle büyük para ki bizim için, artık yapmayacağız. Bir hafta geçti. Senetlerin vakti geldi. Kadın ortalarda yok. Meğers bu kadın, 20-30 tane pazarlama şirketini böyle dolandırmış. O gün bir komşu kadın gelmişti... Bizden mal alan dolandırıcı kadın, "Bu kadını kaale almayın, bu iyi bir müşteri değildir. Pavyonda çalışıyor. Dikkat edin' diye bizi uyardı. Ben de "Niye öyle diyorsunuz, niye aşağılıyorsunuz kadını" dedim. Geldik, bizden tencereleri alan kadın evi boşaltmış. Kötülediği kadını bulduk, ona sorduk. Kadın, 'Size yardım edeceğim' dedi. Kadını aldık, Bağcılar'a gittik. Aldıkları mallarla bir dükkan açmışlar. Kadının saçları sarı olmuş, değiştirmiş kendini. Hemen polis bastı alıp götürdüler. Pazarlamacılık hayatım böylelikle bitmiş oldu."

Almanca'ya olan hakimiyeti ile tercümeler yapmaya başlar Yaşın. Bir yıl boyunca sabahlara kadar tercüme yapar. Uykularını feda ettiği gecelerin bedelini ilerleyen dönemlerde alacaktır... "Üniversite ikinci sınıfta bir tercüme bürosuna girdim. Bu kalkınma dönemim oldu benim. Ayda elime çok önemli oranda para geçmeye başladı. Birgün beni simultane tercüme için çağırdılar. 2 gün için 2 bin 500 dolar aldım. Hayatım boyunca kazandığım en büyük para oldu. Bir öğrenci için çok büyük paraydı. Üniversiteyi bitirdiğimde ben minik bir servet sahibi oldum."

Peki sıkıntılarla geçen öğrencilik günlerinin kendisine ne öğretti?

"Türkiye ile Almanya arasındaki fark şu: Türkiye'de çaresizsiniz. Ya başınızın çaresine bakacaksınız, ya bakacaksınız. Başka alternatifiniz yok. En çaresizlik döneminden, ümit çizgisine giden bir dö-

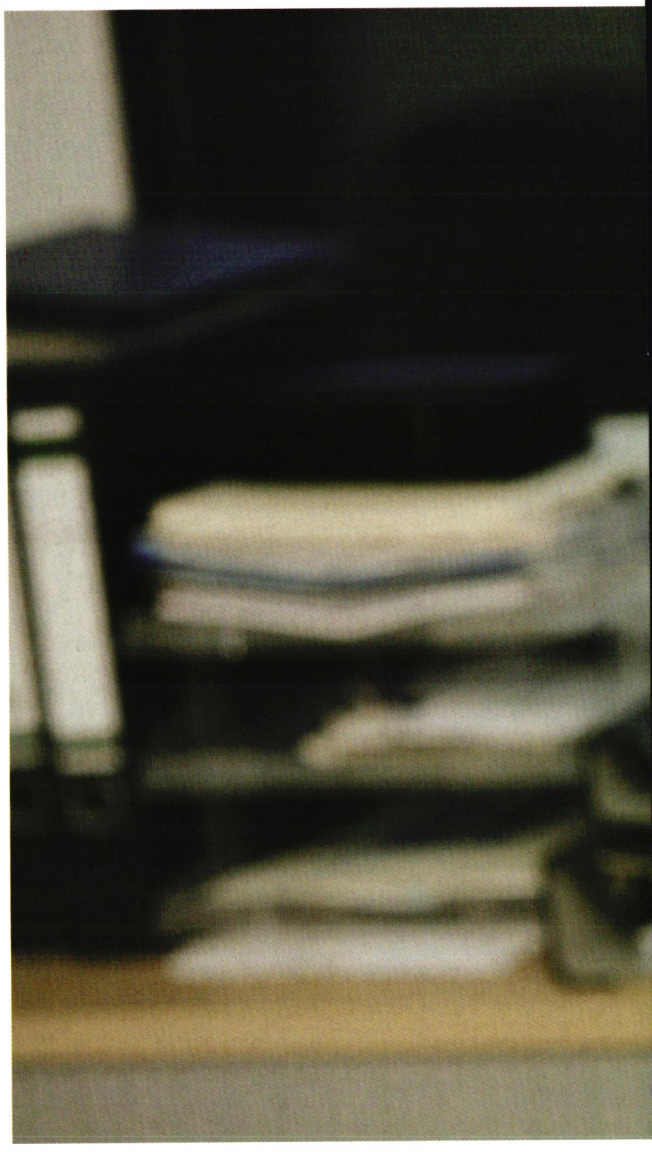

FOTO: © PLATFORM

TD-IHK, hedef kitleyle direkt iletişim sağlıyor

Üyelerinize ne gibi hizmetler sunuyorsunuz?

Şu anda 160 üyemiz var. Üyelerimiz irili ufaklı önemli Türk ve Alman şirketlerinden ve işadamlarından oluşuyor. Her şeyden önce üyelerimize sunduğumuz imkanları onların biraraya geldikleri ve gerek Türkiye gerek Almanya'da işadamlarını ilgilendiren bütün faaliyetlerden haberdar edilmeleri. Bunun dışında bir bütün olarak hareket etmeye gayret ediyoruz. Üyelerimizin ihtiyacına göre hizmet vermeye gayret ediyoruz. Üyelerimize yönelik girişimcilerin biraraya geldikleri ve farklı konularda bilgilendikleri düzenli etkinlikler gerçekleştiriyoruz.

Almanya'da yerleşik Türk gençlerinin iyi bir öğrenim ve meslek eğitimi almalarını teşvik etmek bir diğer çalışma alanımız. Bu düşünceyle önümüzdeki aylarda 1000 tane Türk gencine Türk işletmelerinde meslek eğitimi aldırmak üzere büyük bir proje başlatıyoruz. Her iki ülkenin ekonomik ilişkilerini geliştirirken iki lisanlı yetişmiş bu grubun Türkiye ve Almanya arasındaki ticari ve sinai ilişkilerde en iyi şekilde değerlendirilmesini teşvik etmeye çalışacağız.

Genel anlamda oda üyelik aidatlarının yüksekliğinden şikayet ediliyor. Normal IHK'larla kıyaslandığında çok ciddi bir fark var. Bunun sebebi nedir?

Elbette odamızın üyelik aidatları diğer odalardan bir miktar yüksek. Oda olarak, üyelik aidatı konusunda küçük girişimcilerle daha büyükleri aynı kategoride değerlendirmiyoruz. Üyelik aidatında 3 kategori belirledik. Buna göre en küçük kategori, 5 milyon Euro'ya kadar cirosu olan girişimciler, 20 milyon Euro'ya kadar ve 20 milyon Euro üzeri olmak üzere 3 bölüme ayrılıyor. Buna göre en küçükten yıllık 1200 Euro, orta büyüklükteki işletmelerden 1800 ve büyük şirketlerden 2400 Euro olmak üzere üyelik aidatı alıyoruz.

Buna ilaveten aldığımız bir seferlik giriş aidatı da bir yıllık üyelik aidatının yarısı oranında gerçekleşiyor. Aidatlarımızı değerlendirirken şunu bilmek gerek: Biz Türkiye'de ve Almanya'da yasal oda statüsü kapsamında şirketlerin tescili için zorunlu olarak üye oldukları bir sistemden faydalanmıyoruz. Yani diğer odalarda olduğu gibi bizim odamıza üyelik zorunlu değil. Durum böyle olunca finansal kaynaklarımız da ona göre sınırlı oranda gerçekleşiyor.

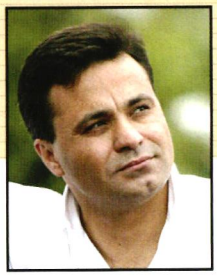
TD-IHK, Türkiye Almanya arasında nasıl bir köprü kurmayı hedefliyor? Türkiye'deki odaların sizden beklentileri neler?

Türk-Alman Dış Ticareti geçtiğimiz yıllarda hızla artmış olup 16 milyar Euro seviyesine çıkmıştır. Ayrıca 1200 civarında Alman firması, Türkiye'de 4 milyar Euro'ya yakın yatırım yapmıştır. Öte yandan 60.000 Türk kökenli işadamı Almanya'da 7,5 milyar Euro'ya yakın yatırım gerçekleştirmiştir. Türk girişimciler son 20 yılda büyük atak yaparak cirolarını 30 milyar Euro'ya çıkarmış ve 350 bine yakın istihdam yaratmıştır. Değişik araştırmalar önümüzdeki 10 yılda bu rakamların katlanarak daha yüksek bir boyuta ulaşacağını göstermektedir. 2010 yılında Almanya'da 100 bin Türk kökenli girişimcinin bulunacağı yönünde araştırmalar var.

Bildiğiniz gibi DIHK'nın Almanya'da 82 odası ve bunlara bağlı 3 milyonu aşkın girişimci üyesi var. Türkiye TOBB'un ise 361 oda ve borsanın ve bunlara bağlı 1 milyon 200 bin işadamı üyesi var. Biz bunlar arasında bir köprü oluşturmayı hedefliyoruz.

Elbette odaların bizden bekledikleri, Türkiye ile Almanya arasında ticari faaliyette bulunan üyelerine hizmet sunmamız. Olaya her iki taraf açısından baktığımız Türkiye açısından beklentiler yabancı yatırımcının Türkiye'ye yatırım yapmasını teşvik yönünde.

Artık Anadolu'da ve Türkiye'nin birçok bölgesinde oluşan KOBİ'lerin de Avrupa pazarına açılımında destek ihtiyacı var.

sebahattin çelebi

celebi@platform-online.de

Memleket Gülüm

Senin saçların Yıldızlar Ülkesi'nden almıştı rengini... Ay Dede sana masallar anlatırdı, pencerenin kenarında... Tenin, Anadolu'dan almıştı aydınlığını bebeğim... Bunları bil... Sen; benim memleketimin evladısın...

Bir yanın hüzne mahkum, bir yanın yarım da olsa gülecek bebeğim... Ağlamayı, ağlama tadında.. ve gülmeyi gülme tadında hiçbir vakit yaşayamayacaksın. Yaşadığın her anın, bir tarafı hep eksik kalacak bebeğim.

Belki hiçbir zaman koşamayacaksın ipi kopmuş bir uçurtmanın arkasından... Bir pencere önünden seyredeceksin, özgürlüğünü yaşayan herşeyi... Belki senin gökyüzünde uçmayı düşleyen hayallerin hiç olmayacak... Akranların koştururken, sen dolu gözlerle seyredeceksin. Belki zaman zaman isyan da edeceksin... Senin bebeklerin olacak.. dünyan çok küçük olacak bebeğim...

Şakaklarında sancılar var memleketimin bebeğim...

Şafaklarında umutlar filizlenir ülkemizin... Uçsuz bucaksız bir rahmetin ümidi içinde hastane odalarında başını beklerken, memleketimin bereketli buğday tarlalarının kokusunu keşke getirebilseydim sana...

Dedemin Cumhuriyet hatırası şapkasını.. benim yaşadığım çocukluğun güzel yüzünü; damında, tarhana kuruttuğumuz köy evimizin kırık penceresinden, dedemin ekin ektiği tarlaları gösterebilseydim... Bağ yolunda, fasülye bahçeleri içinden geçen o soğuk pınarın suyundan, bir avuç olsun yüzüne serpebilseydim...

Sana köy mezarlığında yatan atalarının kabirlerini gösterip; Türkmen illerinden Anadolu'ya nasıl geldiğimizi, dedemden dinlediğim gibi anlatabilseydim...

Sana çocukluğumun silinmez iz bırakan kahramanlarını; "Kadıoğlu"nu "Abdışık"ı ve "Allahverdi"yi ve onların bazen güldüğüm, bazen ağladığım hikayelerini anlatabilseydim...

Sana Domuz Çukuru'nda pusuya düşürülen aşıkların hikayesini daha anlatmamıştım oysa. Yoksul aşıkların kanlarının, arıklardan aktığını bilseydin, ülkemin sevdalarının, ne denli büyük olduğunu sen de anlardın bebeğim...

Gözpınarların suyunu Kızılırmak'tan alır bebeğim, sen bilmezsin! Ve döktüğün yaşlar, Fırat'a akar, bütün acılarını önüne katıp. Memleketin, ruhunu nakış nakış işlemiştir; Galu Bela'dan beri, Anadolu evladısın bebeğim...

Şakaklarında sancılar var memleketimin bebeğim...

Kaldır o hüzünlü başını ve uzat ellerini ülkemizin başı dumanlı dağlarına... Bağlarına, bahçelerine yaz gelmiş memleketimin, buğdaylar bereket türküsü söylüyor bebeğim...

Lastik ayakkabı giymiş çocuklar, ellerinde sopalarla koyun güdüyorlar bak... Okulsuz köyleri, anasız, babasız büyüyen yetimleri düşün bebeğim...

Şakaklarında sancılar var memleketimin bebeğim...

Sana türkülerini öğretecektim memleketinin... Her biri yürekte bestelenmiştir... Hayatlar, acılar serpilmiştir güftelerin hüzünlü yüzüne... Sakın unutma...

Sana Fuzuli'den, Baki'den, Nedim'den Yunus'tan şiirler okuyacaktım oysa... Gılgamış Destanı'nı ilk ben anlatacaktım... Osman Gazi'yi, Fatih'i, Kanuni'yi, Cem Sultan'ı benden dinleyecektin... Yıldırım'a sen de ağlayacaktın...

Sana Medine'den çekilişimizi, Malta'da dikenli teller arasında dimdik duran o onurlu Paşa'nın, Fahrettin Paşa olduğunu anlatacaktım... Paşamızın, acısına dayanamadığım için kaldırdığım, çerçevelenmiş resimlerini.. sana kaybettigimiz toprakları gösterecektim bebeğim...

Şakaklarında sancılar var memleketimin bebeğim...

Ninelerimizden dinleyerek büyüdüğümüz, vatan evlatlarına yazılmış ağıtları.. Sarıkamış'ta donarak ölen askerlerimizin, ülkemizi nasıl yangın yerine çevirdiğini.. her eve bir ateş düştüğünü öğrenecektin... Anadolu'da şehitsiz ev olmadığını söyleyecektim sana bebeğim...

Bebeğim! Memleket gülüm!

Bu yazıyı dilerim yıllar sonra bile okumazsın... Okursan, acizliğimi, çaresizliğimi anlayacaksın... Ve acın karşısında "baban" olmanın ne kadar zor olduğunu; biliyorum, hiçbir zaman anlayamayacaksın...

Dünyanın bir yüzü hep karanlıktır bebeğim... Bir yanında bahar çiçekleri, diğer yanında çöller... Bir yüzü muştularla dolu, bir yüzünde yaslar...

Günler geceden kalmadır bebeğim... Gece nasılsa, gün de öyledir... Hayat da böyledir...

Aslında hayatın.. ve artık benim de hayatımın, bir yanı felçli bebeğim...

40 yılın gözlemcisi...

"Göç eden insan her zaman dinamik insandır" diyerek göç olayını en güzel şekilde izah eden Prof. Dr. Faruk Şen , Avrupa Türklerinin dönüşü olmayan yolculuğunu Platform'a değerlendirdi. Saçlarını göçmen çocukların sorunları ile ilgilenmekten ağarttığını söyleyen Şen, işçilerimizin ilk para batırma hikayelerini ve "göçün gücü"nü bizimle paylaştı.

Yozgat'tan tutun, Denizliye, Kırşehir'e, Samsun'a kadar 32 işçi şirketini araştırdım. Merkezlerine gittim izledim. Nasıl bir başarı modeli hazırladılar onu inceledim. O zamanlar bunların batacağı belliydi. En ilginci, "Almanlar çok fazla kuşkonmaz ve mantar tüketiyor, biz bunları Türkiye'de üretirsek, Avrupa pazarlarına gireriz" hesabıyla yatırımlar yapılmasıydı.

Prof. Dr. Faruk Şen, Almanya'daki Türklerin yakından tanıdığı bir isim. Babasının yönlendirmesiyle Almanya'ya gelen ve burada İşletme Ekonomisi okuyan Şen'in saçlarını Duisburg'ta göçmen çocuklarla ilgilenirken ağarttığını biliyor muydunuz?

İnsanın babası isteyince, bazen akan sular durur. Prof. Dr. Faruk Şen de, babasının Alman kültürüne aşırı ilgisinden dolayı hayatını şekillendirmiş bir aydınımız. Babasının etkisiyle Alman Lisesi'nde okuyan Şen, lise tahsilinin ardından üniversite eğitimi almak için, o zamanların moda ülkesi Fransa'yı değil de, Almanya'yı seçer. Ancak kendisi ile birlikte Almanya'ya gelen diğer arkadaşları Berlin ve Karlsruhe'yi tercih ederken, Şen, Münster'e gider. Burada işletme ekonomisi okurken başlayan göçmenlerin sorunlarına olan ilgisi, onu bugünkü konumuna taşıyacak olan bir sürecin de başlangıcı olur...

Diploma tezini halk sektörü üzerine yaparken, bir gün içinden çıktığı halkın ekonomik yönelimlerini araştıran bir kurumun yöneticiliğine geleceğini herhalde hayal bile edemezdi. Ancak "Göç eden insan her zaman dinamik insandır" diyerek, kendi göçünü de özetleyen Prof. Dr. Faruk Şen, Avrupa Türklerinin, dününü, bugününü, yarınını Platform'da değerlendirdi.

Herkesin bir öyküsü var. Sizin göç öykünüz nasıl başladı?

Ben, babamın Ankara'da çalıştığı süre zarfında, Ankara Maltepe'de doğdum. Fakat ailecek baba tarafım 7 kuşak İstanbul'dan. 4 yaşında Kanlıca'ya geldim. Boğazın Anadolu yakasının çocuğuyum. İlkokulu Kanlıca'da bitirdikten sonra, ortaokula Alman Lisesi'nde devam ettim. Babam çok iyi Fransızca bilmesine rağmen tam bir Alman hayranıydı. Alman veya Avusturya Lisesi'nde okuma konusunda beni hep yönlendirdi. Lise tahsilinden sonra da Almanya'ya gelme konusunda beni motive etti. Böylelikle ben Almanya'ya okumaya gittim. Büyük bir çoğunluk Berlin ve Karlsruhe'ye gitti. Fakat ben diğer arkadaşlardan ayrı olarak tek başıma kalacağım bir yere gittim. Rüzgar beni Münster'e attı. Münster'de işletme ekonomisi okudum. O zaman da çok popülerdi İşletme. Münster çok sıkı bir üniversiteydi. Orada işletme ekonomisini bitirdikten sonra, üçüncü yol önerileri ile çok uğraştım. Diploma tezimi halk sektörü üzerine yaptım. Bu süreçte, Almanya'daki Türklerin birikimlerini Türkiye'de yatırıma dönüştürdüklerini tespit ettim. Hakikaten çok ilginç bir konuydu. Para, sermaye oluşumu Almanya'da gerçekleşiyor, toplanan bu paralar Türkiye'de yatırıma dönüşüyordu. Fakat son anda çok büyük bir hayal kırıklığı yaşadığım bir gelişme oldu. Ben doktora tezimi bitirdikten sonra 173 bin Türk'ün çok büyük bir bölümü paralarını işçi şirketlerinde kaybettiler.

Yani burdaki ilk finansal hayal kırıklığını gözlemlediniz...

Evet işçi şirketleri ilkti. Önce işçi şirketleri ardından banker olayları, şaibeli bankalar ve daha sonra İslami holdingler olayı yaşandı. Burdaki 40 yıllık yaşamda, hiçbir ulusun insanı, bizim insanımız kadar zarar etmemiştir.

Yozgat'tan tutun, Denizli'ye, Kırşehir'e, Samsun'a kadar 32 işçi şirketini araştırdım. Merkezlerine gittim izledim. Nasıl bir başarı modeli hazırladılar onu inceledim. O zamanlar bunların batacağı belliydi. En ilginci, "Almanlar çok fazla kuşkonmaz ve mantar tüketiyor, biz bunları Türkiye'de üretirsek, Avrupa pazarla-

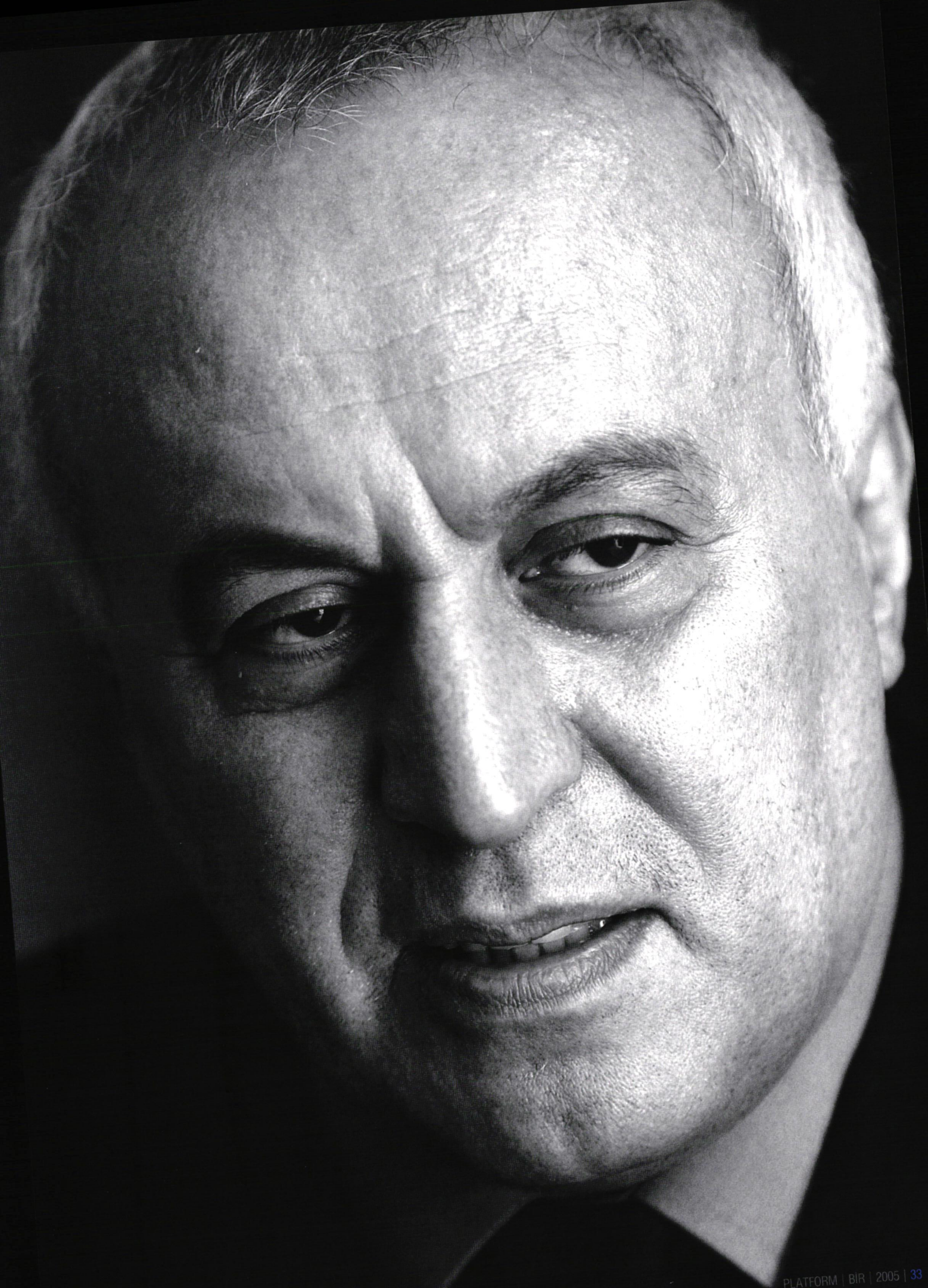

FOTO: © PLATFORM

rına gireriz" hesabıyla yatırımlar yapılmasıydı. Türkiye hiç kuşkonmaz ve mantar üretmediği için, Türkiye'nin AB'ye ihraç paketinde bu yer almıyor. Avrupalılar bunları, Uzak Doğu'dan, Çin'den alıyor. Biz ürettik ama satamadık Avrupa'ya. Kuşkonmazı da sadece İstanbul da bir restoranda görmüştüm.

Daha sonra Duisburg'a geldim. Buradaki gençlerin meslek ve sosyal yaşama hazırlanma kurslarını yönettim. Hayatımdaki en güç dönem oydu. Türkiye'den ve başka ülkelerden gelmiş gençlere, meslek eğitim vermek için, kent yönetimi, iş ajansı ve sosyal kurumlarla koordineyi sağlıyordum. Saçlarım orada ağardı.

O zamanlar talep çoktu yabancılara ama...

O zamanlar çok, çok talep vardı Almanlar tarafından. İşte o zaman Türkiye Araştırmalar Merkezi'nin temelini attık. Alman Bilim Vakfı'ndan böyle bir talep geldi. Ama şartları vardı. Onların çatısı altında ve merkezleri olan Bonn'da yapılmasını istiyorlardı. 2,5 kişilik bir kadroyla biz orada başladık. Bugün 34 kişinin çalıştığı bir kuruluş haline geldi.

Türkiye'yi ve Türkleri araştıran bir kurumun başında bir kişi olarak, Türkiye'nin AB'ye gireceğine inanıyor musunuz ?

Küçük ülkeleri alıyorlar, Slovenya gibi ülkeler için uzun uzun düşmüyorlar.

Polonya, Türkiye gibi ülkeler ise giriyorlar. Türkiye'nin üyeliği, Akdeniz şeridi ülkeleri olan İspanya, Portekiz ve İtalya tarafından isteniyor. Zira Türkiye'nin üyeliği ile Akdeniz şeridinin ağırlığı artacak. Almanya istiyor. Bu değişimin en büyük nedeni, Almanya artık dış politikada etkin rol almaya başladı. Balkanlar'daki krizleri gördü. Önümüzdeki krizlerin Kafkasya'dan geleceğini biliyor. Türkiye'nin oralarda etkili olacağını biliyor. Amerika eğer Irak'ta başarılı olursa, arkasından sıra İran ve Suriye'ye gelecek. Burada Türkiye'nin denge olacağını biliyor. Kendi ordusunu azaltırken, bölgedeki en büyük ordu olan Türkiye'nin gücünü biliyor. Ben Türkiye'nin gireceğine inanıyorum. Artık ok yaydan çıktı. Bu noktadan dönme, sadece Türkiye'den kaynaklanabilir.

Bu Hartz IV olayından sonra büyük sanayi kuruluşlarının artık yeni işçi kabul etmemesi durumu değiştirdi. Şu anda 190 bin insanımız işsiz. Almanya'da her 7 yılda bir ekonomik kriz olurdu. 67'de oldu. Bir yıl sonra ekonomi düzeldi. Yeniden işçi alımı başladı. 73'te petrol krizi oldu. 2 yıl sonra ekonomi düzeldi. 80'de de üçüncü kriz oldu. 3 yılda düzeldi. 91'de dördüncü kriz yabancılara dönük saldırıları getirdi. 94'de olaylar düzene girdi. Şimdiki kriz 2000 yılında başladı.

Avrupa Birliği'nde çok başlılık hakim gibi görünüyor. Yani Amerika gibi rahat hareket etme imkanları yok. Özellikle uluslarası konularda, rahat hareket edebilmek için hızlı karar verme çok önemli bir faktör. Birçok kuruma veya mekanizmaya danışılması gerekiyor. Kuvvet dengesi de çok sağlıklı değil...

Bu konuda çok haklısınız. 82 milyonluk bir Almanya ile 550 binlik bir Güney Kıbrıs Rum Cumhuriyeti'nin aynı hakkı var. Bu sistemle AB etkin olamaz. Haklısınız. Ama, AB genişledikçe, oybirliğini kaldıracak ve oy çokluğuna geçecek. Artık küçük ülkelerin bütün kararları etkileme mekanizması kaldırılacak. Türkiye bütün anlaşmaları yerine getirecek, bir Kıbrıs kalkacak ve veto hakkını kullanacak. Bu olmaz. 2013 yılında ülkelerin parlamentoları dışında referanduma gitmeleri çok ayrıcalıklı bir şey. Diğer hiçbir aday ülke için bu referandum mekanizması işletilmedi. Referandumu uygulayan Avrupa'da bir ülke var. O da AB dışındaki İsviçre.

Çok acil karar verme noktasında, AB mekanizmaları Yugoslavya Savaşı'nda sınıfta kaldı.

Avrupa Birliği güvenlik ve savunma konularında çok hantal. Amerika bir başkanlık sistemi. Başkan hata da yapsa, doğru da yapsa, giriyor.

Irak olayı bize şunu göstedi. Bütün olanlara rağmen Amerikan kamuoyundan çok büyük bir tepki yaşanmadı. Avrupa Birliği bu konularda daha demokratik. Amerika'nın çoğulculuğu, demokratlığı biraz tartışılır. Almanya'nın ülke dışına asker göndermesi, çatışmalara müdahale etmesi, buna karar vermesi, Avrupa Birliği'ni etkin hale getirdi. Almanya, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde Daimi Temsilcilik ve veto hakkı istiyor. Bu yeni bir gelişme. Yeni bir bilinçlenme. Bu yüzden ben, Avrupa Birliği'nin önümüzdeki dönemde, ekonomik güçten, politik ve askeri bir güce dönüşeceğine inanıyorum. Bunu yapamazsa, sadece ekonomik bir güç olup, politik ve askeri alanda bütün etkinliği ABD'ye bırakırsa, tabii ki ihtilaflar artar.

Tekrar Almanya'ya; bize dönmek istiyorum. Siz Türk toplumumuzun dönüşümünü nasıl görüyorsunuz? İlk gelen nesilden bugüne bakacak olursak, biz nasıl değiştik? Son 40 yılın bir fotoğrafını istesem sizden...

REKLAM

Polonyalılar buraya işçi olarak değil de, serbest çalışan olarak gelebiliyor ve herhangi bir işte fatura karşılığı çalışabiliyorlar. Polanyalılar, Almanlara ve Türklere oranla daha düşük ücret ile çalıştıkları için Firmalar tercihlerini onlardan yana kullanıyor. Bu serbest dolaşım hakkını vermekten daha kötü. Şu anda 200 bine yakın Polonyalı bu şekilde çalışıyor.

Göç eden insan, her zaman dinamik bir insandır. Türkiye'de de iç göçte de, göç eden insanlar, oranın halkından daha başarılı olmuşlardır. Veya Balkanlardan gelenler, yerli halktan daha büyük başarılar elde etmişlerdir. İş hayatında çok daha başarılı olmuşlardır. Göç, yeni baştan tırnaklarınla bir yer kazanmayı getiriyor. Biz tamamen Türkiye'ye yönelik bir göç yaptık. Onun için işçi şirketlerinin batımına yani 1981 yılına kadar Türkiye'ye yönelik bir göç hareketi vardı.

Tamamıyla burda yaşayan, ama aklı beyni Türkiye'de olan bir kitleydik. Bu Hartz IV olayından sonra büyük sanayi kuruluşlarının artık yeni işçi kabul etmemesi durumu değiştirdi. Şu anda 190 bin insanımız işsiz. Almanya'da her 7 yılda bir ekonomik kriz olurdu. 67'de oldu. Bir yıl sonra ekonomi düzeldi. Yeniden işçi alımına başlandı. 73'te petrol krizi oldu. 2 yıl sonra ekonomi düzeldi. 80'de de üçüncü kriz oldu. 3 yılda düzeldi. 91'de dördüncü kriz yabancılara dönük saldırıları getirdi. 94'de olaylar düzene girdi. Şimdiki kriz 2000 yılında başladı. Normal olarak 4 yıl veya 5 yıl sonra geçmesi lazım. Daha krizi atlatma emareleri yok. Alman da, Türk de bir korku içine girdi. Emeklilik, sağlık ve sosyal konularda insanların korkuları arttı.

Buradaki insanımızın bir gelecek korkusu var. Dünya Ticaret Anlaşması'na göre bütün malların serbest dolaşımı sözkonusu oldu. Kaliteli ve ucuz olan mallar piyasaya girecek. Çin malları piyasalara daha yaygın olarak girecek. Bu da buradaki piyasaları etkileyecek.

Polonya gibi ülkelerin katılımıyla AB'ye ucuz işgücü girişi de sözkonusu oldu.

Almanya'da yüzde 16'lık bir "kayıt dışı" çalışma var. "Siz serbest dolaşımı kısıtlayarak, bunu artırdınız" dedim ben Almanlara. Polonyalı buraya işçi olarak değil de, serbest çalışan olarak gelebiliyor ve herhangi bir yerde fatura ile çalışabiliyorlar. Polonyalılar, Alman veya Türke göre, daha düşük ücret ile çalıştıklar için firmalar tercihlerini onlardan yana kullanıyor. Bu serbest dolaşım hakkını vermekten daha kötü. Şu anda 200 bine yakın Polonyalı bu şekilde çalışıyor. Polonyalı yetkililer "Bizi dışlayıcı yaklaşıyorsunuz" dediler. Ben onlara dedim ki, "Bu sizin için de iyi değil. 26 Euro'ya yapılacak işi 8 Euro'ya yapmanın mantığı olabilir mi?"

Polonya'da işsizlik oranı şu an yüzde 20. Almanya'da yüzde 10'larda... Oradaki işsizler için ilk pazar Almanya elbette.

Bulunduğumuz binayı Türk firması yaptı. Türk işçilerini çıkarttılar, Polonyalı işçileri çalıştırdılar. "Polonya'dan 40 kişi getiriyorum, daha ucuza mal ediyorum. Kesiyorlar faturalarını, ödüyorum" diyor firma sahibi. Biz 6 yıldır Kuzey Ren Vestfalya hükümeti için düzenli olarak Türkler arasında uyuma yönelik araştırmalar yapıyoruz. Yüzde 24 işsizlik oranı var Türklerin. Kaliteli insanın, özellikle turizm sektöründe Türkiye'de iş bulma imkanı var. Türkiye'ye dönme eğilimi artmaya başladı. Burdaki işsizlerin üçte biri Hartz IV'ten etkilenecek.Artık burda kalmanın pek anlamının kalmadığı ortaya çıkıyor. 2005 çok kritik. 2006 Almanya için bir kader yılı. Almanya'nın bir özelliği var. Ekonomideki daralmaya rağmen, ihracat rekorları kırılıyor. İhracat her zaman bir ülkenin büyüdüğünü göstermez. Kriz devam ederse zor olur.

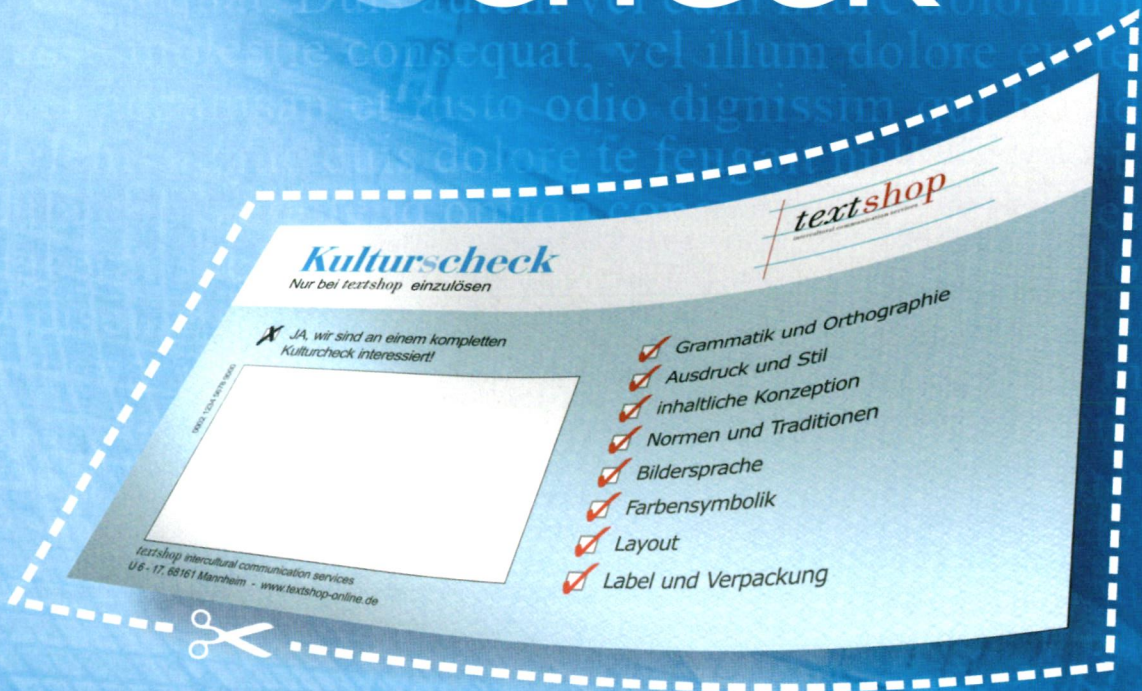
Sizin beklentiniz...

Mantık ile his arasında... Mantığım 2006'da bunun olmayacağı inancında. Ama hislerimle ve ümitle düşünecek olursam, inşallah olur, diyorum. Alman tüketmiyor. Almanlar bu korkuyu aşacak mı, aşabilecek mi, bunu bilmiyoruz. Almanya bu şekilde giderse, Avrupa ekonomisi de etkilenecek. Türkiye'de son 3 yılda çok iyi gelişmeler var. Türkiye'de yüzde 8'lik büyüme var. Ancak istihdam yok.

Önümüzdeki yıllarda buradaki göçmenlerin nasıl bir değişim yaşayacağını öngörüyorsunuz?

Artık burada belirli bir yerleşim düzeyine gelindi. Artık burayı kendimize ülke kabul ettik. Belirli bir yaştan sonra Türkiye'ye dönmek de çok güç. Benim gençlere bir önerim var. Artık yaşanacak yerler Amerika ve Asya ülkeleri. Bunlar geleceği olan ülkeler. Çin, Tayland gibi ülkeler bizim için çok önemli. Yani artık Fransa'ya gitseniz, Almanya'dan çok farkı yok. Ben Asya'ya gidip de, başarısız olan görmedim. Başarısız olan hemen dönüyor, ama başarılı olan da çok büyük başarılar elde ediyor buralarda. 2006 hepimiz için, Avrupa için bir kader yılı.

✓ Kultur scheck

Scheck ausschneiden und checken lassen!

Sie wollen wissen, ob Ihre Idee, Ihr Text, Ihr Produkt der Kultur Ihrer Zielgruppe gerecht wird? Schicken Sie uns einfach Ihre Unterlagen zusammen mit dem ausgeschnittenen Scheck. Wir melden uns bei Ihnen. Die telefonische Erstberatung ist unverbindlich.

Kommunikation über Grenzen hinweg

Sprache ist nur einer von vielen Faktoren in der interkulturellen Kommunikation. Normen, Wertvorstellungen, Wahrnehmungsmuster und nonverbale Kommunikationsmittel spielen in jeder Kultur eine wichtige Rolle. Der Erfolg interkultureller Verständigung hängt davon ab, ob und wie die Mittel eingesetzt werden.

Dil, kültürlerarası iletişimde rol oynayan etkenlerden sadece biridir. Normlar, değer yargıları, algılama biçimleri ve sözsüz iletişim araçları karşı tarafı anlamakta büyük önem taşır; kültürlerarası iletişimde başarı da tüm bu araçların nasıl kullanıldığına bağlıdır.

textshop
intercultural communication services
U 6 - 17, 68161 Mannheim
Tel: + 49 (0) 621 1815083
Fax: +49 (0) 621 1815086
e-mail: textshop@t-online.de
www.textshop-online.de

textshop
intercultural communication services

Herkesin Vural Abi'si...

O'nun konuşmaları Türkiye gündemini uzun süre meşgul etti. Onursal Yargıtay Başsavcısı Vural Savaş, büyük bir içtenlikle AB konusundaki fikirlerini bizimle paylaştı ve Platform'a gerekçelerini anlattı...

Sebahattin Çelebi

AB, satılabilecek en kötü mal bence Türkiye'ye. Mütemadiyen yalan söyleniyor bu malı satabilmek için. Şöyle bir incelerseniz, IMF politikalarını izleyen hiçbir ülkenin büyüyemediğini görürsünüz. AB ise bir çöküş halindedir. AB ülkelerini incelediğimizde karşımıza şu çıkıyor: Büyüme oranları ya eksi oranlarında, ya da yüzde 0,6 seviyesinde.

İtiraf etmeliyim. Ekranlardan, gazetelerdeki demeçlerinden tanıdığım, sert mizaçlı, asık suratlı bir Vural Savaş bekliyordum. Ancak onu tanıyıp, dinleyince, hiç de öyle olmadığını, aksine sohbeti, şakayı seven güler yüzlü biri olduğunu gördüm. Türkiye'nin çıkarları sözkonusu olduğunda, büyük bir duyarlılıkla fikirlerini söylüyor. Aslında birçok görüşünde haksız da değil. Ailesinde İstiklal Madalyası sahibi olanlar var...

Hani şu bildik "Monşer" takımından değil. Bir Anadolu insanı, bir memur çocuğu... Hayatın, genç yaşta omuzlarına yüklediği yükün etkisiyle, hem çalışmış hem okumuş. Bütün bunları yaparken de, hasta babasına bakmış.

Oldukça da mütevazi. Emrine tahsis edilmiş bir makam aracı bulunmasına rağmen, vatandaşın arasına karışmış, minübüslerle, otobüslerle işyerine gitmiş.

Yargıtay üyeliğine yapılan seçimleri beğenmediği için istifa dilekçesini yazabilecek ve o makamın nimetlerini tepebilecek kadar ilkeli... Bu prensibinden ötürü Cumhuriyet Başsavcısı seçimine katılırken, sahaya 60-0 yenik çıkmış. Karşı cephe, iyi organize olmuş, herşeyi planlamış seçimi kazanmak için, ancak Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in tercihiyle o göreve getirilmiş.

Sanat ve müzik tutkunu...

Antalya'da herkesin Vural Abi'si...

Platform, renkli kişiliği ile Türkiye'nin bir dönem çok gündemde olan Onursal Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı **Vural Savaş**'ı konuk etti.

AB girme konusunda sizin görüşleriniz nelerdir? Türkiye AB'ye girmeli midir, girmeli ise hangi şarltarda bu evlilik bizim için hayırlı olur?

10 sene evvel, "Türkiye'nin AB'ye gireceğine inanan kimseler artist olacağız diye kandırılan kızlara benziyor. Oranı açarsan, buranı açarsan artist olacaksın. Artist martis olacağımız yok ama, kötü yola düşeceğimiz muhakkak" demiştim. "Şimdi Türkiye'nin AB'ye girmesi, Türkiye Cumhuriyeti'nin sonunu getirecektir" diyorum. Geçenlerde Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesinde bir toplantıya katıldım. Bir hukuk fakültesi öğrencisi, "birkaç televizyon ve gazete, Atatürk'ü Avru-

FOTO: © PLATFORM

pa'ya konuşuyor gibi gösteriyor. Altında da 29.10.1923 – 17.10.2004 yazıyor. Böyle tarihler doğum ve ölüm tarihlerini gösterir. 17 Aralık 2004, Türkiye'nin cumhuriyetinin ölüm tarihini gösteriyor" diye vurguladı.

AB, satılabilecek en kötü mal bence Türkiye'ye. Mütemadiyen yalan söyleniyor bu malı satabilmek için. Şöyle bir incelerseniz, IMF politikalarını izleyen hiçbir ülkenin büyüyemediğini görürsünüz. AB ise bir çöküş halindedir. AB ülkelerini incelediğimizde karşımıza şu çıkıyor: Büyüme oranları ya eksi oranlarında, ya da yüzde 0,6 seviyesinde. Teknoloji birikime rağmen bu böyle. Martin Huchinson, "Gerileyen kıta" adlı bir makale yazdı. Avrupa'nın bir çöküş halinde olduğunu rakam rakam ispatladıktan sonra, "Avrupa, 2025 yılında bütün kıtalar içinde en çok gerileyen kıta olacak. Bugünün yüzde 28,2 sinden yüzde 17,3 e düşen kıta olacak" diyor.

Birkaç ay evvel AB Komisyon Başkanı olan Romano Prodi, "Tamamen kendi işleyişine bırakılmış piyasa koşullarına bağlı gelir dağılımı, Avrupa halkının yüzde 20'sini yoksulluk sınırının altına itmiştir. Mayıs 2004 ten itibaren AB'nin toplam nüfusu içinde 55 milyon işsiz olacak, 120 milyon kişi de, yoksulluk sınırının altında yaşayacak" diyor.

19 Ocak 2004 tarihli Time dergisinin kapağı şöyle idi: "Avrupa, bilim yıldızlarını nasıl kaybetti? AB'in en iyi 400 bin bilim adamı Amerikaya gitti. Bugünkü AB'nin geleceği karanlıktır. Çünkü çok kötü bir eğitim yapısı vardır ve gittikçe gi-

FOTO: © PLATFORM

diyor." Point ve Monde'nin editörü Nikolas Bauveres yeni bir kitap yayınladı. İsmi "Çöken Fransa".

İngiltere'de 5 aileden birinde hala hiç kimsenin işi yok. Bu aileler işsizlik sigortasından yararlanarak ayakta kalmaya çalışıyorlar. İngiltere'de bu sigortadan yararlanmak iyice güçleştirildi.

En son Volkswagen'in insan kaynakları başkanı Peter Hartz, dünyada yılın iktisatçısı seçildi. Hartz ne yapmış? Hartz 4 adlı bir yasa değişikliği icat etmiş. Almanya'da eski sistemde bir işsize 32 ay para ödeniyordu, bu 12 aya indiriliyor. Ayrıca devlet iş bulduğunda, önerilen ücret eski maaşının altında da olsa, vasıflarınıza uygun olmasa da, kabul etmek zorundasınız.

Benim iddiam şudur: Özellikle ekonomik açıdan, AB'ye girersek hiçbir zaman ekonomimizi düzeltemeyiz.

İkinci büyük yalan: İspanya, Portekiz, Yunanistan gibi ülkeler, kalkınma hızlarını ve fert başına düşen gelirlerini yükseltiler. Halbuki son 50 yıl içindeki bizim kalkınma hızımız, ortalama yüzde 4,55'tir. Hiçbir Avrupa ülkesi, o sayılanlar da dahil, yüzde 3'ün üzerinde kalkınamamıştır. Türkiyenin kaynakları çok fazla, hortumlamalara, kötü yönetimlere rağmen, biz Avrupa ülkelerinden ortalama olarak daha fazla kalkınmışız. Diyeceksiniz ki, o zaman niye biz geride kaldık? Bunun nedeni nüfus artışımızdır. Aynı nüfus yapısıyla bugünlere gelmiş olsaydık, biz Avrupa'nın o sayılan ülkelerini de geçmiş olacaktık. Daha mühimi Turgut Özal, tam üyelik başvurusu yaptığımız sırada, Gündüz Aktan'a şunu söylemiş: "Avrupa Birliği'nin Ağır sosyal harcamaları Türkiye'de hızlı büyümeye imkan vermez."

Çok zengin insanlar veya devletler ağır sosyal harcamalar yapabilirler. Fakat bizim kaynaklarımızı en verimli sahalara, ayırmamız lazım. Ne olacak? Biz o standartlara uyacağız derken, kalkınmamız için daha önemli olan baraj yapmaktan vazgeçeceğiz.

AB'nin ekonomik olarak fazla ümit vermediğini söylüyorsunuz...

Atatürk şunun bilincindeydi: Türkiye, bağımsız bir devlet olarak yaşayacaksa, kendi ayakları üzerinde durmalıdır. Avrupa ülkelerinin veya emperyalist ülkelerin her dediğini yaparak, bir kalkınma olma-

yacağının bilincindeydi Atatürk. AB'ne giriş şartı olan Maastricht kriterleri var. Onda da her sene geriye gidiyor Türkiye. Kamu borçlarının Gayri Safi Milli Hasıla'ya oranı yüzde 60'ı geçmemelidir deniliyor kriterlerde. Bunlar olmazsa olmaz koşullardır. 1997 de 57,1 kamu borçları, şimdi yüzde 120'ye çıktı. Yani iki misli arttı. Gidelerek bozuluyor. Önümüzdeki yıl iç ve dış borçlarımız azalmayacak, artacaktır. Kamu açıkları konusunda da biz rekor kırıyoruz zaten.

Peki ya din faktörü...

Eski Fransız Büyükelçisi, Le Mond'da da yazıyor. "AB'ye girmek istiyorsanız, önce Papa'yı razı edin" diyor. Şimdi çok ilginç Papa'nın tutumu. 3 Kasım seçimlerinden akabinde, Recep Tayyip Erdoğan milletvekili bile değilken, 13 Kasım 2002 günü İtalya'ya yaptığı ziyarette, İtalya Başbakanı Berlusconi "Türkiye'nin AB'ye girmesi konusunda elimizden geleni yapacağız" dedikten hemen sonra, 14 Kasım da, İtalya ve Vatikan tarihinde ilk defa Papa, İtalya Parlamentosu'na gitti ve "Hristiyanlığın AB'deki rolü unutulmamalı. Hristiyanlık, Avrupa'nın damarlarındaki kandır" dedi. 1.11.2004 te de Papa "AB Anayasasında Hristiyanlığa atıfta bulunulmamış olsa da, İncil'in ebedi değerleri varlığını koruyacaktır. Bu değerler kıtamızın çehresini oluşturmada gayret gösteren sorumluluk üstlenen kişilerin esin kaynağı olmaya devam edecektir" dedi.

Emperyalist devletler daima, Ulus devletleri tahrip etmek için, mezhep ayrımlarını, etnik ayrımları körüklerler. Bunları da kendilerini demokrasi havarisi göstererek yaparlar.

Geçenlerde Prof. Ahmet Mumcu Habertürk'e çıktı. Avrupa'daki 4 ayrı derginin kapaklarını gösterdi.

İşkence yapılarak bir Avrupa devletinde, sanıklardan biri konuşturulmuş. 2000 kişinin hayatı kurtarılmış, şimdi Avrupa devletlerinde "Hakim kararıyla işkenceye izin verelim mi vermeyelim mi" diye kamuoyu yoklamaları yapılıyor.

Birkaç ay evvel Alman İçişleri Bakanı Otto Schily, "En iyi uyum asimilasyondur. Uyumun hedefi Alman kültürüne çekmektir insanları. Mümkün olan her dili destekleyemeyiz. Bu kaosa yolaçar. ben birinci dili Türkçe olan, homojen bir Türk azınlığın oluşmasını istemiyorum. Türkler bizim kültür alanımızda yetişmeli ve anadilleri Almanca olmalı" demişti.

Bu onların demokrasi anlayışıdır.

Bir de diyorlar ki, Türkiye'nin başka alternatifi mi var? 7-8 Ocak 2002 tarihlerinde o zamanki Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri Tuncer Kılınç şöyle dedi:

"Türkiye, kendi milli çıkarlarını ilgilendiren konularda AB'den hiçbir destek görmüyor. Sorunlara menfi bakıyor. Rusya da bir yalnızlık içinde. ABD'yi gözardı etmeden, mümkünse İran'ı da içine olan yeni bir işbirliğini düşünüyorum" dedi. O zaman büyük gürültü koptu.

Oysa aynı sözü 50'li yıllarda Fatin Rüştü Zorlu söylemiştir. ABD'den biz bir takım taleplerde bulunmuşuz. İktisadi görüşmelerde, "Siz tarımla falan meşgul olun.

Hatta mümkünse şu şeker fabrikalarınızı, dokuma fabrikalarınızı da sökün" demişler. Fatin Rüştü Zorlu sinirleniyor ve diyor ki: "Bizim en büyük sorunumuz kayıtsız şartsız Amerika'ya bağlanmaktır. Böyle yaparsak kendimizden çok şey veririz. Onları memnun edemeyiz. Türkiye NATO ve Amerika'nın yanısıra komşularıyla ve Avrasya ülkeleriyle birlikte yeni bir politika izlemek zorundadır."

Musevi Asıllı Bernard Lewis, 2003 yılında Amerika'da "Kavşaktaki Türkiye" konulu bir konferansta şunu söylüyor:

"Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girme umudu taşımasını çok saçma buluyorum. AB'nin Türkiye'ye üyeliğe alabilmesine imkan sağlayacak tek şey, AB'nin birgün tamamen müslüman olmasıdır. Türkiye, geleceğine dair hesaplarına, Rusya ve Çin'i dahil etmelidir. Rusya Dünya siyaset sahnesine yeniden bir güç olarak gelecektir."

Recep Tayyip Erdoğan, Amerika'ya

Atatürk şunun biliyordu: Türkiye bağımsız bir devlet olarak yaşayacaksa, kendi ayakları üzerinde durmalıdır. Avrupa ülkelerinin veya emperyalist ülkelerin her dediğini yaparak, bir kalkınma olamayacağının bilincindeydi Atatürk...

gittiğinde, üç konuda pazarlık yapıldı: Kıbrıs konusunda Amerika'nın isteği şekilde politikalar üretilecek. Özellikle ruhban okulları serbest bırakılacak. Irak konusunda ve Büyük Ortadoğu projesinde Amerika'ya destek olunacak. Şimdi ise Amerika bize haber bile vermeden, istediği ülkeye topraklarımızın üzerinden saldırabilmek istiyor, Bütün bunların pazarlıkları yapılıyor. İnşallah biz yanılıyoruzdur.

Amerika'nın bundan sonraki hedef İran. Avrupa Birliğine gireceğiz diye sağımıza solumuzu görmez olduk. Şimdi "Biz şimdi AB'ye girmek istiyoruz, komşumuzu birinci tehdit olarak göstermemiz uygun olmaz" denerek Bizim Milli Siyaset Belgemizde değişiklik yapılıyor. Birinci tehdit olarak İran gösteriliyor. Türkiye'nin birinci düşmanı olarak İran belirtiliyor.

Gerçekte, bizim topraklarımızdan İran'a bir saldırı olmadığı sürece onların bize saldırması mümkün değil. Amerikan planı gerçekleşir, bizim topraklarımızdan İran'a saldırı olursa, Türkiye terörün baş hedefi olur. Komşularımızla husumet yaratırsak, Türkiye eylem alanına döner. Dünya komşularıyla ticaret yaparak gelişmiştir. Amerika dünyaya en çok mal satan ülke olmasına rağmen, ticaretinin yüzde 50'sini, Kanada ve Meksika ile yapmaktadır. İspanya ki, komşuları da AB içinde. Portekiz ve Fransa komşuları. Bu iki ülke ile ticaret hacmi yüzde 80'i buluyor. Bizim bir yığın komşumuz var. Ancak ticaret hacmimiz yüzde 8'i bulmuyor. Engellemek için herşey yapılıyor. Selçuk Yaşar Bey'in yaptırdığı bir araştırmaya göre, komşularımıza tarım ürünü ihracatı için 160 milyar dolarlık bir potansiyel var.

Ya AKP'ye bakışınız? Hükümeti nasıl buluyorsunuz?

Bana sorarsanız, Cumhuriyet hükümetlerinin en zayıfı bu AKP hükümetidir. Emperyalist devletlere direnme gücü olmadığı için "en zayıf" tabirini kullanıyorum.

Siz Erbakan'ı, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a göre, emperyalist güçlere karşı daha milli bulduğunuzu açıklamıştınız daha önce...

Bu iktidarın emperyalist devletlere direnme gücü sıfırdır. Barzani ve Talabani ne dediler? "Bu tezkere geçer, TBMM'de bizim kontrolümüzde 70 milletvekili var" dediler. Türkiye'deki en etkili tarikatlar ABD'nin kontrolünde, onun çizdiği çizgiden ayrıldığı gün, medya destekleri de kalmaz. Bunun farkındalar. Bir konuda dahi ABD'ye ters düşerse, 3 ay bile iktidarda kalamaz AKP. Amerika'da İsmet Paşa başbakan olarak Time dergisine demeç veriyor: "Yeni bir dünya kurulur, Türkiye yerini bulur" diyor. Daha uçağı Türkiye'ye inmeden hükümeti düşürüyor ABD. Seçimlerden önce, Irak meselesinde Ecevit'in zorluklar çıkaracağı anlaşılıyor. 13 Temmuz tarihli Washington Post'un başyazısında, "Ecevit isteklerimizi kabul etmiyor. Sorun şimdi Ecevit'in yerine kimin başbakan olacağı" deniliyor. Ardından Wolfowitz Türkiye'ye gidiyor. Kemal Derviş'in DSP'yi bölmesi, erken

İran'a bizden bir saldırı olmadığı

sürece onların bize saldırması mümkün değil. Amerikan planı gerçekleşir, bizim topraklarımızdan İran'a saldırı olursa, Türkiye terörün baş hedefi olur... Komşularımızla husumet yaratırsak, Türkiye eylem alanına döner.

FOTO: © PLATFORM

seçim sözkonusu oluyor ve o hükümeti de değiştiriyorlar, bunlar tesadüf olabilir mi?

Türkiye'nin içişleri konusunda bu kadar mı güçlü ve belirleyici Amerika?

Olaylar bunu gösteriyor. Ben şahsen AB'ye ve ABD'ye kayıtsız şartsız destek veren ve ilerde Amerika'nın muhtemel İran saldırısında topraklarımıza kullanma izni veren AKP'ye karşı, ordumuz dahil, herhangi bir gücün bir şey yapabileceğine ben şahsen inanmıyorum. Bir yıl içinde ülkemizi çok karıştıracaklar. Güneydoğuda çok önemli olaylar olacak sanıyorum. Ülkemiz yönetilemez hale gelirse ordumuzun tutumu ancak o zaman değişebilir.

Peki ya Kıbrıs?

İngiliz Başbakanlarından MacMillan, diyor ki, "Az kişi Kıbrıs'ın gerek bizim, gerek Türkiye için taşıdığı önemin farkında. Gerçek şudur ki, Kıbrıs Adası'nı kim elinde bulundurursa, İskenderun Limanı'nı ve Türkiye'nin güneyini kontrol altına alır." Zaten Ege'de kuşatılmışız.

Milli Güvenliğimiz için en önemli konu Kıbrıs'tır. İngiliz askerlerinin bulunduğu yerler var. Herkes istese İngiltere çekilir mi? Anlaşmalardan doğan haklardan vazgeçilir mi? Biz AB uğruna vazgeçiyoruz.

AB'nin, kriterler arasında yeralan talepleri var...

Türkeş, Dokuz Işık doktrininde açıkça şunu yazıyor: "AB'ye girersek, onlar bizlerden zengin, topraklarımızı satın alırlar. Muharebe yapılmadan topraklarımızı vermiş oluruz. Bu tehlikedir bu nedenle Ortak Pazara (AB'ye) girilmesine kesinlikle karşıyım." Yabancılara mal satışı son derece tehlikedir. Maalesef son yasa değişiklikleriyle bu kapıyı hiçbir ülkenin yapmadığı şekilde açtık.

Siz ekümenlik, Kıbrıs gibi konularda istenilenlerin yapılmayacağını mı sanıyorsunuz? Bunun altyapısı yapılmış. 10 yıl içinde Ayasofya kilise olmazsa, ben Vural Savaş değilim. Bakınız Mehmet Akif ünlü Sevr hitabesi'nde şöyle diyor: "Allah rızası için aklımızı başımıza toplayalım.

Düşman hesabına çalışarak, elimizde kalan şu bir avuç toprağı da verecek olursak, arkamızda gidecek yer yoktur. Öyle bir akıbete maruz kalırsak, başımızı sokacak bir karış yer bulamayız. Sevr, Avrupa'nın bizim için hazırladığı ölüm fermanıdır." Arkadaşına yazdığı bir mektupta da Mehmet Akif diyor ki: "Mısır'da 11 yıl kaldım. 11 saat daha kalsaydım çıldırırdım. İçtenlikle bir şey söyleyim mi sana: Milliyetçilik de, müslümanlık da Türkiye'de, eğer daha ömrüm varsa, Allah benden alıp Mustafa Kemal'e versin."

Vatandaş Vural Savaş'ı tanımak istiyoruz. Kamuoyunda biraz sert mizaçlı biri olarak tanınıyorsunuz...

Ben dünyadaki en neşeli insanlardan biriyim. 41 sene 7 ay çalıştım. Daha bir odacıyı bile azarlamadım. Zannederim iyi bir babayım. Özel hayatımda son derece mütevazi biriyim. Ben Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu üyesiyken, bana tahsis edilen araca binmedim, görevime otobüsle gidip geldim. Sanata, müziğe, sohbete düşkünüm.

Kendi memleketim Antalya'ya sık sık giderim. Herkesin Vural Abisiyim orda.

Bu sert görüşünüzün sebebi ne olabilir peki?

İstiklal Madalyası taşıyan bir aileden geliyorum. Eşimin ailesi de öyle. Ülkemi ve Türkiye'nin çıkarlarını ilgilendiren birşey olduğunda daima heyecanlanmışımdır. Keşke bu kadar çok şey bilmesem de, ben de rahat etsem. Köln'de konferans verdim.

Konferanstan sonra bir genç geldi, "Kimsenin söylemediklerini söylüyorsunuz. Arkanızda hangi güçler var?" diye sordu. "Evladım benim korumam bile yok. Hem ben sizin düşündüğünüz gibi derin devletin adamı olsa idim, en çok oyu almama rağmen, neden görevime devam etmeme izin verilmedi" dedim. Derin devlet varsa, ben de onların adamıysam, ne yapmışız da, görevimize devam etmemize izin verilmemiş?

Bir hukukçu olarak haksızlığa uğradığınız oldu mu?

14 sene 3 aylık hakimken, Cumhuriyet tarihinde en kısa sürede Yüksek Mahkeme Üyesi seçildim. İki defa Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na seçilirken, aldığım oylar rekordu.

En son Yargıtay C. Başsavcılığı için yapılan seçimde de en çok oyu aldım. Yargı genelde beni desteklemiştir. Gene de yargının iyi çalıştığı, vatandaşın hakkını iyi koruduğu inancında değilim. Bunu söylemek de vatandaşlık borcumdur sanıyorum.

Türkeş, Dokuz Işık doktrininde açıkça şunu yazıyor: "AB'ye girersek, onlar bizlerden zengin, topraklarımızı satın alırlar. Muharebe yapılmadan topraklarımızı vermiş oluruz. Bu tehlikedir bu nedenle Ortak Pazara (AB'ye) girilmesine kesinlikle karşıyım." Yabancılara mal satışı son derece tehlikelidir. Maalesef son yasa değişiklikleriyle bu kapıyı hiçbir ülkenin cesaret edemeyeceği şekilde açtık.

Benim Almanyam!

Solingen'le beraber anıldı hep Mevlüde Genç... Platform, yangınlar şehri Solingen'in ve Mevlüde Ana'nın hikayesini yeniden yazdı... İlk geldiği günleri, özlemlerini, acılarını bizimle paylaşan Mevlüde Ana, beş çiçeğinin koparıldığı yeni vatanını, "Almanyasını" anlattı...

Sebahattin Çelebi

"Ağıt güzel vakitlerindendir
Estağfirullaaaaah
ve işte böyle uzatarak
kalbim aç
etim yanık
Dünya, diz çöktüğüm
yer kadardır..."

Sanki kırk yılın hatıralarını yanık yüreğinde saklıyor bu şehir...

Kara trenlerle uğurlanan babalar.. adamın yüreğine oturan ayrılıklar... Gerideki **"kara gözlüler", "al yazmalılar", "selvi boylular"...**

Yüzyılları mahçup eden bir utanç okunuyor, sanayiden çıkma yüzünde... Bıçaklanan uykular, ateşe atılan umutlar... Ne de çok şeye şahitlik etmiş, yalan dünyanın, bu yalan şehri...

Kederli yüzünde; dile gelmez acılar, yürek yakan ağıtlar okunuyor. Medet uman haykırışlar, yüreğe düşen ateşler... Ne de çok çığlıklar yutmuş bu şehir.

Gariptir! Bin yıllık geçmişinde hep büyük yangınlar yaşamış bu kent. 1492 yılında yaşanan korkunç yangın faciası, neredeyse, şehrin tamamının kül olmasına neden olmuş. 1581 yılında yaşanan ikinci büyük yangın da oldukça derin izler bırakmış. 1614'te başlayan ve 5 yıl boyunca devam eden salgın hastalık nedeniyle bin 800 kişi hayatını kaybetmiş. Gräfrath semtinde, 1686 ve 1698 yıllarında yaşanan yangınların arkasından, ilk itfaiye ekibi 1740'ta kurulmuş.

1863'te ilk itfaiye teşkilatını kurabilen şehir halkı, 1887'de Hackhausen Sarayı ile 1920'de Tepe Sarayı'nı yangına kurban vermiş.

"Kavgaların" habercisi 1938'de Sinagoglar, Yahudi evleri, işyerleri yakılmaya başlanmış ilk kez. Bu acılı şehir, İkinci Dünya Savaşı'na 5 binden fazla kurban verdiğinde, neredeyse, taş üstünde taş kalmamış. 1971'de şehri derinden etkileyen yangınlar olduğunda Amasyalı Dursun Genç yerin yedi kat altında, bir umut dehlizine düşmüş....

1300 metre aşağıdan umut çıkarmış gün yüzüne... Maden işçisi, gencecik bir yiğitmiş...

Şehri baştan aşağı etkileyen 1971 yılının yangınlarını, "haym"larda kalan

FOTO: PLATFORM

Dursun Amca, talihin kara yüzüne kazma

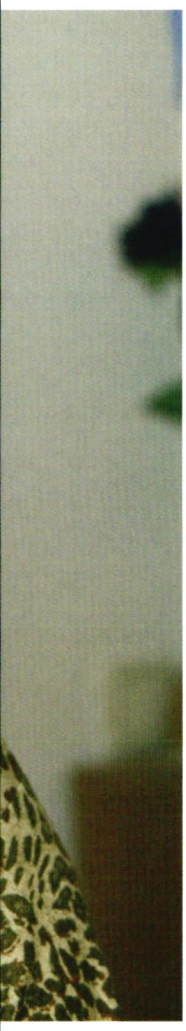
kürek sallarken, Mevlüde Ana, çocuklarını yetiştirir. Bir türlü zaman bulamaz Almanca öğrenmeye. Hiç heves de etmek nedense... "Almanca öğrenemedim oğlum. Amcan ne getirdiyse, onu pişirdim, onu yedik" diyor bir Anadolu vakarıyla...

Dursun Amca, belki uzaktan seyredip geçmiş... Bir gün bu şehrin o hırçın alevlerinin kendi yüreğini de yakacağını bilmeden, çalışmış öyle...

"1970'in 11'inci ayının 25'inde madenci olarak geldim. 1,5 sene çalıştım. O zamanlar bir sel felaketi oldu memlekette. Bizim hepimizi derleyip toplayıp madenci olarak gönderdiler Almanya'ya. İlk önceleri "haymlarda" kaldık. Solingen'de de bizim hemşehriler vardı. Onlarla kaldık. 1973'ün 7'nci ayında izne gittim. 8'inci ayında hanımı getirdim. Bekarlıktan kurtulduk."

Sonra bir Anadolu bilgeliğiyle, Mevlüde Ana, anlatıyor Almanya'sını... Ciğerini dağlayan ekmek yediği ikinci vatanını...

"Bizler" diyor Mevlüde Ana, "Bizler köy yerinden geldik yavrum. Fakir memleketten geldik. İstedik ki, çocuklarımızın istikbalini kurtaralım. Bir hevesle, merakla geldik. Türklerin nerde olduğunu da bilmiyorduk. Bir Türk görünce dünyalar bizim oluyordu o zamanlar... Geldiğim yerde Ankaralı bir arkadaşım vardı. Onunla 6 ay kadar komşuluk yaptık. Ondan sonra başka yere taşındık. Çevremiz genişlemeye başladı. Türkler birbirlerini

mağazalarda görüyor, tanıyordu. Yakın köylümüz vardı. 3 hane vardı bizim köyden o zamanlar... Cumartesi, pazarları toplanıyorduk. Hepimizin çocukları Türkiye'deydi. Toplanıyorduk, hep beraber ağlaşıyorduk. Çocukları bırakıp gelmek, zordu. Hiç gurbete, köyden dışarı çıkmamıştık. Çocuklarımın 5'i Türkiye'deydi, 2' si burada dünyaya geldi. Geceleri hasretlerinden ağlardım hep..."

Evlat hasreti öyle içine oturur ki, Mevlüde Ana, Amasya'ya kuzularının yanına dönmek ister. İki sene boyunca her gün ağlamıştır... Kim görmüş, kim işitmiştir ki...

Şair sanki onu anlatır hasret ve hicran kokan dizelerle:

"İçimden sonbaharın iniltisi geliyor
Kente yağmur yağıyor
ruhumun göklerinden
Ayrılık damla damla,
gönlümü çiseliyor
Cankuşum, sel gidiyor
bahtımın gözlerinden
İçimden sonbaharın iniltisi geliyor..."

Gider. Ama insanoğlu işte; bu seferde Amasya'daki hayat zor gelir Mevlüde Ana'ya...

"Buradaki rahatlığa alışınca da, Türkiye'de duramadım. Geri Dursun'a mektup yazdım. O zamanlar mektuplar 15 günde geliyor, 15 günde gidiyordu. "Orası daha rahatmış, büyük ev tut, çocukları ve bizi al burdan" diye yazdım. Amcama danıştım. Ona dedim ki, "Dursun bir evin bir oğlu. Şimdi orda hem çalışıyor, hem yemeğini yapıyor, çamaşırını yıkıyor, zor olur. Biz de yanına gidelim" dedim. Gelmek için biraz acındırdım. Amcam mektup yazdı Dursun'a, 'Ev tut, aileni, çocuklarını götür' diye..."

Çok çile çeker Mevlüde Ana... Ne kadar da olsa, nesi olsa da gurbettir işte. Alışamaz bir türlü... Eğreti eğreti tutunup bu gurbet hayatına, kapılır Alamanya dedikleri rüzgara... "Kira da olmuyor" diyerek, ev alırlar. O zamanlar eş dost, onlara "Artık gavur oldunuz" der.

Dursun Genç anlatıyor:

"Siz memlekete dönmeyecek misiniz, diyorlardı. Herkes, bir arsa, bir tarla, bir traktör alıp dönme hesabı yapıyordu. Şimdi gördük ki, hepsi boşmuş. İleriyi görmeyerek, çocuklarımızı perişan ettik. Onları da bir şey sahibi yapmadık bu yüzden. Çocukları da okutup, iyi bir gelecek hazırlayamadık."

Ve Mevlüde Ana, Almanlarla ilk yüzleşmesini tebessüm ederek hatırlıyor... "İlk geldiğimde, ev sahibim Alman karısı geldi, kapıyı "tak" "tak" vurdu. Ben kapının arkasına sindim. Korktum. Amcan işte olduğu için açmadım kapıyı. Akşam amcana söyledim. "Niye açmadın, onlar yardımsever insanlar. Bir daha olursa kapıyı aç" dedi. O zamanlar da kıştı, evin önü kardı. Meğer kadın karı temizlememiz için gelmiş. Kapının önü temizlenecekmiş, tuz atılacakmış. Ertesi gün kadın zile basar basmaz açtım kapıyı. El hareketi, göz hareketiyle anlaştık. Karları kürüdüm, tuzları da serptim."

Yol bilmeyen, iz bilmeyen Mevlüde Ana, yanı başındaki alışveriş mağazasına gider ve alacaklarını alır... Ama ne kadar tuttuğunu bilemez. Dursun Amca, "Alacağını al, kasaya gelince parayı satıcının önüne koy, o içinden alır" der. Böylelikle alışveriş sorununu aşacaktır Mevlüde Ana.

"Bunlar, öyle haram şeyetmiyor" diye inancı vardır o zamanlar Mevlüde Ana'nın... Derken bir Almanca kitap geçiverir eline. Mutfakta lazım olan şeylerin adını böylelikle öğrenir.

Ev hali ya, bir gün evde un ve maya biter. Mevlüde Ana mağazaya gider... Satıcı kadına birşeyler söyler. **"Nix verstehen"** der kadın. Bizim Mevlüde Ana başlar, hamur yoğurma hareketleri yapmaya. Bu kadar yoğurmaya hamur mu dayanır? Kabardığını da göstermesi gerekir. Öyle güzel canlandırır ki, satıcı kadının dilinden **"Ah soooo"** kelimeleri dökülüverir. Hayatının belki de ilk başarılı tiyatroculuk deneyiminden sonra Mevlüde Ana, "Düştüğümüz hale bak" deyip, gülüverir evin yolunu tutarken...

Dursun Amca'nın ilk zamanları daha bir alemdir... Toplu alışveriş seansları yaparlar "haym"dakilerle. Gerekçe basittir. "Alacağımız şeylerin adlarını bilmiyoruz. Onun görmediğini ben görüyordum, benim görmediğimi o görüyordu. Öylelikle birbirimizin noksanlarını buluyor, alıyorduk."

Dursun Amca, aslında göçün ne demek olduğunu çok güzel özetleyiveriyor farkında olmadan...

"Bizi maden için getirtmişlerdi. Kö-

Ev hali ya, bir gün evde un ve maya biter. Mevlüde Ana mağazaya gider... Satıcı kadına bir şeyler söyler. **"Nix verstehen"** der kadın. Bizim Mevlüde Ana başlar, hamur yoğurma hareketleri yapmaya. Bu kadar yoğurmaya hamur mu dayanır? Kabardığını da göstermesi gerekir Mevlüde Ana'nın. Öyle güzel canlandırır ki, satıcı kadının dilinden **"Ah soooo"** kelimeleri dökülüverir.

FOTO: PLATFORM

mür madenine girmeden önce kazmanın, küreğin adını öğrettiler. Ondan sonra yeraltına indik. Aşağı yukarı 1100 metre aşağıda çalışıyorduk. 1250 metre olan yerde de, 1300 metre olan yerde de çalıştık."

Dursun Amca, talihin kara yüzüne kazma kürek sallarken, Mevlüde Ana, çocuklarını yetiştirir.. Bir türlü zaman bulamaz Almanca öğrenmeye... Hiç heves de etmez nedense... "Almanca öğrenemedim oğlum. Amcan ne getirdiyse, onu pişirdim, onu yedik" diyor bir Anadolu vakarıyla.

Ancak Mevlüde Ana çocuklarını okutmak için çok uğraş verir. "Okuyabildiğiniz yere kadar okuyun, dedik çocuklara biz. Heves etmediler okumaya. Rahmetlik ölen kızım, okumaya çok hevesliydi. O'nun da kaderi böyleymiş... Nasip olmadı yavruma işte."

O elim kundaklama yakar yüreğini, ateşler düşürür toz pembe hayallerine Mevlüde Ana'nın. Oysa çocuklar daha okuyacaktır. Elleri iş tutacaktır...

Bin yıllık tarihi boyunca sinesi hep yanmış bu şehir, Mevlüde Ana'nın da yüreğini yakacaktır.

5 çiçeğini kurban verir Mevlüde Ana.. Bağrına taş basar, **"Yazgım böyleymiş"** der.

Ve bugün... Bugün dalgın bakışlarında yılların yorgunluğu... O Mevlüde Ana işte... Anamız... Gözyaşımız... Yürek sızımız...

Ve bu şehir...

Yani Solingen...

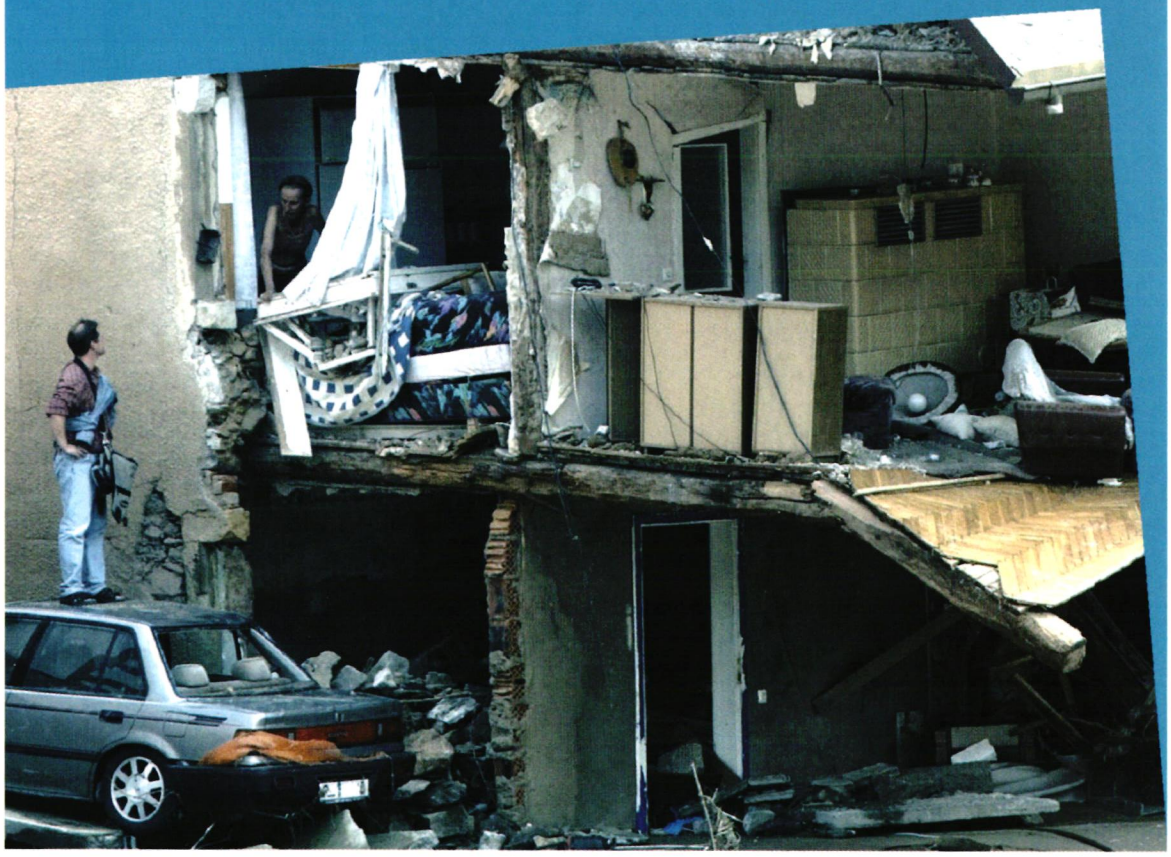
Yani, yüreği yanık tarihin, bu yorgun evladı... Mevlüde Genç'in Almanyası, işte burası...

Beni yakmaz bu şehir,
Terim Kızılırmak tadında bir kere..
Ne canlar bıraktım ben
ardımdaki ateşlerde.
Sisler altında bıraktım da
geldim sinemi...
İçimde yanar gurbetin kalleş ateşi...
Ben İbrahim, sen Urfa oluversen de,
Atsalar ne yazar beni bu ateşlere...
Ki, beni yakmaz bu şehir
Fırat serinliği varken
yüreğimde...

Zukunft_bauen

Diakonie
Katastrophenhilfe

...damit das Leben weitergeht

Die Diakonie Katastrophenhilfe hilft, wo die Not am größten ist: An Elbe und Oder in Deutschland, in China, Bangladesch und jetzt in Südasien. Dafür brauchen wir Ihre Unterstützung!

Helfen Sie jetzt!

Spendenkonto: Postbank Stuttgart
Konto 502 707 · BLZ 600 100 70
Stichwort: Fluthilfe weltweit
www.diakonie-katastrophenhilfe.de

Deutsches Zentralinstitut für soziale Fragen / DZI
dzi

Fehmi Koru

İzmirli esnaf bir babanın çocuğu olan gazeteci-yazar Fehmi Koru okul harçlıklarını çıkarmak için küçük yaşlarda tezgahlarla tanışır... Babasının okumaya ve kitaba olan düşkünlüğü, Fehmi Koru'nun, günde iki makale yazacağı uzun bir "okuma serüveni"nin başlangıcıdır aslında... Platform, Türkiye'nin ünlü kalemlerinden Fehmi Koru'yla sizler için görüştü...

FOTO: © PLATFORM

Karamanlı Fadime'nin başarı dolu yolu...

8 yaşında hayatın acı yanlarını tanımış ve göç olgusuyla yüzyüze gelmiş olan Fadime Örgü, o küçük yaşına rağmen, pansiyonlarda kalan Türk işçilerine tercümanlık yapmış. Arkadaşımız Köksal Gör, Hollanda milletvekilimiz Fadime Örgü'ye hayatının ilginç ayrıntılarını sordu...

Köksal Gör
Amsterdam

O'nun öyküsü aslında bütün kadınlara örnek olabilecek türden...

Karaman doğumlu Fadime Örgü'nün milletvekilliğine uzanan başarılarla dolu öyküsü bir bakıma bizim Avrupa'ya göçümüzün örnek tablolarından...

Alman ve İngiliz Dili ve Edebiyatı'nın yanısıra Siyasal Bilimler ve İdari Bilimler okuyan Fadime Örgü, çeşitli televizyon kurumlarında program yapımcısı olarak çalışır. Bunun yanında Uluslararası Gençlik Kuruluşu'nun kurucuları arasında yer alır ve birçok Türk gencinin Avrupa'daki değişik gençlik örgütlerine aktif olarak katılmalarıda önayak olur.

Türkçe'nin yanısıra İngilizce, Almanca, Fransızca, Arapça ve Hollandaca'yı çok iyi düzeyde konuşan Fadime Örgü, yaşadığı ülkeye kimliğini kaybetmeden uyum sağlayabilmenin en güzel ve en üst düzeydeki örneklerinden biri. Örgü, "En etkili noktanın, en isabetli zeminin burası; yani siyaset olduğunu yüzde yüz biliyorum" diyor. Ona göre, uyum sağlamak öz benliğini, kültürünü, kimliğini kaybetmek demek değil. Şu anki politik kariyerinde aslında bir şeyleri değiştirme dürtüsünün önemli rolü söz konusu.

Hollandalı Türklerin mentalitesinin değişmesi gerektiğini belirtiyor. **"Ben buralıyım, burada kalacağım denmesi, böyle düşünülmesi şart. Sorunlar çoğunlukla insanlarımızın hâlâ bir ayakları nın burada, diğer ayakları Türkiye'de olmasından kaynaklanıyor. Ama burada bir yıl bile kalacak olsalar kendilerine göre bir yıllık bir plan yapmak zorundalar"** diyor Örgü.

Annesi ve babası işçi olarak Hollanda'ya gelmişler ve kızları Fadime'yi dört yaşında iken Hollanda'ya getirmişler.

4 yaşından beri Türkiye'den uzak kalmasına rağmen, kültürümüzle bağını hep sıcak tutmuş Örgü. Öyle ki, tam bir Mevlana hayranı... "Mevlâna hayranıyım, Mesnevi'nin aslının kopyesini Süleymaniye Kütüphanesi'nden aldım. En çok sevdiğim kitaplarımdan birisi".

Türkçe konuşmayı, yemek yapmayı, kadın olarak kendi ayaklarının üzerinde durmayı annesinden öğrenmiş. Kitap okumanın yanı sıra ata binmeyi ve yüzmeyi çok seviyor. Hollanda'ya 40 yıl önce gelen ilk nesil hakkındaki görüşlerine gelince...

"Birinci kuşaktan olanlar, dil bilmedikleri halde kendi ihtiyaçlarını gidermenin yolunu bulmuşlar, başarılı da olmuşlar. Onlar için ilk zamanlarda gerekli olan şey; dini bayramlarda iş yerlerinden izin almak olmuş ve bunu başarmışlar da. O nesil pratikte sorunlarını çözmenin yollarını bulmuş. Uyum konusunda asıl onların payları büyüktür. Kendilerine göre uyum sağlamışlar, bakkallarını açmışlar, camilerini yapmışlar. Bu girişimler burada kalıcı olduklarının ilk örnekleridir. Kısaca, tanımadıkları, dilini bilmedikleri bir toplumda büyük başarı ve beceridir bunlar" diyor Örgü.

Hayatın oyun olmadığını sekiz yaşında öğrenmiş. Çünkü o yıllarda pansiyonlarda kalan Türk işçilerine her konuda tercümanlık yapmış. Vatandaşlarımızın özellikle doktora, yerel kurumlara giderken tercüman olarak yanlarına aldıkları Örgü, bugün o günleri biraz tebessümle anıyor:

"O günleri gerçekten unutamıyorum. Birçok hastalığın adını ne Türkçe, ne de

FOTO: © PLATFORM

böyle bir ittifak olarak görüyorum ben ve bundan da korkmuyorum.

AB üyeliğine doğru Türkiye'den beklentiniz ne? Başka alternatifler yok mu Türkiye'nin önünde?

Türkiye'nin AB üyeliği yolunda dikkat etmesi gereken en önemli nokta, oraya kendi değerler sistemini taşımasıdır; 'uygarlıklar buluşması' ancak böyle gerçekleşebilir. Bu AB'nin de Türkiye'den beklentisi... Ekonomisi kötü, kültürü farklı, nüfusu kalabalık, komşuları 'sakıncalı', demokratik uygulamaları sıkıntılı bir ülke Türkiye; AB'nin diğer üyeleri Türkiye'yi böyle olduğu halde kendi aralarında görmek istiyorlarsa, sebebi, Türkiye'nin AB'ye taşıyacağı değerler elbette... Böyle bir buluşmayı Türkiye eliyle gerçekleştirmeyi umuyorlar; Türkiye ancak kendi değerler sistemine sahip çıkarak o umuda uygun davranabilir.

Türkiye diğer alternatifleri mevcut ittifaklarını koruyarak da değerlendirebilir. ABD ve İsrail ile ilişkileri var Türkiye'nin; Filistin'e de tarihî ilgisi sürüyor. Çevresindeki ülkelerle yıllar içinde limonîleşmiş irtibatlarını yeniden iyileştirmenin gayreti içinde. Rusya ve Çin gibi yarın daha da önemli hale gelecek güçlerle de yakınlaşabilir, yakınlaşıyor da... Türkiye, Ak Parti hükümetinin başlattığı çok-boyutlu dış politika anlayışıyla, içeride de huzur ve refahı artıracak global bir manevra kabiliyeti kazanıyor.

Çocuklarınız için neler yapıyorsunuz?

Beni sürekli araştırmaya ve bilip bulduklarımı yazmaya sevkeden en önemli güç çocuklarımın daha iyi bir dünyada yaşamalarını sağlama arzusudur. Bugünün iletişim imkânları öğrenme kanallarını çok genişletti. Aylar sürebilecek araştırmalar çok kısa sürede tamamlanıyor artık. Bu yüzden de, bilgisayar ve internet öncesi hayatımın yarısını boşa geçirdiğimi hissediyorum zaman zaman.

Her baba çocuklarının iyi eğitim almasını arzular; benim çocuklarım kendi eğilimleri istikametinde okudular, okuyorlar... Benim bütün yaptığım, onların sorunsuz ve kolayından bu imkâna sahip olmalarını sağlamaktan ibaret. Dünyayla ve çevreleriyle yakından ilgili, okuyan, özel ilgi alanları bulunan çocuklarım olduğu için de mutluyum. Umarım onlar da hayatta mutlu olurlar.

REKLAM

dünya değişiyor

değişmeyen tekşey

"gazeteniz"

evrensel değerler, basın ahlak ilkeleri,
doğru, güvenilir, tarafsız gazetecilik...

Türkiye
GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

www.turkiye-avrupa.net

yordum. İngilizcemi ilerletmem gerektiğini anlayınca yolumu bir yılı aşın bir süre kalacağım Londra'ya düşürdüm. Okuduğumu anlamaya yarayacak Arapça bilgisi edinme ihtiyacım Şam'a gitmemle sonuçlandı. Her iki başkentten notlarım Yeni Devir gazetesinde yayımlandı.

1980'lerin başında, İzmir'de kısa süre çalıştığım bir şirketin konuğu İngiliz işadamına, sohbetimiz sırasında, "Kendimi Batılı gibi değil, Doğulu olarak hissediyorum" demiştim. Verdiği şu cevabı unutamam: "İyi de, tam bir Batılı gibi davranımış ve kendini yetiştirmek için fedakarlık ve zahmete katlanmışsın..."

Yurtdışı deneyimi size neler kazandırdı?

'Batı' ve 'Doğu' ile ilgili daha önce okumalarla edindiğim kanaatlerimin yeniden oluşmasında Londra ve Şam'da geçen günlerimin etkisi büyüktür. Hâlâ koruduğum değerli dostluklara da vesile oldu o dönemler. Çok ve çeşitli okuma becerisini de geliştirmeme yaradı yurtdışı ikametlerim. Daha sonra, master da yaptığım, bir araştırma kurumunda çalıştığım ABD deneyimim oldu. O sayede dünyanın en önemli iki üniversitesi sayılan Harvard ve Massachusetts Institute of Technology'de çok verimli günler geçirdim ABD'de.

Avrupa Birliği (AB) üyeliği yolunda ilerliyor Türkiye; sizce bu yolculuk 'egemenlik' kaybına yol açmayacak mı? Bunu mahzurlu bulmuyor musunuz?

Şimdilerde AB yanlısı olmak moda, geçmişte çok şiddetle karşı çıkanlar bile Türkiye'nin üyeliğine taraftar hale geldiler bugün. Yurtdışı deneyimim benim gözlerimi erken açmamı sağladı. O gün bugündür, ikili ve çoklu temaslardan, diyalog ve ortak projelerde yer almaktan hiç çekinmedim; beraber olduklarımı da çekinmemeye davet ettim. 1995 yılını bütünüyle kaplayan Gümrük Birliği tartışmalarında da tavrım olumluydu sözgelimi; tabii Türkiye'nin sanayiini ve ekonomisini korumak için gerekli tedbirlerin alınması şartıyla... Bilindiği gibi, Türkiye'nin AB üyesi olmasını bugün de yararlı görüyorum.

Bugünün dünyası çok karmaşık ilişkiler ağını gündeme soktu; 'egemenlik' kavramı elbette hâlâ çok değerli, ancak onu korumanın yöntemleri değişti. Kendinizi dünyadan tecrit ederek, tek başınıza 'egemen' kalamıyorsunuz; müdahaleleri gereksiz kılacak veya boşa çıkartacak ittifaklar kurma zamanı şimdi. O ittifaklar içinde yer alanlar bazı imtiyazlarını kaybediyorlar belki, ancak başkalarına ait başka bazı imtiyazlardan yararlanma karşılığında...

'Egemenlik' paylaşılan bir kavrama dönüşüyor: Size ait 'egemenlik' alanını müttefiklerinizle paylaşmayı kabullenerek siz de onların 'egemenlik' alanını paylaşma hakkını elde ediyorsunuz. AB'yi

Türkiye diğer alternatifleri

mevcut ittifaklarını koruyarak da değerlendirebilir. ABD ve İsrail ile ilişkileri var Türkiye'nin. Filistin'e de tarihi ilgisi sürüyor. Çevresindeki ülkelerde yıllar içinde limonileşmiş irtibatlarını yeniden iyileştirmenin gayreti içinde. Rusya ve Çin gibi yarın daha da önemli hale gelecek güçlerle de yakınlaşabilir, yakınlaşıyor da...

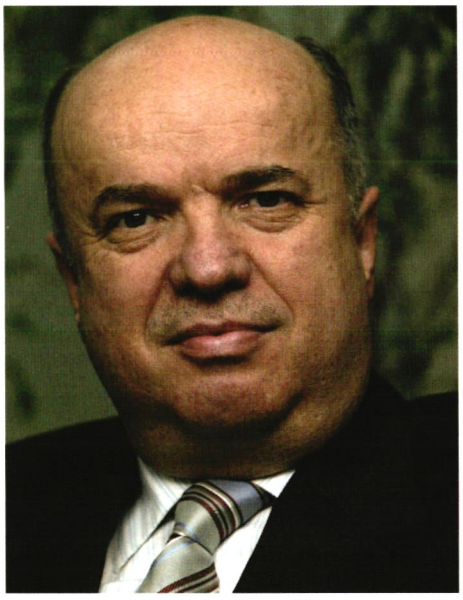

FOTO: © PLATFORM

Sebahattin Çelebi

Nasıl bir çocukluk geçirdiniz? Yaşadıklarınızda sizi bugünlere hazırlayan özellikler var mıydı?

Televizyonun henüz günlük hayata girmediği bir dönemde neredeyse her ânı okumayla geçen bir yetişme tarzının içinden geliyorum. Babam esnaftı, ancak okumayla arası barışık bir esnaf... Gazeteler hem günlük hayatımızın bir parçasıydı, hem de siyasî kimliğimizin... Havadis, Son Havadis, Yeni İstanbul gazeteleri, Büyük Doğu, Düşünen Adam dergileri babamın gıdalandığı yayın organlarıydı. Necip Fazıl, Ali Fuat Başgil, Peyami Safa, Mümtaz Faik Fenik, Adviye Fenik, Orhan Seyfi Orhon, Gökhan Evliyaoğlu gibi bir bölümünün isimleri bugünün gençlerinin meçhulü olan yazarları hiç aksatmadan okuduğumu hatırlıyorum.

Bir yandan da kitaplar tabii... Önce resimli romanlarla başladım: Pekos Bil, Tom Miks, Teksas-Çelik Bilek çocukluğumun önemli figürleriydi. İki Çocuğun Devriâlemi, Beyaz Zambaklar Ülkesinde gibi göz ve zihin açan çocuk kitaplarını Abdullah Ziya Kozanoğlu'nun Savcı Bey, Battal Gazi ve Nihal Atsız'ın Bozkurtların Ölümü, Bozkurtlar Diriliyor türü romanları izledi. Millî ile evrenseli daha çocukluktan kucaklamama sebep olan okumalardı bunlar.

Esnaf çocukları şimdilerde de babamın beni yetiştirdiği tarzda mı yetişirler, bilmiyorum. Okula gitmeden okuma-yazma öğrenmiş ve İzmir/Kemeraltı Caddesi üzerinde işportacı tezgâhımı açmıştım. Lise bitene kadar sadece yaz tatillerinde değil hergün açılırdı benim tezgâh. Başlangıçta beyaz ayakkabı boyasıydı sattığım, sonra İpana diş macunu (2,5 liraydı o zaman), traş makinası, jilet... Okullar açılırken defter ve kalem çeşitleriyle dolardı tezgâhımın üstü. Fazla bağırmazdım, yüzüm çoğunlukla eski kitapçıdan alınma bir romana dalmış olurdu.

Okumaya erken başladığınız anlaşılıyor, peki yazı hayatınız ne zaman başladı?

Her okuyan sonunda yazar olacak diye bir kural elbette yok; ancak benim yazıyla haşır-neşir olma kararımın bayağı erken verildiğine inanabilirsiniz. İlk yazımın çıkış tarihi 1965'tir; İzmir'de yayımlanan 'Gurbet' dergisinde... Şimdi kendim de cür'etimize gülüyorum; siyasî, kültürel, sosyal, iktisadî, dinî yazılarıyla geniş bir meraklı kitleye hitap eden o amatör derginin bütün yükünü omuzlayan birkaç gençten biriydim. Sadece yazıları hazırlayıp başka yazarlardan toplamaz, kâğıdını bulmaktan matbaada baskıyla ilgilenmeye kadar bir dizi görevi yüksünmeden yerine getirirdim. Dağıtım ve satışında da katkım vardır derginin. Aynı dönemde (1970 öncesi) İstanbul'da çıkan Tohum ve İslâm Medeniyeti gibi dergilerde de yazılarım çıktı.

Hiç unutmadığım bir anım, demokrasi mücadelesinin önemli isimlerinden Prof. Ali Fuat Başgil'in vefatı üzerine yazdığım yazının yayımlandığı İslam Medeniyeti dergisinin şimdi profesör unvanına sahip editörü İsmail Lüftü Çakan'ın sözleridir. Daha sonra tanıştığımızda, dergi editörü, yazımın olgunluğundan beni Prof. Başgil'in asistanı sandığını söylemişti. Oysa, henüz lise öğrencisiydim o yazıyı kaleme aldığımda.

Yazı hayatım başka işlerle meşgul olduğum dönemlerde de kesilmeden sürdü. Milli Gazete'de, Yeni Devir'de sürekli görünen biri isimdim; Mavera, Yol ve Tek Yol dergilerinde de yazılarım çıktı.

Sonra yurtdışı eğitimine sıra geldi galiba?

Yurtdışı eğitimim de kendimi bugünlere hazırlama amaçlıydı. Uzun süreli kalmadan önce, iki yıl üstüste, Avrupa'nın bütününü gezmiştim. O zaman gençlerinin en geçerli seyahat yöntemi olan oto-stop yoluyla... Gittiğim yerlerden Millî Gazete'ye seyahat notları gönderi-

Okula gitmeden okuma-yazma öğrenmiş ve İzmir/Kemeraltı Caddesi üzerinde işportacı tezgahımı açmıştım. Lise bitene kadar sadece yaz tatillerinde değil, hergün açılırdı benim tezgâh. Başlangıçta beyaz ayakkabı boyasıydı sattığım, sonra İpana diş macunu (2,5 liraydı o zaman), traş makinası, jilet... Okullar açılırken defter ve kalem çeşitleriyle dolardı tezgâhımın üstü.

FOTO: © PLATFORM

On sekiz yaşına geldiğinde Örgü, adını uluslararası platformlarda duyurmaya başladı. Batı Avrupa'ya göçmen olarak gelen gençlerin dil, kültür farklılığından kaynaklanan çeşitli problemlerle karşılaştıklarını bilen Örgü, bireysel çözümler yerine sorunların temeline inmek ve genel çözümler üretmenin doğru olduğunun bilincindedir. Bu düşünceden hareketle 1988 yılında Fransa'nın Strausburg şehrine gider. Uluslararası Gençlik Kuruluşu oluşturulur. Bu kuruluş, Batı Avrupa'daki göçmen gençlerin sorunlarını tespit etmektedir.

Hollandaca olarak hiç duymamıştım bile".

Gençlerin sorunlarına olan ilgisi çok eskiye dayanır ve daha evdeyken başlar:

"On beş yaşındayken etrafımda kabul edemediğim şeyler görürdüm ve bunu değiştirmek isterdim. Böylece bir şeyleri değiştirmeye kendi semtimizde ve küçük çapta başladım. Bir gün yerel bir gazetede, sağlıkla ilgili akşam kurslarının verildiğini okur okumaz hemen kaydımı yaptırdım. Kurslar sayesinde sağlık konularında en azından temel bilgileri öğrenecektim. Birbuçuk yıl süren kurs sonrası öğrendiklerimle değişik şehirlerde kurs lar vermeye başladım. Böylelikle yabancı kadınlara yönelik sağlık bilgisi kampanyası başlattım. Ayrıca etrafımda okulunu yarıda bırakan ve erken yaşta evlenen –yerli ve yabancı- genç kızlar görürdüm. Bu kızlara rehberlik etmenin yollarını aradım. Pratik bir başlangıç olarak da danışmanlık ve ev ödevi yardımını seçtim ve girişimcilik kursları ve eğitim olanakları üzerine bilgilendirme toplantıları düzenledim."

Bu kadar dinamik olunca, elbette çok genç yaşta ilginç projeler üretmeye başlamış Örgü.

İlk vakıf kurma fikri on yedi yaşında aklına gelmiş ve ilk kurdugu vakfında başkanı olmuş.

Kısa zamanda kurduğu vakıfta yaptığı çalışmalar dikkat çekmiş. Örgü'nün projeleri kurum ve kuruluşlar tarafından daha fazla ciddiye alınmış. Bu, kızlara rehberlik ve eğitim icin kurulan vakıf sayesinde belediye ile irtibatı artmış ve siyasetin ve sistemin nasıl işlediği konusunda bilgi sahibi olmasını sağlamış.

Kendisi "Liberalizmin ne olduğunu bilmiyordum. Liberallerle tanıştım ve Liberal Partiye (VVD) aktif üye oldum. Çünkü düşüncelerimin liberal parti programıyla birebir örtüştüğüne tanık oldum" diyor. Bunu takiben yapılan belediye seçimlerine katılmış ve dört yıl belediye encümen azalığı yapmış.

Seksenli yılların sonuna doğru aşağı yukarı her şehirde vatandaşlarımız tarafından kurulan çeşitli vakıf ve derneklerin de olduğunu, neden onların çatısı altında çalışmadığını sorduğumda, "Türk sivil toplum örgütleri içinde kendime yer bulamadım. Çünkü bu örgütlerin çalışmalarını yakından izliyordum, bana uymadıklarını görüyordum. Dini ve milli bayramları toplu olarak kutlamak, eğlenceler düzenlemekten öteye bir şeyler yapılmıyordu. Ben Hollanda'da yetiştiğim ve Hollanda toplumunu iyi tanıyan biri olarak daha farklı alanlara yönelmek zorundaydım". İnsanlarımız, barış ve huzur içinde fakat kapalı ve dar bir çerçevede hareket ediyorlardı. Oysa o, ulusal ve uluslararası faaliyetlerde adını duyurmuş, Hollanda, hatta Avrupa genelinde örgütlenmiş sivil toplum örgütleri içinde kendine yer bulmalıydı.

On sekiz yaşına geldiğinde Örgü, adını uluslararası platformlarda duyurmaya başladı. Batı Avrupa'ya göçmen olarak gelen gençlerin dil, kültür farklılığından kaynaklanan çeşitli problemlerle karşılaştıklarını bilen genç kadın, bireysel çözümler yerine sorunların temeline inmek ve genel çözümler üretmenin doğru olduğu fikrindedir. Bu düşünceden hareketle 1988 yılında Fransa'nın Strasbourg şehrine gider. Uluslararası Gençlik Kuruluşu oluşturulur. Bu kuruluş, Batı Avrupa'daki göçmen gençlerin sorunlarını tespit etmektedir. Bir yandan üniversite eğitimini tamamlarken diğer yandan gençlerin sorunlarını Avrupa Konseyi'ne ve Avrupa Parlamentosu'na taşır. Avrupa'daki çalışmalarını sekiz yıl sürdürür. Örgü, dört yıl kadar da genel sekreterliğini yaptığı kuruluştaki çalışmalarını, "Benim şimdiki siyasi birikimim Avrupa Konseyi ve Avrupa Parlamentosu ile yakın ilişkiler içinde olduğum o yıllarda oluştu" diye açıklıyor.

Görevini genç arkadaşlarına devrederek Hollanda'ya döndüğünü söyleyen Örgü o yıllardaki etkinliğini şu cümleyle özetliyor:

"Sekiz yıl boyunca, her yıl üç ay Hollanda'da bulunuyor, geri kalan sürede ise devamlı başka ülkelere gidip geliyordum. Fransa, Almanya, Hollanda, Belçika, İngiltere, düzenli olarak gidip gelmek zorunda olduğum ülkelerdi."

Hollanda Parlamentosu'nda 1998 yılında Liberal Partiden (VVD) ilk Türk asıllı milletvekili olarak gördüğümüz Örgü, başarısını sivil toplum örgütleri içerisinde kazandığı tecrübelerin getirdiğini belirtiyor ve "Ben 20 yaşımda iken milletvekili olacağımı ve kimlerle çalışmak istediğimi biliyordum. Vatandaşlarımız demokratik haklarını kullanmak zorundalar, böylelikle siyasetçiler de onları ciddiye alacaklar-

FOTO: © PLATFORM

dır" diyerek aktif olmanın önemini vurguluyor. "Başarıda dört önemli faktörün bir arada bulunması şart. Birincisi kişinin kendine olan güveni, ikincisi anne ve babanın desteği ve çocuklarına güveni, ki ben ailemden büyük destek gördüm, bana olan sonsuz güvenlerini belirtmek zorundayım. Üçüncüsü iyi bir eğitim. Ve dördüncü faktör de, bireylerin sivil toplum örgütleri içindeki başarısı."

Yatırımlar konusunda insanlarımızı daha başarılı bulan Örgü, yine de yeni girişimciler için çalışmaların yeterince yapılmadığını, destek olacak, onların ufuklarını açacak projeler üretilip hayata geçirilmesi gerektiğini vurguluyor:

"Türk kökenli girişimciler için de büyük çaba sarfettim. Girişimcilik, toplumumuzun ekonomik motorudur ve yabancı kökenli vatandaşlarımızın maddi ve manevi konumlarına önemli bir katkı sağlamaktadır. Yabancı kökenli girişimcilerin sayısı geçen yirmi yıl içinde yükselişe geçmiştir. Özellikle Türk kesiminde girişimcilik sanki kanlarında var. Fakat daha başarılı olmaları için önlerinde hâlâ bazı engeller bulunuyor. Yabancı kökenli girişimcilerin tanınmaları ve profesyonelleşmeleri için girişimciler için çeşitli toplantılar düzenledim. Girişimci vatandaşlarımızın karşılaştıkları sorunları ilgili mercilere taşıdım, onların siyasetten, işveren temsilcilerinden ve Ticaret Odalarından anahtar kişilerle tanışmalarını sağladım."

Asıl tanıtımın kültür ve sanat ile olması gerektiğini bildiriyor Örgü. Ona göre en büyük eksiklik, Avrupa'da bir Türkçe Dil ve Edebiyat Enstitüsü'nün olmayışı. Örneğin, Almanya'daki bir Goethe Enstitüsü gibi oluşturulacak bir enstitünün Türk kültürü için önemini vurguluyor.

FOTO: © PLATFORM

Turan Kardeşler'in hedefi Türkiye piyasası

Filiz Turan Amerika'da işletme eğitimi görür. Kardeşi Ayla Turan ise, Paris'te moda ve stilistlik okur. Eğitimlerinin ardından iki kardeş, Köln'de kurdukları şirketle moda dünyasına adım atarlar... Platform bu iki genç kızımızın hikayesini dinledi ve sizler için yazdı...

Nadide Kepçe
Zümrüt Bektaş

Yüzyıllar ötesinden geliyor kadının değişmeyen tutkusu...

Bazen okyanusların derinliklerinden çıkartılan inci bir kolye süslerken kadının gerdanını, bazen de mavi bir puşu renk katıyor onun güzelliğine...

Kadınlar duygularını yansıtırlar seçtikleri takılarla. Mutluluğun göstergesidir plastikten de olsa saçlarına konan kelebekler....

Her çantaya uygun bir ayakkabı, her kazağa uygun bir şalımız olsun isteriz, belki de beş katlı bir alışveriş merkezini % 95'inin bizler için hazırlanmış olması bundandır...

Moda olan herşeyi kadın kullanmalı mı, yoksa moda kadına yakışan mıdır?

Filiz ve Ayla Turan kardeşler, "Moda abartıdan uzak ve kaliteli olandır" diye cevaplıyorlar bu sorumuzu...

Her ikisi de eğitimlerini yurtdışında ailelerinden uzak yapmışlar. Filiz, Amerika'da Marketing üzerine öğrenim görürken, Ayla, Paris'te Moda ve Sitilislik eğitimi almış.

Almanya pek çoğumuz gibi onlar içinde ikinci vatan olacak ki, Filiz ve Ayla'nın yolları burda birkez daha kesişmiş.

"Biz birbirimizi tamamlıyoruz, ikimizinde farklı özellikleri var" diyor Ayla. Ve amaçlarını, **"Bu farklılıklardan yola çıkıp bir bütün oluşturmak"** olarak özetliyor.

İlk koleksiyonlarını geçtiğimiz aylarda sergileyen Turan Kardeşler, "Çok pozitif tepkiler aldık. Bu satışa sunulmuş bir tasarım değildi. Amacımız kendimizi tanıtmak ve yönümüzü belirlemekti" diyorlar.

Paris'te yapacak çok birşey yok

Onlar yüzlerini Türkiye'ye çevirmişler. Ayla Turan bunu şu cümlelerle özetliyor:

"Eğitimim süresince Paris'te yaşadım. Bu nedenle orayla çeşitli bağlantılarım var, Parisli müşterilerim olabilir, ama ben ve kardeşim Türk Moda Piyasası'na girmeyi düşünüyoruz. Moda konusunda Paris'te yapılacak çok fazla birşeyin olduğuna inanmıyorum."

Marka olmak istiyoruz

Ailenin bir ayağı Türkiye'de olunca, projeler de hem Türkiye eksenli oluyor galiba... Turan Kardeşler'in hedefi Türk piyasasında kendilerine yer edinmek.

"Babam ve aileden bir çok kişi Türkiye'de, tekstil sektöründe çalışıyor. Bu da bize ordaki piyasa ile rahat bağlantı kurma imkanı sağlıyor. Kardeşim ile kendi markamızı üreterek bu bağlantılardan yararlanmak istiyoruz. Bizim oluşturmak istediğimiz moda türü oldukça riskli, çünkü alışılmışın dışında. Giyime, yeni bir renk katmak istiyoruz. Abartıdan kaçmak ve kaliteyi yüksek tutmak. Kendi markamızı oluşturmak ve kendi adımızı kullanmak istiyoruz."

Amaçları sadece moda sektöründe kalmak değil, daha geniş çaplı projeler planlıyorlar. Filiz kardeşinin çalışmalarına ilişkin ipuçları veriyor bize.

"Ayla çok ilginç şeyler yapıyor. Bir hikaye veya bir resim buluyor ve bunlara uygun bir koleksiyon yapıyor. Çok hoş şeyler ortaya çıkıyor, ancak bir dezavantajı var. Para getiren bir çalışma değil, yani talep çok az, çoğu kişi hızlı ve ucuz işler istiyor."

Ama bu onların azmini köreltmemiş, daha fazla çalışmak ve üretmekten yanalar, "Bazen bir koleksiyonun sadece bir parçasını hazırlıyoruz bu sadece çizim

FOTOĞRAFLAR: © PLATFORM

Filiz Turan Amerika'da işletme eğitimi görmüş. (Üstte solda) Ayla Turan ise moda dünyasının başkenti Paris'te stilistlik ve moda eğitimi almış. Türkçeleri zayıf olan bu iki kardeş, sahalarında marka olabilmek için güçlerini birleştirmişler...

ya da kumaş seçimi olabilir. Örneğin Bulgaristan'a erkek ceketleri yapımında danışmanlık yapacağız. Şu an elimizdeki katoloğu bize Kazakistanlı bir ressam yaptı. Onunla Paris'te bir sergimiz var."

Cemil İpekçi'nin yanında stajerlik yapan Ayla, burda ünlü modacılarla tanışma fırsatını yakalar.

"Rifat Özbek ile tanışma fırsatını Cemil İpekçi'nin yanında stajerlik yaparken bulmuştum. Sıkça gelirdi. Ama ben Ümüt Ünalı'nın çizimlerini daha çok beğeniyorum. Çünkü geleneksel motifleri kullanıyor tasarımlarında. Cemil İpekçi'den çok birsey öğrendim diyemem, hep aynı şeyleri yapıyor."

"Moda Fuarı'nda sergimiz olacak"

Onlar aslında bu işe çoktan karar vermişler ve okulları biter bitmez de kafalarındaki planları hayata geçirmeye başlamışlar.

"Filiz Amerika'dan, ben de Paris'ten geri döndük. Kararımızı vermiştik, yapacağımız iş belli idi. Bu artık bizim görevimizdi ve tekrar biraraya gelmemizi sağladı. Berlin'deki Moda Fuarı'nda bir sergimiz olacak, çizimlerimizi sunacağız. Daha sonra Kazakistan'da bir defileye katılacağız. Bunlar bizim için önemli projeler. Daha sonra da Türkiye'ye yönelik olan çalışmalarımızı hızlandırmak istiyoruz.

"İlk hedefimiz para kazanmak değil"

Fransa'da da çok önemli isimlerin de yer alacağı bir defileye katılacağız. Bunun bize yeni ufuklar açacağına inanıyoruz."

Modada yeni bir renk yeni bir stil oluşturarak, kendilerini kanıtlamak istiyorlar. "Bizim ilk amacımız para kazanmak değil. Öncelikle kendimizi tanıtmak istiyoruz. Örneğin bir manto modelimiz var. Onu hazırlayıp satışa sunmak istiyoruz. Biz küçük ama emin adımlarla ilerlemekten yanayız. Aslında, yani başlangıçta sadece çizimlerimizi satmayı düşünüyorduk. Ama bir koleksiyon hazırlamanın, defile yapmanın bize çok keyif verdiğini gördük. O zaman bu işi sürekli yapmaya karar verdik. Çok zevkli bir iş ama biliyoruz ki önümüzde uzun bir yol var marka oluncaya kadar, ama biz kendimize inanıyoruz."

Hani meşhur sözdür. "Çirkin kadın yoktur. Sadece kendine küsmüş kadın vardır. Unutmayın ki güzel olmanız için bir mankenin vücut ölçülerine sahip olmanız gerekmiyor. Sadece içinizdeki ışığı size uyan renk ve stillerle bütünleştirmeniz gerekiyor. Yani sizin modaya uymanız gerekmeyebilir her zaman, bazen de modanın size uyması gerekebiliyor.

Azimli ve başarıya inanmış Turan Kardeşler moda sektöründe bir marka olabilmek için büyük bir özveriyle çalışıyorlar. İki kardeş birlikte kurdukları GmbH çatısı altında, hayal dünyalarındaki güzelliklerle, kadınları güzelleştirecekler...

:kartvizit

www.aylaturan.com

KARTON KUTULAR | UNLU MAMÜL POŞETLERİ
GIDA PAKETLERİ | KARTON ALIŞVERİŞ ÇANTALARI

iklim.de

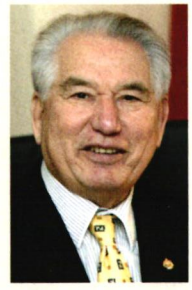
Her türlü kağıt ambalajı Türkiye'de üretip
beğeninize sunuyoruz.

Smart

SMART PACKAGING COMPANY

ATB İş Merkezi No: 192 • Macunköy • 06370 Ankara
Tel: +90.312 397 92 23 • Fax: +90.312 397 92 24
www.smartambalaj.com • info@smartambalaj.com

Söz olmasa, Tanrı da olmazdı, evren de...

Cengiz Aytmatov

PLATFORM'A YAZDI...

Bir tarafta Yeni Ahit'in son kitabının müjdecisi olarak anılan bir isim, başka bir yerde şiddete başvurularak elde edilen bir zaferin figüranı olarak değerlendiriliyor. Böylece, günümüz dünyasına atılan ve özünde sağlıksız fikirlerin yattığı kötülük tohumları hızını gitgide arttırarak büyüyor ve büyüme hızıyla orantılı bir şekilde üzerimize doğru geliyor; diğer bir deyişle bugün, uluslararası yıkıcı terör dediğimiz şey ortaya çıkıyor. Açıkça terör yaratan ve bununla gurur duyan, yaptıklarını yücelterek şahısları putlaştıran ve mikrobun tüm dünyaya yayılmasını sağlayanlar yok mu! İşte çağımızın trajedisi bunda yatıyor.

Küreselleşen dünyamızda ortaya çıkan terörün temelinde kültür ve uygarlıklar çatışması, dinsel dogmalardan kötü niyet besleyerek yaratılan aşırılıklar ve boş inançlar yatıyor. Varlıklı ülkeler ile fakir ülkeler arasında coğrafi konumlarından doğan siyasi anlaşmazlıklar, milliyetçilik ve şovenizm gibi savunular, psikolojik etkenler, hayret ve dehşet içinde tanık olduğumuz saldırgan politikaların kucağına bizleri kaçınılmaz bir şekilde itiyor. İntihar eylemlerinden, intihar komandolarından bahsediliyor. Hepsi de yer kabuğunun altından yeryüzüne fırlarcasına çıkan, akıllara durgunluk verecek örnekler. Bizlerin basit anlamda sadece birer terör eylemi olarak nitelendirmeye ve karşı durmaya niyetlendiğimiz bu olayların temelinde, yani yerin altında asıl yatan şey ise, her yandan kuşatılarak can çekişmeye başlayan, sağlıklı bir gelişim göstermesini sağlayamadığımız sosyal dünya görüşümüz. Söz konusu olan bu aslında.

Bu vesile ile hepimizi ilgilendiren bu konuyu ele almak amacıyla Moskova'da "Teröre Karşı Kitle İletişim Araçları" başlıklı konferansı düzenleyenleri anmak istiyorum. Bizleri tam zamanında bir araya getirdiler. Ele alınan konu, hayati önemi olan, üzerinde dikkatle durulması gereken, evrensel ve çok güncel, tüm ülkeleri, kısacası bu dünyada yaşayan herkesi yakından ilgilendiren bir konu. Çünkü kitle iletişim araçları sayesinde tüm dünyaya ışığı ve karanlığı yayıyoruz; bir anlamda gündüzü ve geceyi var ediyoruz. Diğer bir deyişle, kitle iletişim araçlarının kaynağında biz faniler olduğumuza göre, ortaya çıkan sonuçları Tanrı tarafından gönderilen bir afet şeklinde değerlendirmek mümkün değil. Kitle iletişim araçlarının etkisi çok katmanlı bir niteliğe sahip; siyaseti, kültürü, uluslararası ilişkileri, sosyal olguları büyük ölçüde şekillendiriyor. Kitle iletişim araçlarının elinde bulunan **"tüm dünyayı etkileme gücünün"** sorumluluğunu Tanrı'ya havale edemeyiz. Bu bağlamda, terör denilen bu zorbalığı dünyaya yayan kaynaklara ve buna alet olan insanlara karşı kitle iletişim araçlarının rolü ve misyonu ile ilgili, açıkça ortada olan birkaç konuya değinmeden önce, birbirine paralellik gösteren iki konudaki sorunları, basında, kendi mesleğimizin düşünsel boyutta çekilen resminde ve kitle iletişim araçlarının tüm dünyaya yönelik misyonunun kavranmasında yaşanan sorunları kısaca ifade etmek istiyorum. Umarım tüm bunlar üzerine hep birlikte yüksek sesle düşünerek kafa yorarız. Bence teröre karşı verilen mücadelede mesleğimizin, gündelik haber alma ve haber verme görevimizin önemli ve evrensel bir yeri var. Bu yüzden küreselleşmenin getirdiği peşin hükümlere kapılmak ve buna göre davranmak yerine, bu tarihsel sürecin olumlu yönlerine katkıda bulunmaya çalışabiliriz.

Bunun için, meselenin özünde yatan nedenlere odaklanmak, bunlar üzerine düşünmek gerekir. Dünyada, terörün bir araç olarak kullanıldığı uluslararası savaş düzeyinde başlayan ve artık dinler arası mücadeleye dönüşen bu durum üzerine daha ayrıntılı düşündüğümüzde, bana en çok endişe veren noktanın özellikle altını çizmek istiyorum: Günümüzde kitle iletişim araçlarının rolü ve misyonu ve 21'nci yüzyılın kültürel bağlamdaki sorunları ile modernizm sonrası ortaya çıkan buluşlar, gerek sanat alanında gözlemlenen gerekse etnik farklılıkların yarattığı sorunlar arasındaki bağlantı. Kısacası, günümüz kitle iletişiminde yaşanan sorunlar, aynı zamanda sanat ve edebiyat alanında da yaşanmaktadır. Tüm bunlar arasında kitle iletişim araçları konusunun çok önemli olduğunun, dünya halklarının, bizim, olaylara bakışımızı, düşüncelerimizi, eylemlerimizi etkilediğinin bir kez daha altını çizmek istiyorum.

FOTO: © PLATFORM

Kendi adıma, olaylara yaklaşımımda, olayları kavrayışımda kitle iletişim araçlarının rolünün önemli bir yer tuttuğunu kabul etmeliyim. Bu yüzden kendi kendime habercilik mesleğinin sorumluluğuyla yalnızca çağımızı şekillendiren gündelik ve güncel olayları konu etmiyor, uzun zaman önce yaşamış göçebe filozoflardan bizlere miras kalan evrensel sözlerdeki eski metaforlara da başvuruyorum. Ayrıca dünya dinlerine ait dogmaların ortaya çıkışından çok zaman önce söylenmiş Kazak ve Kırgız şiirindeki deyişleri günümüze taşıyorum. Serbest ölçüde yazılmış bir deyiş şöyle sesleniyor bizlere:

"Tanrı Sözü semadan dökülür,
Söz, süt olur evrene sağılır,
Ve o süt nesilden nesile,
Bir çağdan ötekine bizleri büyütür.
İşte bu yüzden Söz olmasa,
Ne Tanrı, ne evren,
ne de böylesi bir güç olurdu dünyada.
Yalnız alev alev yanan dünyada değil,
Üstündür kor halindeki
Sözün gücü tüm cihanda."

Bu dizeler, at üzerinde dünyayı gezip gören o zamanki göçebe filozoflara, birlikte aşık atan ozanlara ait.

O çağlarda bilgiyi, sözü yayan bu ozanlar, henüz dar kalıplar içinde düşünmeye başlamamışlar, dinsel dogmaların sansürüne uğramamışlar ve anladığım kadarıyla, insanın kendisini çevreleyen olayları kavrayışındaki sınırsızlığı, insan bilincindeki tükenmek bilmeyen dinamizmi anlatmışlar. Bence, bu dünya görüşünün temelinde gerçekliğin özü, yani **"evrene sağılan sözün"** farkında olan ve sözü sağandan, yani insandan, yani bilgiyi yayandan talepte bulunan, gelişimin sürekliliğinin sağlanması, zekanın ve ahlakın yetkinleştirilmesi için aralıksız çaba sarfedilmesi gerektiğini savunan anlayış yatıyor. Bu bakış açısına göre söz konusu bağlamda bizim için gerçekliğe eşlik eden bir Söz var. Düşünen tüm özneler tarafından dört bir yandan kuşatılmış, bu özneler tarafından gün ışığına çıkarılmış, teknik gelişmeler sayesinde devingen bir niteliğe bürünmüş Söz aracılığıyla, her gün meydana gelen olayları öğrenmeye çalışıyoruz. Çünkü her şey, tarihin başladığı zamandan beri Söz'le yaratılıyor. Boşuna **"Başlangıçta sadece Söz vardı"** denilmemiş ki. Bu durum, 21'nci yüzyılda yaşayan bizler için de geçerliliğini koruyor. İletişim süreci olmasa, dünya genelinde haber alan ve veren medya olmasa, günümüzde meydana gelen olayları sunmak da mümkün olmazdı. Eski zaman düşünürlerinin **'Söz olmadan Tanrı da olmazdı, evren de'** derken anlatmak istedikleri açık aslında. Yineliyorum: Evrensel sorunların temelinde yatanları; gelişim sürecinin, bilimsel keşiflerin, taş gibi ağır ve alev gibi yakıcı ihtirasların çok katmanlılığını, Söz, yani çağdaş kitle iletişim araçları vasıtasıyla anlamak gerekir. Aynı şekilde, sabit fikirli insan ve açık fikirli olan, doğru ve yalan, iyilik ve kötülük, yenilikçilik ve tutuculuk, doğma ve devrim, siyasi analiz ve duygu sömürüsü arasındaki mücadeleyi, yani yaşama, alınyazısına, tarihe ve çağlara adını veren çarpışmayı da çağdaş kitle iletişim araçları vasıtasıyla anlamak lazım.

Yukarıda da bahsettiğim gibi, Söz'ün bugünkü durumuna, günümüz medyasının yaşadığı soruna, medyanın tavrına ve bunun sonuçlarına değinmek niyetindeyim. İletişimin sürekli değişkenlik gösteren doğasından dolayı, sosyal yaşam üzerindeki etkisini anlamak için kitle iletişim araçlarının hem yerel hem de küresel düzlemde resmini çekme ihtiyacı doğmaktadır. Herşeyden önce, bu konuyu doğuda ve batıda yaşanan iletişim süreçleri bağlamında ele almak gerekir. Çünkü Doğu ve Batı her zaman, birbiriyle ilgili bilgi edinmeye, birbirlerinin düşünce biçimlerini, medeniyetlerini, kültürlerini öğrenmeye ve diğeriyle diyalog kurma zemini arayarak bir denge kurmaya çalışmıştır.

Eğer doğruca konumuza, yani **'terörizme karşı kitle iletişim araçları'** konusuna yönelecek olursak, gerçeği ortaya çıkarma çabasında, bununla ilgili bir yargıya varabilmek için şunları bilmek gerekir: Terörist gücün yıkıcı eylemlerinin doğası, kitle iletişim araçları tarafından nasıl ve ne kadar nesnel ve işlevsel, özü ne derece kavranmış bir biçimde yansıtılmaktadır? Yansıtılanların dünya toplumları üzerindeki etkisi ve inandırıcılığı ne boyuttadır? Burada paradoksal bir duruma dikkat çekmek gerekiyor. **Aslında haberciler olarak biz, terörizme propaganda desteği veriyor gibi görünüyoruz.** Çünkü günümüz koşullarına bakıldığında anlaşılacağı gibi, bu eylemlerin temelindeki esas düşünce ve ulaşılmak istenen asıl hedef, kitle iletişim araçları aracılığıyla her yere ve herkese, bütün dillerde ve bütün biçimlerde bu eylemleri iletmek ve dünyanın dört bir yanında kitlesel tepki uyandırmak. Hatta birçok eylemin, en çok da televizyonun insanlar üzerindeki etkisini kullanarak kargaşa yaratmak amacıyla gerçekleştirildiği öne sürülebilir. İstesek de istemesek de televizyon yayınları gibi görsel iletişim araçları, teröre çıkarılmış açık davetiye niteliğindedir. Çünkü teröristlerin başlıca hedefi, yayınlanan haberler karşısında duyulan toplumsal umutsuzluk ve dehşet tepkileridir. Teröristler, eylemlerini yönelttikleri ülkelerde paniğe dönüşen, siyasi kargaşa ve hatta ekonomik çöküşe yol açan kitlesel bir korkunun doğmasını hesaplar. Çağımızda ortaya çıkan **'dünya enformasyon uzamının küreselleşmesi'** olgusu, uluslararası terörizmin kaynağı olan kişilerin işine yaramakta, her seferinde onların dünya toplumlarına karşı ilan ettikleri psikolojik savaşta etkili bir araç olmaktadır. Onlar tam da bu sersemletici etkiyi beklemektedir. Ölüm ve yıkımlar genelde bugünkü durumu, teröristlerin

tasarım ve eylemlerinde gerçekleşmesi için çaba harcadıkları ve kitle iletişim araçları sayesinde var etmeyi başardıkları 'çığı' ortaya çıkarmaktadır. Dünyanın dört bir yanına haber olarak geçilen 11 Eylül trajedisi, 21'nci yüzyılın kendine özgü temsili oldu aslında. Buna benzer başka örnekler de bulunmaktadır. İstesek de istemesek de şiddet, kaçınılmaz bir şekilde kitle iletişim araçları sayesinde kahramanlaştırılmaktadır.

Bu nasıl olur? Gerçeği, düşmanın siyasi bayrağı haline getirmeden nasıl açığa çıkarmalı? Bu paradoks üzerine hepimiz uzun uzadıya düşünmeliyiz. Kendi adıma, sinema, televizyon, tiyatro ve hatta sahne sanatlarının insancıl sanatsal potansiyelini, ruhumuzu korumak, kitlesel bilinci siniklikten, psikolojik yamyamlıktan, gözalıcı terörist şiddetten korumak için buraya taşımamız gerektiğini düşünüyorum. Bu, demokratikleşme ve küreselleşme yolunda ilerlenen günümüz dünyasında kitle iletişim araçlarının üstüne düşen başlıca görevlerden biridir. Çünkü bütün bu hukuk ve sahip olunduğu varsayılan özgürlük ortamının çok önemli bir önceliği var – insanın yaşama hakkı, korunma ve güvenlik hakkı. Ve röportajdan felsefi çıkarımlara dek hem düşünce, hem de dil buna hizmet etmelidir. Bu açıdan dinler arası karşıtlıklar ve çelişkilere dikkat çekmek isterim. Çünkü bunlar genellikle saçma, insanları kışkırtmaya yönelik, teröristlerce ortaya atılan palavraların kaynağı olmaktadır. Oldukça dikkat çekici ve inandırıcı bir örnek, Hindistan'da Hindularla Müslümanlar arasındaki çatışmaya ilişkin bir hikaye olabilir. Bu çatışma, Orta Hindistan'ın Ayadohya şehrinin ünlü bir camisi yüzünden çıkmıştır. Bu anıtsal cami, bilindiği kadarıyla, 15'nci yüzyılda, hem şair, hem de Kuzey Hindistan'da büyük Moğol İmparatorluğu'nu kurmuş olan Babür tarafından inşa ettirilmişti. Cami beş asır ayakta kaldı. 20'nci yüzyılın sonunda ise tartışma patlak verdi. Başlangıçta Hindular tarafından bu caminin, Ramayana destanının kahramanı olan Tanrı Rama'nın doğduğu yere yapıldığı şeklinde söylentiler çıkarıldı. Rama tarihsel bir kişilik miydi, bu bilinmiyordu. Doğum yerine ilişkin arkeolojik kanıtlar da yoktu. Çatışmadan doğan süreçte cami yıkıldı ve Bombay'daki korkunç pogromlara, planlı katliamlara yol açan, karşılıklı terörizm biçiminde her iki taraf da cinayet işlemeye başladı. Olaylar bugüne dek sürdü. Günümüzde yerel iktidarların ve yerel kitle iletişim araçlarının desteğiyle sağlanması gereken karşılıklı saygı ve hoşgörü yerine, insanların ruhlarını şiddet ve terörizm kaplamış bulunuyor; dinse buna yardım ediyor. Peki sağlıklı düşünme nerede? Dinler arası düşmanlığı, terörizmi alevlendirmeden, karşılıklı uzlaşma düzeyinde bir çözüme bağlamak o kadar olanaksız mı? Tuhaf, acaba o bölgede görev yapan gazeteciler bu olaylar cereyan ederken ne düşünüyorlardı? Buna benzer bir şey İsrail'le Filistin arasında da yaşanıyor. Her ülke ve de her din, insanlara üzüntü, ölüm ve acı taşıyan dizginlenmez bencilliğini ve radikalliğini gözler önüne seriyor.

Benzer bir hikaye daha. Bu olay Kırgızistan'da yaşandı. Genç bir kadın Hıristiyanlığı kabul etti, Protestan oldu. Sonra dağlar arasındaki köyünde vefat etti. Neden öldüğünü bilmiyorum. Kadını gömmek için yerel mezarlığa götürdüklerinde, bir mollanın liderlik ettiği bölge sakinlerinden oluşmuş büyük bir kalabalık belirdi ve orada doğmuş, orada yaşamış olmasına karşın kadının gömülmesine izin verilmedi. Neler olduğunu tahmin edebilirsiniz, merhumeyi yüz kilometre uzaktaki, halk tarafından 'aynı dini görüşte olanların gömüldüğü mezarlık' olarak tanımlanan mezarlığa defnettiler. İşte burada, önyargılarımızın ne kadar esiri olduğumuz açıkça görülmektedir. Duygudaşlık göstermek bir yana, yerel halk bunu görmezden bile gelemedi. Bu hikayeleri, aslında hepimiz bu korkunç sorunun ve çekişmelerin muhatabı olduğumuz için örnek veriyorum.

Ve bitirirken bir kez daha fikrimi belirtmek istiyorum. Yurtdışında son iki yüzyılda olan gerçek süreçlere, özellikle de uluslararası terör karşıtı örgütlenmenin yaptıklarına bakılırsa, dünya siyasi elitlerinin, şiddet ve terörizmin bu tür radikal biçimlerinin doğmasına yol açan düşünsel aşırılıklarla baş edilmesi konusuna yeterli ilgi göstermemiş olduğu anlaşılır. Uluslararası terör karşıtı örgütlenmeye karşı çıkılması, güç, ekonomi ve hukuk ölçülerinin açıkça yetersiz kaldığını göstermektedir; çünkü bu kötülüğün temelinde düşünsel farklılıklar yatmaktadır ve terörü doğuran nedenler, bu engeller de dikkate alınarak ortadan kaldırılmalıdır. Yoksa, hastalığın sonuçlarına tepki verilmiş olunur, sebeplerine değil. Bu yüzden dünya toplumlarının, terörizmi yetersiz biçimde değerlendirmesi özel bir endişe uyandırmaktadır. Bu koşullarda uluslararası terör karşıtı örgütlenmenin önceliği sadece terörizme yönelik güçlü bir 'karşı harekete' geçmeye vermesi yanlış görünecektir. Eğer bu güç eylemlerine, hoşgörü ve karşılıklı tahammül ilkelerine dayanan bir bilincin oluşmasına yönelik etkin bir çalışma eşlik etmezse, stratejik olarak etkisiz kalacaklardır. Böylesi bir durum bu barbarlığa karşı çağdaş uygarlığı savunmasız bırakır, terör karşıtı barış koşullarının etkinliğini azaltır; insanlık için 21'nci yüzyıldaki en ciddi tehdidin, özünde radikal düşüncelerin yattığı uluslararası terörizm olduğunu kavramayı engeller. Bu açıdan genel olarak 21'nci yüzyılın paradigmalarının, gitgide genişleyen ve derinleşen radikal-terörist oluşumu dizginlemek ve aşmak üzere ortaya atılan yeni bir dünya düzeninin temelleri olarak ele alınması gerçek bir öneme sahiptir.

Rusça'dan çeviren: Aslı Takanay – Sabri Gürses

kenan özer

ozer@platform-online.de

Yeni yıl, yeni umutlar...

Merhaba sevgili okuyucular.

Dünya ne yazık ki, acı ve gözyaşı ile girdi yeni yıla. 2004'ün son günlerinde Güney Asya'da yaşanan deprem ve onu izleyen dramatik olaylarla merhaba dedik bu yıla.

Acı vardı kadınların yüzünde, korku vardı çocukların gözlerinde...

Çaresizlik ve yıkım yansıyordu kameraların objektiflerinden ekrana...

Uzmanlara göre bu deprem ile bölgedeki karaparçaları yerinden oynamış ve dünya haritası değişmiş. Dünyamızda değişen tek şey bu değil ne yazık ki. Herşey büyük bir hızla değişiyor.

Ve nedense değişim, kötüden yana bu aralar.

Almanya'da değişim rüzgarlarında etkilenen ülkelerin başında yer alıyor. Sosyal devlet anlayışına tozlu raflar arasında yer aranıyor.

Özellikle 01.01.2005 itibarıyla yürürlüğe giren yeni İşsizlik Yasası (Hartz IV) milyonları tedirgin ediyor. Bu yasa ile, iki yıl süren işsizliğin ardından, işsizlik ve sosyal yardım paralarını birleştirmeyi öngörüyor. Öte yandan işsiz olan kişinin kalifiye durumuna bakılmaksızın bulunan işte bir Euro saat ücreti ile çalışma zorunluğu getiriliyor.

Bu kadar olumsuzluktan sonra bizlere diyar-ı terk eylemek mi, yoksa işlerimize samimiyet ve umut ekleyerek devam etmek mi düşüyor? Tabiki ikincisi.

1996 yılında yürürlüğe giren ve 2002 yılından bu yana hep kalkacak diye, bu dünyada mesken sahibi olmak isteyen ailelerin yüreklerini ağızlarına getiren Devlet Konut Teşviği (Eigenheimzulage) bu sene kalkmıyor. Ev satın alan aileler, yıllık gelir sınırları içerisinde kalmak şartıyla – ki buna toplumumuzun % 99'u uyuyor – anne baba için 1.250,- Euro ve çocuk başına 800,- Euro (Çocuklar için çocuk parası 'Kindergeld' alındığı sürece) her senenin Mart ayı ortalarında ve sekiz yıl boyunca hesaplarında görecekler.

Ev almayı devletin teşvik etmesi, kiraların sürekli yükselmesi, ortalama % 4 ile % 6 arasına net kar getirmesinden dolayı, ev almak insanımıza uygun yatırım şekli olarak bizim favorimiz. Yalnız hala emlak denilince hemen kendi oturacağı evi hayal ediyor insanımız. Emeklilik ve ileriye dönük, hatta peşin parasını yatırıp ertesi ay net gelir getirecek yatırım şekli olan emlak hep gözardı ediliyor. Bunun değişmesini umuyoruz.

Almanya'nın önemli yatırım şekli olan hayat ve emeklilik sigortalarına (Lebensversicherung, Private Rentenversicherung) getirilen yeni vergilendirme sistemi, – ki buna geçen iki sayımızda genişce yer verdik – bu alanlara yapılan yatırımların önüne set çekecek gibi görünüyor. Bu alanda düşünülecek en karlı model işveren ile anlaşılarak yapılabilecek olan aylık brüt maaşdan kesilen 'Direktversicherung'. Birbirine yakın iki üç şekilde yapılabilir. Yalnız 60 yaşından önce alınmaması gerekiyor, işyeri değiştirildiğinde yeni işyerinin aylık meblağı ödemeyi kabul etmesi gerekiyor. Aksi takdirde cepten ödenmesi sözkonusu. O zamanda piyasadaki 'Kapital Lebensversicherung'dan bir farkı kalmıyor.

Karı fazla düşünmeyen ve özellikle şu anda borçlu bulunan okurlarımıza eğer % 2 karla yaşamak isterlerse (Enflasyonun altında olduğu için Kar edilmesi bile zor). 'Bauspar' modelini tavsiye edebiliriz. Neden Bauspar; içeriye ödediğiniz miktar kadar % 1,95 faizle borç alma imkanı veriyor. Yani üç sene içerisinde 20.000,- Euro ödüyorsunuz, üç sene sonra ise hem bu ödediğiniz parayı geriye alıyorsunuz, hem de % 1,95 faizle 20.000,- Euro borç alıyorsunuz.

Yazımızın başındaki yeni yıl dileklerimizi tekrarlıyor, önümüzdeki günlerde finans dünyasında gerçekleşecek değişiklikleri sizlerle paylaşmayı umuyoruz.

Hoşcakalın.

Şiir insana, kalbini ve cesaretini hatırlatıyor

Şiir deyince herkesin aklına gelen ilk isimlerden biri İbrahim Sadri... Belki de ilk akla gelen olmasının sebebi, şiir kasetleri. **Platform**, Sadri'ye, şiir hayatını ve onun için anlamını sordu, ilginç cevaplar aldı...

Öner Özcan

FOTO: PLATFORM

Şiire nasıl başladınız ve ailenizde şiir ya da sanatın başka dallarıyla ilgilenen var mıydı?

Doğrusu ben şiire, yazarak değil de "söyleyerek" başlamış biriyim. İlkokul ikinci sınıftan itibaren, bayramlarda, anma günlerinde şiir okuyan çocuklardan biri olarak başladı şiir maceram... Bu, bütün ilköğretim ve lise yıllarında kesintisiz olarak böyle sürdü gitti..

Gerçek anlamda şiirle ilk yakın temasım ise 1979 yılında Necip fazıl'ın ünlü "Çile" kitabını bir arkadaşımın hediye etmesi ile başladı. Bir süre ona öykünerek şiir yazmaya çalıştım.

Kendi şiirimi yazma anlamında kurmam ise, Cahit Zarifoğlu'nun Mavera dergisi ile hayatıma girmesiyledir. Onun da yılı sanırım 1981 idi. O tarihten itibaren başta Mavera olmak üzere, çeşitli edebiyat dergilerinde şiirlerim yayınlanmaya başladı. Ama bütün bu süreçle koşut olarak şiiri "söylemeye" çeşitli platformlarda hep devam ettim. Düğün salonlarında masaların üzerine çıkarak olsun, politik gecelerde şiir okuyarak olsun, radyoda, televizyonda şiir programları yaparak olsun ve tabii şiir albümleri ile de...

İbrahim Sadri'nin tanımlamasında şiir nedir ve İbrahim Sadri'nin dünyasında şiirin yeri nedir?

Şiir benim için insana cesaretini ve kalbini hatırlatan en önemli "şey"dir. Bendeki tanımı bu. Eğer ne ifade ettiğini sorarsanız da, kendimi en iyi tanımlama biçimim olduğunu söyleyebilirim. Kimi insan şarkı söyleyerek, kimisi konuşarak, kimisi sakin bir havada masmavi denizi seyrederek kendini iyi hissedebilir, açıklayabilir. Benim için de şiir böyle bir şey. Her başım sıkıştığında, kendimi kötü hissettiğimde, birinden öç alma duygum depreştiğinde, birine doğru dürüst bir şeyler söylemek istediğimde ya şiir yazmış ya da bir şiiri okumuşumdur. Bu bana hep iyi gelmiştir.

Giderek daha anlamsızlaşan, daha mekanikleşen ve konforme olan gündelik hayat akışı içinde, elle tutulamayan ve ölçülemeyen şiir olgusu benim insan olduğumu bana hatırlatmıştır.

Peki yazılan şiir mi? Okunan şiir mi?

Tabii ki benim için okunan, daha doğrusu söylenen şiir öndedir. O yüzden kapalı, imge yüklü şiirleri çok sevmedim. Belki o yüzyıllara uzanan halk şiiri geleneğini, bugünkü dille, bugünkü kavrayışla yeniden yaşatma çabasında biriyim. O yüzden Sümmani'nin, Pir Sultan'ın, Veysel'in, Abdürrahim Karakoç'un, Yunus'un biçimini hep sevmişimdir. Olduğu gibi, geldiği gibi, göründüğü gibi bir şiir yani..

Böyle olunca da şiiri söylemek benim için yazmaktan daha öndedir. Daha önemlidir.

Şiir sizin için, ünlü olmanızda, varmak istediğiniz amaçta bir basamak mı yoksa aşk mı?

Benim ünlü olmak gibi bir amacım hiç olmadı. Hele bunu şiirle yapmayı hiç düşünmedim. Ama bugün insanlar beni ve yaptıklarımı biliyorsa ve "ün" dediğiniz şey eğer buysa, şiir bu anlamda bana çok katkı sağladı hiç kuşkusuz. Galiba ona karşı olan dürüstlüğümü, sevgimi ve açık yürekliliğimi böyle ödüllendirdi de diyebiliriz. Daha açık olmak gerekirse, ben televizyon programlarını, radyo programlarını, sahne şovlarını öncelikle "işim" olduğu için yapıyorum. Ama şiiri öyle istediğim, tercih ettiğim için yazıyor ve oku-

İstanbul'da buluşma...

Marmara FM için hazırladığı program sonrası görüştüğümüz İbrahim Sadri, derginiz Platform'u son derece kaliteli ve seviyeli bulduğunu söyledi...

yorum. Bugüne dek içimin atmadığı hiçbir şiir etkinliğine katılmadım diyebilirim. Bu benimle şiir arasında bir şey..

Şiir aşk ise size göre, peki aşk ne?

Şiirin kendisi benim için aşk mı? Hayır.. Ama aşk diye bir şey varsa, şiir öncelikle onun için var hiç kuşkusuz..

Aşkın tanımına gelince, eğer siz biliyorsanız bana da söyleyin... Herhalde karın ağrısı, ya da mide bulantısı gibi bir tanımı olmalı diye düşünüyorum. Biraz da hayata karşı kahraman insanların üzerinde iyi duran bir şey aşk.. Ya da Şeyh Galib'in dediği gibi "Aşk imiş her ne var ise alemde" durumu.. Ona nerden baktığınıza ve ona karşı ne kadar samimi olduğunuza göre değişir bu aşk denilen şey...

Şiir yazanın çok, ama şiir kitabı alıp okuyanın olmadığı ülkemizde, şiir sanatını ve piyasasını birkaç şairin tekeline aldığı, bir şiir kitabının en fazla 1000 adet basıldığı, yayınevlerinin şiir kitabı deyince yüz çevirdiği bir dönemde bir şiir kaseti çıkararak insanların çorak yüreklerine şiir yağmuru yağdırdınız?

Evet, ülkemizde böyle traji-komik bir durum sözkonusu... Özellikle ortaokul-lise çağlarında neredeyse her iki vatandaşımızdan birinin başından bir şairlik macerası gelip geçiveriyor. Antolojilerde yüzlerce Türk şairinden söz ediliyor. Ama geriye dönüp baktığınızda iki elin parmaklarını geçmeyecek sayıda şiir kitabını istisna tutarsak, ülkemizde şiirin alıcısı neredeyse hiç yok. Galiba hepimiz yazmaktan okumaya fırsat bulamıyoruz...

Şiir kasetlerine, albümlerine gelince durum değişiyor tabii... Çünkü orada popüler bir durum var. Daha kolay tüketilebilecek bir şey sunuyoruz insanlara... Yani şiir albümü edebi bir ürün değil... Bir yenisi çıktığında bir önceki eskiyor. Bu eskime durumu şiirin doğasına aykırı aslında. O nedenle şiir kasetlerine böyle bakmak lazım...

Ama şunu da gözardı etmeyelim, be-

FOTO: PLATFORM

nim "Adam Gibi" albümü ile başlayan yeni süreçte çok sayıda genç Türk şiiri ile barıştı diyebiliriz. Yeniden bir okuma, ilgilenme, tv ve radyolarda şiir üzerine programlar yapma geleneği başladı.. Az şey mi? Benim kendi kasetlerimde yapmaya çalıştığım ise, kolay anlaşılır şiirlerle hepimizin ortak duygularına yolculuk yapmaktı... Belki böyle bir sırrı vardı diyebiliriz işin...

Şiir albümleriniz mi yoksa şiir kitaplarınız mı çok satıyor? Siz hangisinin çok satmasını isterdiniz?

Kıyasladığınız zaman tabii ki nicelik olarak şiir albümlerim çok satıyor. Her birinin yüzbinlerle ifade edilen tirajları var. Ama dediğim gibi onlar popüler işler... Bir şiir kitabı ile albümünü kıyaslamamak lazım. Ama şiir kitaplarım da, şiir kitapları arasında önemli tirajlara sahip. Örneğin "Adam Gibi" isimli kitabım 14 baskı yaptı ve hala talep ediliyor. Yine "Paramız Yoksa da Haysiyetimiz Var" isimli kitabım da sanırım 9. baskıda... Bunlar benim için çok önemli tabii. Çünkü kırk elli yıl sonra insanlar ne yapmış bu Sadri diye merak ettikleri zaman, kitaplarım çıkacak karşılarına.. Kalıcı olan onlar çünkü... Şiir albümü ise galiba suya yazı yazmak gibi bir şey..

Sizin geçmişte daha ciddi edebiyat dergilerinde yayınlanmış, sanatsal anlamda daha üstün şiirlerinizin olduğunu söyleyerek, kasetlerinize okuduğunuz şiirler kimi edebiyat çevrelerince eleştiriliyor? Bu konuda neler söylersiniz?

Evet bu konuda bir dönem çok konuşuldu, yazıldı, çizildi. Oysa ben başından beri kasetlerimle ilgili olarak az önce söylediklerimi söyledim. Bunlar "güncel"dir dedim. Birer edebi nitelikleri yoktur dedim. Ama edebiyattan güç alırlar dedim.Kimse beni dinlemedi. Daha doğrusu dinlemek işlerine gelmedi. Çünkü karalamanın keyfi onları daha çok cezp etti sanırım. Önceki yazdıklarım sonraki yazdıklarım meselesine gelince, bu eleştiriyi de çok insafsızca buluyorum. Tabii ki zaman için benim dizelerim de gelişti, sınıf geçti, başka kaynaklara yöneldi, hala da öyle... Ama pahalı kafelerin, beş yıldızlı otel lobilerinin müdavimi olan kimi toplumdan kopuk elitistler, seçkinciler yazdıklarımı beğenmediler. Doğrusu hiç de derdim değil.. Bir araştırın bakalım yaşarken Baudleur ne durumdaymış, Orhan Veli bir belediye çukuruna düşüp öldüğünde cebinden kaç para çıkmış... Zaman en iyi ilaçtır. Ve o elitistler beğenmeseler de, yüzyıllara uzanan kadim mirası ile bu toplum, bu halk kimin eserlerine değer verip vermemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Yani halk her zaman bileti kesiyor..

Kanal 7'de başlayan atv'de devam eden televizyon programıyla "ti"leriniz amacına ulaştı mı sizce? Neydi sizi rahatsız eden ki böyle bir program yapma gerekliliğine inandınız?

Evet, "televizyon milleti" isimli program benim için çok özeldi. Ülkemizde giderek bir çılgınlığa doğru yolalan tv izleme alışkanlığı üzerine çok keskin bir eleştiriydi o program. Çok da cesurdu. Galiba o yüzden ömrü çok uzun olamadı. Biz, türk televizyonlarındaki kimi "durum"larla eğlenen bir program yaptık ve demek istedik ki; "Ey seyirci arkadaş niye gülüyorsun, bu anlatılan senin de hikayen..!" Ve yine demek istedik ki; tv dili tam olarak kurgusaldır. Bizler izleyici olarak hangi program olursa olsun, yapımcının, yönetmenin ve biraz da sunucunun göstermek istediği "şey"i görürüz. O yüzden tv, inanılacak bir şey değildir. Ve yine demek istedik ki, sakın bizim anlattıklarımıza, yaptıklarımıza inanmayın. Bu Televizyon Milleti uydurduğumuz bir şeydir. Ama bize inanmadığınız gibi tv de her gördüğünüz şeye de kuşkuyla ve şüpheyle yaklaşın..

İddia ediyorum, o program Türk televizyon tarihinde mutlaka anılacak ve adına satırbaşı açılacak bir işti..

İbrahim Sadri'nin sanatsal anlamda (ya da hayatta) en büyük hedefi ve projesi ne?

Sanat yapan, üreten bir insanın hiçbir zaman projeleri, hayalleri bitmez. Hep daha iyiyi, hep daha yeniyi ve güzeli aramanın peşinde geçip gidiyor ömrümüz.Umarım bundan sonraki zamanda da yine insanımıza layık ürünler ortaya koymayı beceririm. Allah bana yardım ederse, yine şiirle, farklı tv formatlarıyla ve tabii ki şiir gösterileriyle yola devam edeceğim..

Özellikle şiir gösterileri benim için çok önemli. Çünkü yuriçinde yurdışında gittiğiniz her ortamda sizi seven, şiiri seven insanlarla yüzyüzegelme onlarla tanışık olmak insanı diri kılıyor...

Özellikle ortaokul-lise çağlarında neredeyse her iki vatandaşımızdan birinin başından bir şairlik macerası gelip geçiveriyor. Antolojilerde yüzlerce Türk şairinden söz ediliyor. Ama geriye dönüp baktığınızda iki elin parmaklarını geçmeyecek sayıda şiir kitabını istisna tutarsak, ülkemizde şiirin alıcısı neredeyse hiç yok. Galiba yazmaktan okumaya fırsat bulamıyoruz...

Bazıları gerçek mi diyor. Gerçek diyorum. Ama adı Mihriban değil. O gençliğimde yaşanmış bir aşktı. Ama şimdi adını deşifre etmem, ayıp olur. Benim takmış olduğum sembol bir isimdir Mihriban. Masa başında yazılmış, hayal bir aşk, bu tadı ve lezzeti vermez. Yaşayacaksın ki, yazacaksın. O zamanlar elektrik yoktu. Lamba ışığı altında yazıyordum. Şiire başladığımda lambadaki alev titremeye başladı. "Lambadaki alev üşüyor" çıktı.

Meğer, herkesin bir Mihriban'ı varmış!

"Sarı saçlarına deli gönlümü/Bağlamıştın, çözülmüyor Mihriban" diye başlayıp her gönüle değen bir şiirin yazarı Abdurrahim Karakoç. Ankara'daki evinin kapılarını Platform'a açan ünlü şairimiz, Mihriban'ın hikayesini anlattı, anlatırken de, bilgeliğini gösterdi...

Ne adı Mihriban, ne saçları sarı...

O, Abdurrahim Karakoç'un Mihriban'ı...

1960 yılında yaşadığı ölümsüz aşkı kelimelerle ebedi kılan Abdurrahim Karakoç'un gerçek adını gizleyip, Mihriban diye seslendiği o güzel Anadolu kızının hikayesi bu...

Ya da, hayatlarını birleştirmek isterken, ümitsiz aşklarına ayrılık nikahı kıyan iki sevgilinin, ümitsiz, duygu yüklü hikayesi....

Ayrılık tadında hüzünlü...

Mihriban'a olan aşkı, Karakoç'a farklı bir olgunluk kazandırmış. Hani şu yürek genişliği denilen şey var ya, öylesine bir yaklaşımı var Karakoç'un...

Mistik bir olgunlukla, "Son bir kez" diyor, "Son bir kez daha görmek istemezdim. O beni hayalindeki gibi yaşatsın, ben de onu hayalimdeki gibi... O aşk, masum bir aşktı. Güzel bir aşktı. Bırakalım öyle kalsın."

"Sarı saçlarına deli gönlümü,
Bağlamıştın, çözülmüyor Mihriban.
Ayrılıktan zor belleme ölümü
Görmeyince sezilmiyor Mihriban..."

Bu eşsiz duygu yoğunluğu olan dizelerle aşkın gücünü anlatan şairimiz, Mihriban'dan aldığı **"Unutmak kolay değil"** başlıklı mektup üzerine, şiirin devamını yazıyor... Yazıyor ama, yarasını sarmış bir Yunus Emre olgunluğu ile de bilgeliğini dışa vuruyor.

"Unutmak kolay mı?" deme,
Unutursun Mihribanım.
Oğlun, kızın olsun hele,
Unutursun Mihrabınım...
***
Düzen böyle bu gemide,
Eskiler yiter yenide.
Beni değil, sen seni de,
Unutursun Mihribanım."

Platform, Musa Eroğlu'nun, "Çağımızın Yunus Emre'si" dediği Abdurrahim Karakoç'a, Ankara'daki evinde, Mihriban'ı ve öyküsünü sordu...

Halk şairliği geleneğinde bade içme veya bir şekilde rüya vesilesiyle şiire başlama vardır. Sizinki de böyle güzel bir sebebe dayanıyor mu, yoksa aileden gelme bir özellik mi?

Babamın etkisi olmuştur. Babam edebiyata meraklı, kendi de şiir yazan, kendi kendine Türkçe'den başka üç lisanı da öğrenen bir adamdı. Eski kitaplar evde çok olurdu. Eski yazıyla olsun yeni yazıyla olsun şiir yazınca bizim de meylimiz o tarafa oldu. Biz 5 erkek kardeşiz, beşimiz de şiir yazarız. 3'ümüzün kitabı var. 2'si de çıkaracak da, "Siz tanınıyorsunuz, biz çıkartamıyoruz" diyorlar. Onlar da güzel şiir yazarlar. Haliyle çocukken başladık. Irsi diye bir şey yoktur. İnsan ne görürse onu alır. Önündeki büyükler ne yaparsa sen ona meyledersin, saz çalarlarsa sen de çalarsın, edebiyata meyl varsa, sen de meyledersin.

Halk edebiyatını benimsedim ben. Halk şiirini yazdım. Deneme mahiyetinde serbest ölçüyü de kullandım. Ama öyle bir şartlanmam yok. Herkes bildiği gibi yazsın.

İlk yazdığınız şiirlerinizi iki kitap olacak hacimde iken beğenmeyip yaktığınız söylenir. Doğru mu?

Doğru. Gençliğin hevesleri vardır. Hevesle şiir yazıyordum o zamanlar. Geçmi-

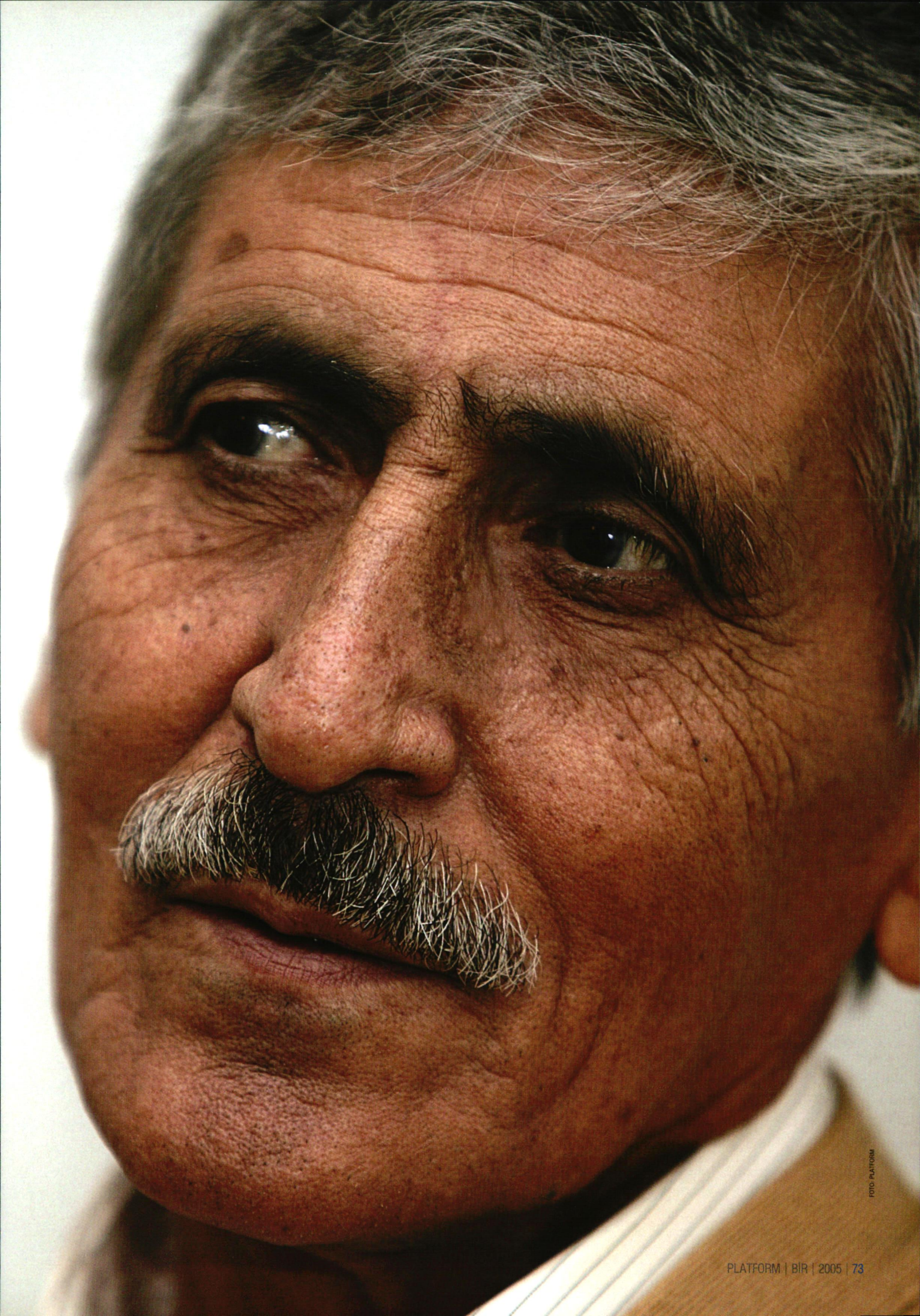
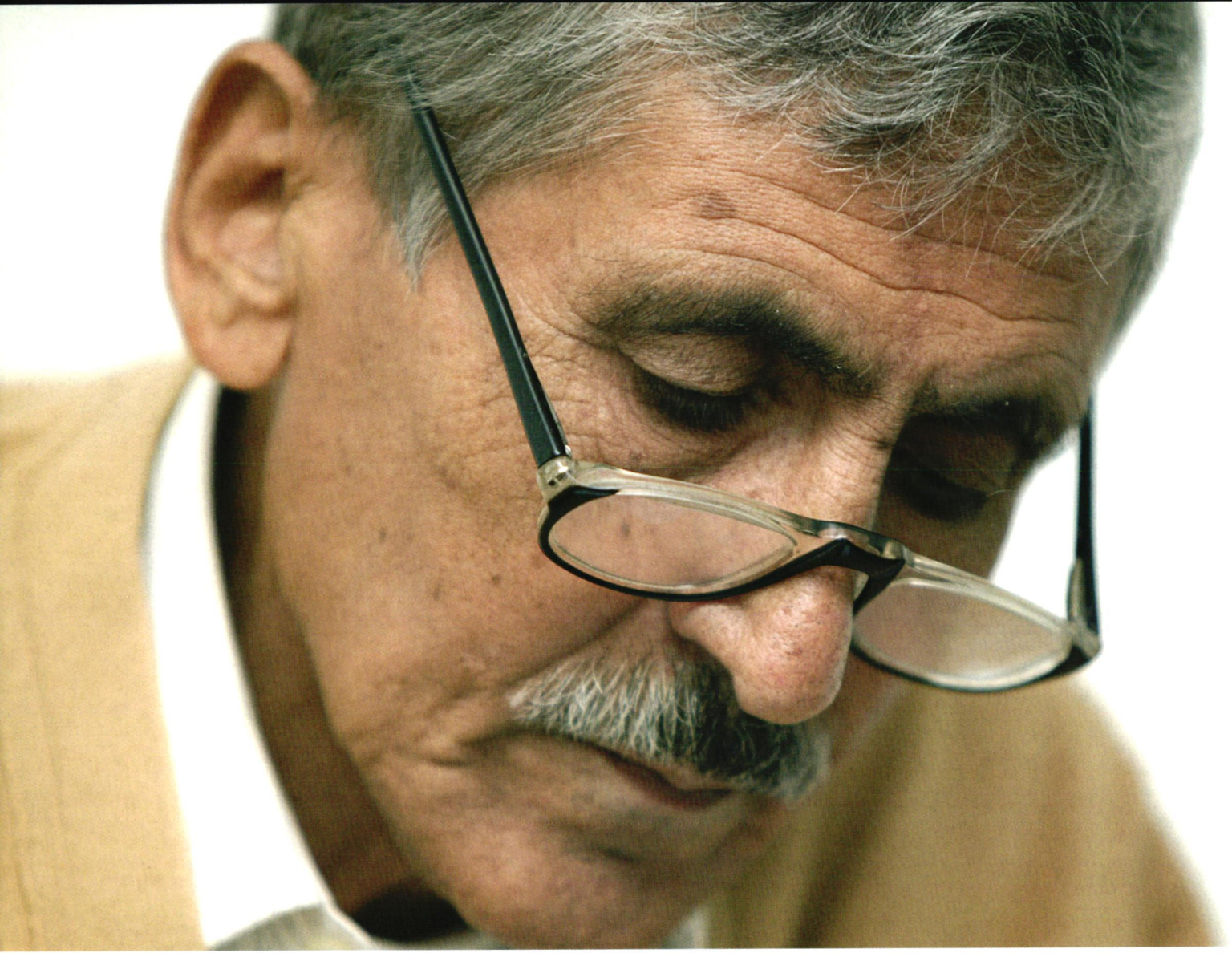

FOTO: PLATFORM

şime döndüm baktım, bunlar benim ham dönemlerim dedim. Hevesten ibaret olan şiirlerimi yaktım. İyi ki yakmışım. 1958'den itibaren yazdıklarımın hiçbirini reddetmedim. Birçok şair, tanındıktan sonra geçmiş şiirlerini reddederler. Necip Fazıl'da, Sezai Karakoç'ta da bu var. Bana sorarsanız, hiçbirini reddetmedim.

Daktiloya bir gün kağıdı takdım. Ve köyün insanlarını anlatan bir şiir yazdım. Hepsi yaşayan insanlardı şiirime konu olanlar. Yazdım ve yırtacağım, dedim. Elimden çekti aldı arkadaşım ve "Bu yakılır mı" dedi. Zira biliyorum, bu duyulsa, köydekilerle kavga edeceğim. İyi ki de yırttırmamış. Güzel de şiir oldu. Bizim insanlarımızdı onlar. Mübalağa yok. Gerçekler var.

Şiirleriniz genelde aşk ve insan eksenli şiirler. Özel bir nedeni var mı bunun?

Benim malzemem insan. Benim hitap ettiğim insandır. Ben insanların yarası nerdeyse, sıkıntıları neyse, bunları arz ediyorum. Sevgiyi dostluğu ifade etmek güzel şeydir. Her şey insan içindir. Zaten Allah, eşref-i mahlukat olarak yaratmış insanı. Sen şiirinde bunları yazmıyorsan, niye yazıyorsun şiiri?. İnsanı yazarken, doğumu da, ölümü de, geleceği de yazacaksın.

"Aşk kağıda yazılmıyor Mihriban" diyorum, ya. Yazılmıyor. Yaşanması gerekir. Şimdikilerin tarif ettiği aşk değil benimki. Beşeri aşk değil. Beşeri aşkın içinde mutlaka ilahi aşk da vardır. Aşk nedir? Adam iki defa aşk almaz. Bir insana iki defa yıldırım düşer mi, düşmez. Aşk da öyle bir defa gelir. Aşkın ruhu vardır. **"Bir kördüğüm baştan sona tamamı çözemedim Mihriban"** dedim. Hakikaten çözülmez aşk. Anlatamazsın, ifadeye sığmaz. Anlayış farklılığından dolayı, herkes aşkı başka türlü düşünür. Bir başkası başka türlü düşünür. Yunus Emre, **"Aşkın aldı benden beni, bana seni gerek seni"** diyor. Bizim şairlerimiz, aşıklarımız, çok şiirler söylemişler. Bunları dinlersen, senin de bir aşk yorumun olacaktır. Yorumlamadan aşkı yaşayamazsın.

Aşksız bir şiir veya şairlik ölü geliyor...

Şair tefekkür şairi olacak. Şair, hadiseleri birbirine bağlamasını bilecek. Ben aşk dediğimde, toprağa atılmış tohumla yukardaki güneşin, yağmurun birleşmesinden çıkan filizi düşünüyorum. Üçü birleştiği zaman bir can doğrulur. İnsanlar da böyledir. Aşk, durağanlık kabul etmez. Hareket ister. Allah yaratırken böyle yaratmış. Hareketsiz hiçbir şey yoktur. Elektrikteki enerji hareket halindedir. Ağaçlar hareket halindedir. Durmayacaksın, sabitleşmeyeceksin. Edebiyatta da, sanatta da, şiirde de, böyle bir şey söz konusudur.

Şüphesiz herkesin sevdiği ve dilinde olan bir "Mihriban" şiiriniz var. Mihriban'ın birkaç farklı hikayesi anlatılıyor. Nedir Mihriban'ın gerçek hikayesi?

Bazıları "Gerçek mi" diyor. Gerçek diyorum. Ama adı Mihriban değil. O gençliğimde yaşanmış bir aşktı. Ama şimdi adını deşifre etmem, ayıp olur. Benim takmış olduğum sembol bir isimdir Mihriban.

Masa başında yazılmış, hayal bir aşk, bu tadı ve lezzeti vermez. Yaşayacaksın ki, yazacaksın.

O zamanlar elektrik yoktu. Lamba ışığı altında yazıyordum. Şiire başladığımda lambadaki alev titremeye başladı. "Lambadaki alev üşüyor" çıktı.

Hangi seneydi...

1960...

O aşkınıza kavuşamadınız...

Yo olmadı. Seviyordum. Olmadı. Ayıp olur şimdi adını söylemem. Törelerimize aykırı. İkinci bir Mihriban şiirim var. Biliyorsunuz. "Unutmak kolay unutursun Mihriban" diye... O da öyledir. Bunlar hep gerçeğe dayalıdır.

Güzel tertemiz bir sevgiydi, tertemiz de bir ayrılma oldu.

Nerde olduğunu biliyor musunuz?

Bilmiyorum. Zaten benim memleketlim de değildi...

Yaşayıp yaşamadığını biliyor musunuz?

Onu da bilmiyorum... Sivas'ta bir televizyona çıktım. Telefon bağlantısı var. Bir hanım çıktı, **"Abi o yaşıyor mu"** dedi. **"Bilmiyorum"** dedim. **"Nasıl bilmiyorsun"** dedi. **"Bilmiyorum işte"** dedim. O bayan, **"Eğer yaşıyor da, bu türküyü dinliyorsa, Allah ona yardım etsin"** dedi. Hanımların dayanışması işte! Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum vallahi.

REKLAM

KARAAHMETOĞLU & KOLLEGEN
Anwaltskanzlei

Avukatlar ve ilgi alanları

Macit Karaahmetoğlu
Basın Hukuku, İş Hukuku, Ticaret Hukuku, Sözleşme Hukuku, Ceza Hukuku

Walter Richter
İş Hukuku, Şirketler Hukuku, Trafik Hukuku, İflas Hukuku, İnternet Hukuku

Dr. Altan Heper
Türk Özel Hukuku, Türk Ticaret Hukuku, Uluslararası Hukuk

Thomas Maier
Kira Hukuku, Kat Mülkiyeti Hukuku, Gayrimenkul Hukuku, Satım Hukuku, Sigorta Hukuku

Frank Störmer
Aile Hukuku, Refakat Hukuku, Marka Hukuku, Nakliye Hukuku, Seyahat Hukuku

Peter Horrig
İş Hukuku, Tıbbi Sorumluluk Hukuku, Miras Hukuku, İnşaat Hukuku, Yabancılar Hukuku

"Bir avukatın faaliyeti daima müvekkiline hizmet etmektir. Biz bu hizmeti üç esasa dayandırmaktayız. Angaje olmak, titiz çalışma, derin bilgi..."
Av. Macit Karaahmetoğlu

Gerlinger Str. 6 • 71254 Ditzingen
Tel: 07156 / 43 59 - 0
www.karaahmetoglu.de

Ben MHP'deydim bir zamanlar. Ülkücüyüm. Bir takım yanlışlara itiraz ediyorsun. Söylüyorsun. Ama bir şey değişmiyor. Ben, sözümün geçmediği, kabul görmediği yerde bulunmam. Rahmetli Türkeş, "Ya ben seni çok seviyorum" dedi. "Biliyorum sevdiğini" dedim. "Allah rızası için girdim, ama şimdi Allah rızası için ayrılıyorum" dedim.

Hâlâ seviyor musunuz?

Bazen aklıma düşüyor. Ben unutursun diyorum ama, insan hiçbir zaman unutamıyor... O bir mektup üzerine yazılmıştır. Benim gönderdiğim bir mektuptan dolayı bir cevap aldım. **"Unutmak kolay mı"** başlığı mektubun. **"Unutmak kolay mı deme/Unutursun Mihriban'ım"** diyorum. **"Düzen böyle bu gemide/Eskiler yiter yeni de/Beni değil, sen seni de unutursun Mihriban'ım"** dedim...

Allah o hallere düşürmesin, insan kendini de unutur...

Mihriban'dan başka aşkınız oldu mu?

Yok. Mihriban'dan başka aşkım olmadı.

Mihriban nasıl biriydi?

Valla ne bileyim, sıradan insanlara benzer birisiydi... (Gülüşmeler)

Çok mu güzeldi... "'Sarı saçlarına deli gönlümü/Bağlamıştın, çözülmüyor Mihriban" diyorsunuz...

Saçı da sarı değildi... (Gülüşmeler)

Ben onu biraz yadırgamıştım, Maraş'ta sarı saçlı birini...

Maraş'ın içinden de değildi. (Gülüşmeler) Başka bir yerdendi...

Öğretmen kızı mıydı, kimin nesiydi hocam?

Yok yok... Ben onu gördüm, o beni gördü. Sevdik birbirimizi işte...

Nasıl karşılaştınız?

Valla karşılaştık işte... Bir iki şiir gönderdim tamam oldu... (Gülüşmeler)

Belki bu şiirin bu kadar beğenilmesinin sebebi herkesin içinde bir Mihriban'ın olması...

Gerçek yaşanıp, yazıldığı zaman okuyucu kendini bulur.

Bu yüzden diyorum ki, ben herkesin hayatında bir Mihriban var...

Bundan 7-8 sene önce Cebeci'de bir düğün salonunda, sanatçı Mihriban'ı okudu. Karşımızda yaşlı bir çift oturuyor. 80'inden yukarı ikisi de. Tanıyanlar, hocam çok güzel yazmışsınız falan deyince, ihtiyar teyze, **"Oğlum bunu sen mi yazdın"** dedi. **"Evet"** deyince de... **"Hay diline sağlık, ne kadar güzel"** dedi. Yanındaki ihtiyar amcayı gösterdi, **"Evde birisi bu şarkı çalarken birşey söylesin, üstüne yürür. Öyle dalar gider, dinler dinler, gözlerinden yaş akar, oturur"** dedi. **"Bunun derdi ne"** dedim. **"Oğul oğul, herkesin gençliğinde bir Mihriban'ı vardır"** dedi.. **"Öyle yazmışsın ki, herkes Mihriban'nı buluyor o türküde"** dedi.

Musa Eroğlu da çok güzel bestelemiş...

Beste de güzel olup güfteyle örtüşünce daha bir güzel oluyor...

Mihriban'a ruh vermiş Musa Eroğlu...

Bunlar birbirini tamamlayan şeylerdir. Bestelendikten sonra herkes hayret etti. "40 senedir okuyorsunuz" dedim. Ama bestelenince daha güzel oldu.

Bir gün Mihriban'ı göreceğinize inanıyor musunuz?

Bilmiyorum, görmek de istemiyorum. Değişmiştir şimdi. Ben onun nazarında değiştim, o benim nazarımda değişti. Niye görelim? Öyle kalsın ya... İnsanların gönülde kalması, gözde kalması daha iyidir.

"Allah rızası için girmiştim, Allah rızası için ayrıldım" diyorsunuz kısa metrajlı politik yaşamınız için.

Ben MHP'deydim bir zamanlar. Ülkücüyüm. Bir takım yanlışlara itiraz ediyorsun. Söylüyorsun. Ama bir şey değişmiyor. Ben de, sözümün geçmediği, kabul görmediği yerde bulunmam. Rahmetli Türkeş, "Ya ben seni çok seviyorum" dedi. "Biliyorum sevdiğini" dedim. "Allah rızası için girdim, ama şimdi Allah rızası için ayrılıyorum" dedim.

BBP'den çağırdılar. Tamam dedim, üye oldum. Biz de klasik bir istifa cümlesi vardır, **"Gördüğüm lüzum üzerine"** derler. Ben de dilekçe yazdım ve **"Gördüğüm lüzumsuzluklar üzerine istifa ediyorum"** dedim. Her şeyim şairane olur benim. Allah'a şükür partim yok şimdi benim. Oy da vermiyorum.

Bir yerde bulunursa, bir partiye üye olursa, sanatçı kendisini tam veremiyor. Oranın hatırı için, sert şekilde öbür tarafa saldırıyor. Halbuki hiç partisi olmasa, daha objektif olur. Benim bir prensibim var, ben iktidardakini eleştiririm. Muhalefettekini eleştirmem. Siyasetin içinde olacaksın da, fikren, bedenen siyasetin içinde olmayacaksın.

Sanatçı kimdir size göre?

Türkiye'de sanatçılık öyle ayağa düşürüldü ki, insan utanıyor sanatçıyım demekten. Kimisi var, sahneye çıkıyor, sıçrıyor, sıçrıyor. Söylediği şarkının sözlerinde hiçbir anlam yok. Güfte güfte değil. Bağıraraktan, çağıraraktan söylüyorlar.

PLATFORM

Zamana değer katmak için...

28 Şubat 2005'e kadar hediyeli abonelik

Kol saatiniz Platform'dan

Derginiz Platform'a bir yıllık abone olun yukardaki saatlerden tercih ettiğiniz birini adresinize gönderelim.

Nisan 2004'ten bu yana yayın hayatında olan ve her iki ayda bir okurlarıyla buluşan Platform dergisi, kalitesi ve zengin içeriğiyle Avrupa'nın en iyi Türk dergisidir.
Dergimize abone olan bütün okurlarımıza tercihlerine göre bay veya bayan kol saatleri hediye olarak gönderilecektir. Sadece posta ücreti karşılığı yukardaki saatlerden birine sahip olmak için abone formunu doldurup bize yollamanız yeterli olacaktır.

Abonelik şartları:

1) Abone bedeli yıllık 24 Euro'dur. Yandaki formu eksiksiz doldurup gönderen okurlarımızdan abone ücreti hesaplarından çekildikten 6 hafta sonra kendilerine tercih ettikleri saat posta ücreti karşılığı Deutsche Post kanalıyla gönderilecektir.
2) Her abone kaydı için tek bir kol saati hediye edilecektir.
3) Kampanyamız Şub at 2005 sonuna kadar geçerlidir.
4) Bay ve bayan kol saati konusunda tercihte bulunmayan okurlarımıza elimizde bulunan kol saatlerinden gönderilecektir.
5) Formların **"İklim Verlag - Platform | Starkenburg Str. 16 • 64546 Mörfelden-Walldorf"** adresine postayla gönderilmesi gerekmektedir. Dileyen okurlarımız **06105_702 99 88** nolu faksa da abone kuponlarını geçebilirler. Ancak mutlak surette telefon ve adres bilgilerinin okunaklı bir şekilde yazılması gerekmektedir.
6) Almanya dışından abonelik için merkezimizle irtibata geçilmesi gerekmektedir.
7) Mevcut abonelerimiz de bu hediyeleri alabileceklerdir.

Platform Abone Formu

☐ Ich bestelle die kommenden sechs Ausgaben von Platform frei Haus für nur 24,- EUR (statt 27,- EUR)

Hediye tercihi ☐ Bayan kol saati ☐ Bay kol saati
(Sadece birini seçiniz)

Meine Anschrift

Vorname, Name _____

Strasse, Nr _____

PLZ, Ort _____

Land _____

Geburtsdatum _____

Telefon _____

E-Mail _____

Ich zahle die 24,- euro jährlich bequem per Bankeinzug

BLZ _____

Konto Nr _____

Geldinstitut _____

Datum, Unterschrift _____

Schicken Sie mir in einem Jahr 6 Ausgaben der Zeitschrift Platform. Ich kann jedoch meinem Vertrag jederzeit kündigen. Eine kurze Mitteilung an unseren Platform Kunden-Service genügt. Dieses Angebot gilt nur innerhalb Deutschlands. Auslandpreis gehen auf Anfrage. Mir ist bekannt, dass ich diese Bestellung innerhalb von 14 Tagen bei der Bestelladresse widerrufen kann. Zur Wahrung der Frist genügt die rechtzeitige Absendung des Widerrufs. Ich bestätige dies durch meine zweite Unterschrift.

Datum, Unterschrift _____

Vietnam'dan Felluce'ye...
Özgürlüğün bedeli!

Amerikan liderleri, sürekli savaşa kutsal bir anlam yükledi ve onu kitlelere ahlak sosuna bulayarak sundu. 1898'de Amerikan dışişleri bakanı olan John Hay, İspanyol-Amerikan Savaşı'nı "görkemli bir savaş"' olarak övmüştü... İşte Amerikanın barış karşılığı aldığı bedeller...

Ali Çimen

Amerika denilince, en azından 11 Eylül saldırılarından önceki zaman diliminde, ilk akla gelen **'demokrasi'**, **'fırsatlar ülkesi'**, **'barış sever Amerikan halkı'** gibi ve bunları çağrıştıran kavramlardı. Ama gerçeğin iki yüzü vardı ve doğal olarak madalyonun bir de diğer yüzü. Amerika'nın aslında bir **'savaş ulusu'** olduğu gerçeği Irak macerası ile birlikte daha çarpıcı bir şekilde kendini göstermeye başladı. Her ne kadar son Tsunami felaketi, biraz da bir önceki Başkan Clinton'un vizyonu ve liderliğiyle Amerika'nın içindeki **'iyiyi'** harekete geçirip, Amerika'nın Ortadoğu'daki karnesini biraz düzeltmiş olsa da, kısa sürede **'kötünün'** tekrar sahne alacağı aşikar görünüyor.

Uzun lafın kısası, Amerika hep bir savaş ülkesi oldu ve kendi ülkesi içinde oluşturduğu zenginliğin ve özgürlüğün bedelini Vietnam'dan Felluce'ye uzanan coğrafyalardaki masum halklar ödedi.

Evet Amerika, her ne kadar Almanya ve Japonya'da görkemli bir şekilde demokrasinin inşasına katkıda bulunmuş olsa da ve aynı şeyi Irak'da yapmaya çalıştığını iddia etse de, her zaman bir savaş toplumu oldu. Neredeyse 400 yıllık tarihi, aslında bir savaşlar tarihidir de. Öyleki Amerikan başkanlarından yedisi, George Washington 1789, Andrew Jackson 1828, William Henry Harrison 1840, Zachary Taylor 1848, Ulysses S. Grant 1868, Theodore Roosevelt 1898 ve Dwight David Eisenhower 1952, askeri kariyerlerinin parlaklığı ile Beyaz Saray'a ulaşabilmişlerdi. Askerliğin, ya da bizzat savaşmış olmanın Bush ve Kerry arasında geçen son başkanlık seçiminde de ne kadar etkin olduğunu gördük. Her ne kadar Bush, Kerry gibi Vietnam'da savaşmamış olsa da, bizzat şu anda Irak'da **'savaştığı'** için, daha liberal bir söylemi olan Kerry'e tercih edildi. **Amerikan halkı bir kez daha savaşanı tercih etti.**

Amerikan liderleri, sürekli savaşa kutsal bir anlam yükledi ve onu kitlelere ahlak sosuna bulayarak sundu. 1898'de Amerikan dışişleri bakanı olan John Hay, İspanyol-Amerikan savaşını **'görkemli bir**

savaş' olarak överken, şimdiki ABD başkanının babası George Bush, 29 Ocak 1991'de Kuveyt'I işgal eden Saddam'a savaş ilan ederken, **'Biz Amerikalıyız; bizlerin çetin özgürlük savaşını omuzlamak gibi özel bir sorumluluğumuz bulunuyor. Ve biz işin içine girdiğimizde özgürlük hayata geçer'** diyordu. Amerika özgürlük için savaşıyordu; lakin, bu özgürlüğün bedelini hep başkalarına ödetiyordu.

Savaşlar, aynı zamanda Amerika'daki 72 milletten insana **'ortak bir Amerikalılık'** bilincinin aşılanmasında da kullanıldı. Savaşlarla güçlendi Amerika. Askeri silah sanayine yaslanan sanayisi, teknolojisi ve hali ile dünya üzerindeki hakimiyeti de palazlandı. Bu sayede elde edilen zenginlik ile Amerikan halkı, dünyaca gıpta edilen **'özgürlüklerinin'** tadını çıkardı. En basitinden dünyadaki günlük petrol tüketiminin üçte birinin Amerikalılar tarafından yapıldığını hatırlarsak, o devasa motor gücüne sahip araçlarında ne kadar **'özgürce'** gaza bastıklarını da anlayabiliriz.

Şimdi de bu özgürlüğün dünyaya maliyetine bir göz atalım: Amerikalıların bir şekilde dağdan gelip bağdakini kovması şeklinde cereyan eden yerli Kızılderililerle olan savaşı, 1900 yılına kadar sürdü. Amerika, özgürleştirilmişti! Daha sonra İngilizlerden kurtulundu. Amerikalılar İngiltere'den bağımsızlıklarını ve Mississippi ırmağına kadar olan sınırlarını Devrimci Savaşın sonunda elde edeceklerdi. 1812-1815 yılları arasında gerçekleşen ikinci savaşla İngiltere'ye karşı bağımsızlık perçinlendi. 1848'de, California ile New Mexico'nun yanısıra Utah ve Wyoming'in bazı bölümleri de içinde olmak üzere bütün güneybatı, Meksika'ya karşı yapılan savaş sonunda ele geçirildi. Amerikan İç Savaşı (1861-1865) ise bu ülkenin tarihindeki en kanlı savaştı. Sonuç olarak 1622 ile 1900 yılları arasında yapılan yaklaşık 40 savaş sonunda Amerika üç aşağı beş yukarı bugünkü sınırlarına kavuştu. Ama bir de işin dışarıya bakan kısmı vardı. Amerika'nın denizaşırı yayılması, Filipinler, Küba ve Porto Riko'nun kontrolünü eline geçirmesiyle sonuçlanan İspanyol-Amerikan Savaşı ve Filipinler İsyanıyla (1898-1902) başlamıştı. Ardından Birinci ve İkinci Dünya Savaşları, Kore Savaşı (1949-1952) ve Amerikan tarihinin en uzun ve de en pahalı savaşı olan Vietnam Savaşı (1959-1975) geldi. Ve tüm bunların yanısıra 1789 ile 1945 yılları arasında, Amerika, 1849'da Hindiçini'nin bombalanması ve 1904 ile 1934 yılları arasında hemen hemen tüm Karayip ve Orta Amerika ülkelerinin işgallerini de içerecek şekilde, dünyanın değişik yerlerinde dahil olduğu 200 kadar askeri harekata dahil oldu!

Savaşlar, aynı zamanda Amerika'daki 72 milletten insana 'ortak bir Amerikalılık' bilincinin aşılanmasında da kullanıldı. Savaşlarla güçlendi Amerika. Askeri silahlara yaslanan sanayisi, teknolojisi ve hali ile dünya üzerindeki hakimiyeti de palazlandı.

FOTOĞRAFLAR: DPA

Bedelleri masum siviller ödedi

Amerika gittiği her yere özgürlük götürdü götürmesine belki ama, nedense "kraldan fazla kralcı" üslubu kimseyi inandıramadı. Bazen "Enişte beni niye öptü?" diye yorumlanabilecek askeri adımlar atarken, savaş tamtamları çok gür şeklide çalınacaktı...

FOTOĞRAFLAR: DPA

Savaşmadığı zamanlarda ise savaştırdı. 1945'den 1989'a kadar devam eden Soğuk Savaş yıllarında, doğrudan ya da müttefikleri aracılığıyla, açık ya da üstü örtülü olarak ve dünyanın her yanındaki üslerinden savaş yürüttü. Soğuk Savaş'ın bitimiyle sıcak savaşlarına geri döndü Amerika. 1991'de Kuvet'I işgal eden Irak'a, 1999'da eski Yugoslavya'ya, 2001'de Taliban'ı devirmek iddiasıyla Afganistan'a ve 2003'de ise yine Irak'a savaş açtı. Ara ara nükleer silahları olduğu iddiası ile uluslararası topluma yönelik dayılanmalarını devam ettiren Kuzey Kore hükümetini üstü kapalı tehdit ederken, bir yandan da, 'nükleer silah' geliştirdiği iddiası ile İran'ı da uyarmayı ihmal etmiyor. Hatta bu satırların yazıldığı esnada, Amerikan özel timlerinin İran içlerinde olası saldırı için öncelikli hedef belirlemeye başladığı haberleri yansıyordu ajanslara. Anlaşılan o ki, Amerika, İran halkını da, tıpkı Irak halkını olduğu gibi, 'özgürleştirmeyi' kafasına koymuş bulunuyor...

Peki ya bu özgürlüklerin faturası? Savaşların faturasına hiç girmeyelim. Sadece 1622 ile 1900 yılları arasında Amerika'da 750 bin Kızılderili ve yine aynı sayıda Afro-Amerikalı öldürüldü. Amerika'nın bu güne kadar girdiği savaşlarda kaybettiği insan sayısı ise 1 milyon civarında. Varın diğer giriştiği savaşlaraki düşmanlarının kaybını da siz tahmin edin!Amerika'nın ateşli özgürlük harekatından nasiplenen en son diyar ise Fellucе oldu. Amerika, kimi kaynaklara göre otuz bin sivilin hayatına mal olan ezici bir operasyonla, ülkede seçimlerin yapılmasına tehdit olarak gördüğü direnişçilerin (ya da teröristlerin!) merkezi konumundaki bu şehri yerle bir etti. Bunu da 30 Ocak'da yapılması planlanan seçimlerin güvenliği için yaptı. Diğer bir deyişle, Irak halkı iradesini 'özgürce' sandığa yansıtsın diye, bir kaç bin Iraklının yaşama özgürlüğü elinden alındı. E canım ne olacak yani, enjekte demokrasinin de bu kadar kusuru olacak haliyle! Seçimlere az bir zaman kaldı ama Irak'da sular durulacak gibi görünmüyor. Başkan Bush, neredeyse her gün seçim konuşmalarında Irak'daki savaşı 'kazandığından' bahsediyor, 'Stratejimiz başarılı oluyor' diyerek övünüyor.Ama önde gelen askeri stratejistlere ve emekli generallere göre Bush savaşı çoktan kaybetti. Ulusal Güvenlik Ajansı eski başkanlarından emekli general William Odom 'Bush kitle imha silahı bulamadı. El Kaide'ye gelince. O daha kötü. O cephede de kaybettik. Şu anda gittiğimiz yolla Bin Laden'in hedeflerine hizmet ediyoruz.' diyor. Air War College'den strateji profesörü Jeffrey Record ise 'Ufukta ışık görünmüyor. En kötü senaryo gerçekleşti. İkinci Dünya Savaşı sonrası Almanya ve Japonya'da sahip olduğumuz avantajlarla şu an Irak'daki durum arasında en ufak bir benzerlik yok' diyor. Eski deniz komandosu komutanlarından ve Amerikan Merkez Komutanlığı Şefi Emekli general Joseph Hoare ise, 'Ne planlandı ise yanlış gidiyor. Seçeneklerimiz sınırlı.

Dünyanın bu bölgesini bilenler bunun hiç de gerçekçi bir strateji olmadığını görüyor. Önceliklerin hepsi yanlış' diyor ve ekliyor; 'Bu işten en kazançlı çıkanlar İran ve El Kaide oldu. Bin Laden büyük bir inandırıcılıkla Irak'a girmemizin Almanların Stalingrad'a girmesine eşdeğer olduğunu iddia edebilir. Almanlar da orda kalmakta ısrar ederek kendi sonlarını hazırlamışlardı...'

General Hoare haklı. Amerika, hem bölge ülkelerini hem de kendi sonunu hazırlamak için elinden geleni yapıyor. Bunu, özgürlükler adına yapması ise traji komik bir açmaz. Dünya, Amerika'yı, Tsunami afetinde olduğu gibi, zorda olanların yardımına koşan vizyoner ve paylaşımcı bir süper güç olarak görmek istiyor. Kendi vatandaşlarının kişisel refahı adına diğerleri üzerinden sahte özgürlük savaşları yürüten bir güç olarak değil.

Peki ya bu özgürlüklerin faturası? Savaşların faturasına hiç girmeyelim. Sadece 1622 ile 1900 yılları arasında Amerika'da 750 bin Kızılderili ve yine aynı sayıda Afro-Amerikalı öldürüldü. Amerika'nın bu güne kadar girdiği savaşlarda kaybettiği insan sayısı ise 1 milyon civarında. Varın diğer giriştiği savaşlardaki düşmanlarının kaybını da siz tahmin edin!

MITCHELL

Kremlin'in gizemi

Dini devlet politikası haline getiren Korkunç İvan, sözkonusu katedrali 1550'de başlayıp 1555 yılında yani 5 yıl gibi kısa bir sürede bitirtiyor. Onbir bölümden oluşan ve sekiz kubbeden meydana getirtilen Katedralin en önemli özelliği ise İslam eserlerinden etkilenmiş olması.

Osman Sönmez
Moskova

Mimari açıdan dünyanın yedi harikasından biri olarak kabul edilir Kremlin Sarayı. Tarihi dokusu ve mimari yapısı dikkate alındığında dünyada benzerinin olmadığı görülür. Krasny Ploşad olarak bilinen ve Kızıl Meydan olarak adlandırılan bölgede kurulan Kremlin Sarayı'nın diğer bir yüzü de Moskova Nehri'ne bakmakta.

Tarih kitapları, her ne kadar sarayın 1155 yılında Tatar Hanlığı'na son veren Korkunç İvan tarafından yaptırıldığını yazıyorsa da, bir çok Rus tarihçisi buna muhalif. Bir iddiaya göre, bundan 850 yıl önce Mokova'nın kurucusu Yuri Dolgaruki tafadından ilk temeli atılmış Kremlin Sarayı'nın... Hatta bununla ilgili bir çok efsanevi hikayeler de var.

Tatar Hanlığı'nın müstemlekesi altında yaşayan Rusların lideri olan Yuri Dolgaruki, uzun bir av seyahatine çıkıyor. Günlerce av pesinden koşturup duruyor. Aşık olduğu bir geyiğin peşine takılıp dağ-taş, dere tepe demeden hayvanın peşinden sürükleniyor. Ve her tarafı ormanlarla kaplı içinden mükemmel bir nehir geçen yere geliyor. O arada geyiğin izini kaybediyor.

Buna çok üzülen Dolgaruki, etrafındaki insanlara artık geriye dönmeyeceklerini ve otağı bundan sonra buraya kuracaklarını haber ediyor. Bunun üzerine içinde her türlü av hayvanın olacağı görkemli bir saray yapmaya karar veriyor. Ancak tam olarak nereye olacağına bir türlü karar veremiyor. Çözüm olarak yayından çıkan ok nereye düşerse sarayı da oraya yapacağını söylüyor. Herkesin meraklı bakışları arasında olanca gücüyle yayını geriyor okunu fırlatıyor. Herkes okun gittiği yere doğru at sürüyor. Ve oku Yuri Dolgaruki'nin aşık olduğu geyiğin bağrında buluyorlar.

Gelişmelere çok üzülen Dolgaruki,

görkemli bir sarayın temelini atıyor ve kısa süre sonra tamamlıyor. Binlerce metrekare alan içinde yaptırılan sarayın bahçesinde her türlü av hayvanı bulunduruluyor ve Dolgaruki ölene kadar da avlanmayı yasaklıyor.

Kremlin Sarayı'nın bugünkü halinin temeli de işte o zaman atılmış oluyor.

Bundan sonra defalarca Tatar ve Moğol saldırılarına maruz kalan saray, bir çok kez yıkılıp yerine yenisi inşa ediliyor. Günümüze değin bir çok değişim yaşayan saray, bugünkü ihtişamı ile ziyaretçi-

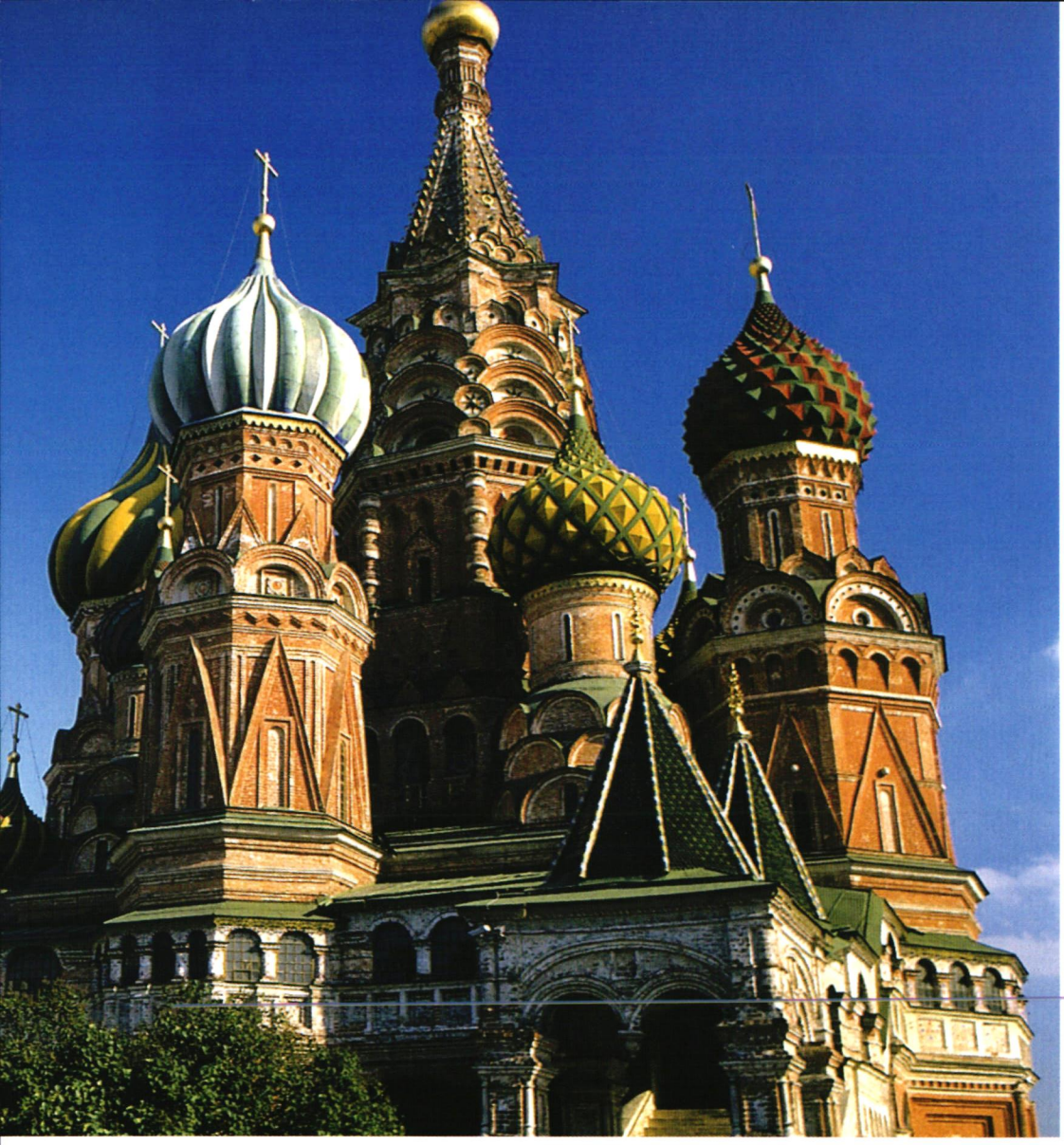

FOTO: MEV

Kremlin Sarayı, sosyalizmi Rusya topraklarına sokan Lenin'i bile bağrına bastı. Yaklaşık 80 yıldır Lenin'in mozolesini ve mumyasını duvarının kenarında koruyor ve belki de yıllarca da koruyacak. Sadece Lenin ile kalmadı, Stalin, Kruşçev, Andropov gibi komünistlerin bazılarının küllerini bazılarının da çürümüş kemiklerini saklamaya devam ediyor.

lerini büyülüyor...

Kremlin Sarayı'nın dünyanın yedi harikasından biri olarak sunulmasının en önemli nedeni ise, sarayın hemen dibinde inşa edilen ve yine Korkunç İvan (Ruslara göre büyük İvan) tarafından Aziz Basileios adına yaptırılan Saint Basile Katedral'inin muhteşem görüntüsü...

Dini devlet politikası haline getiren Korkunç İvan sözkonusu katedrali 1550'de başlayıp 1555 yılında yani 5 yıl gibi kısa bir sürede bitirtiyor. Onbir bölümden oluşan ve sekiz kubbeden meydana getirtilen Katedralin en önemli özelliği ise İslam eserlerinden etkilenmiş olması. Kubbelerin yapı stili tamamıyla Osmanlı ve İslam eserlerinden kopyalanmış gibi bir his veriyor. Yapılardaki renkli, çizgili çinilerin ise Osmanlı süsleme sanatından esinlendiği görülmekte.

Her ne kadar saray olarak bilinse de aslında Kremlin bir şehir olarak inşa edilmiş. Rus Çarlarının yaşadığı bir şehir olan Kremlin'de bir çok kilise ve saray mevcut. Her biri farklı tarz ve mimariyle inşa edilen eserlerin ruhunda İtalyan ve Alman gizemi saklı.

Kuşatma ve istilalardan korunmak için Kremlin'in etrafı 18 metre yüksekliğinde ve 2250 metre uzunluğunda duvarlar örülmüş. Bununla beraber her köşeye 72 metre yüksekliğinde gözetleme kuleleri yerleştirilmiş.

Yine Kremlin'in ilginç diğer bir özelliği ise o günün teknolojisi kullanılarak, 78 metre eninde olan Moskova Nehri'nin altından tünellerin kazılması... Herhangi bir istilaya karşı yaptırılan tüneldeki teknoloji akıllara durgunluk verecek cinsten... Bunun dışında Kominizm döneminde yapılan ek tüneller ise ayrı bir gizeme sahip. Hatta Ruslar Kızıl Meydan'da iki Kremlinin olduğunu iddia ediyorlar. Birinin yer üstünde, diğerinin ise yer altında diyorlar.

Bir iddiaya göre, Kremlin ile KGB binalarının arasında muhteşem tüneller var. Kremlin ile KGB binaların arasındaki mesafe yaklaşık 1 buçuk kilometre. Varlığı iddia edilen bu tüneller tamamıyla

Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte yaklaşık 10 yıl tarihin gizemine saklanan Kremlin Sarayı, son zamanlarda yeniden gündeme yerleşti. Devlet Başkanı Vlademir Putin'in yeniden Rusya'yı dünya sahnesine çıkarmasıyla, sık sık Kremlin'in adını duymaya başladı yeniden dünya.

FOTO: MEV

güvenlik için yapılmış ve gerektiğinde stratejik çalışmalara ev sahipliği yapacak şekilde tasarlanmış...

Tarihin bir çok sahnesine tanık olmuş olan Kremlin Sarayı'nın en zor döneminin Sovyetler Birliği dönemi olduğu ise herkesçe biliniyor.

1917 ihtilalinin ardından, Kremlin'de bulunan bir çok saray ve kilise yağmalanıp harabe haline getiriliyor. Hatasını anlayan ihtilalciler, kiliselerin dışındaki bütün her yeri onarıp Polit Büro'nun merkezi haline getiriyorlar ve Sovyet sistemini orada inşa ediyorlar.

Kremlin içindeki kiliselere gelince, papazlar tutuklanıyor, kilise mallarına el konuyor, çanlar sökülüyor ve amacının dışında kullanılmak üzere Polit Büro'ya devrediliyor.

Bunun dışında bazıları da yıktırılıp yerine yüzme havuzları yaptırılıyor. Ancak Kızıl Meydan'da bulunan Saint Basile Katedrali'ne tarihi dokusuna dokunulmuyor. Yalnızca kilise olarak kullanılmasına izin verilmiyor.

Bunların dışında, Kremlin Sarayı'nın taş duvarlarından çok politik yönünün önemini bilmeyen yok. İki kutuplu bir dünyanın sac ayağının birini oluşturan Kremlin Sarayı bir çok ilginç olaya sahne ve şahit oldu. Lenin'in ölümüne, Stalin gibi bir diktatörün katliamlarına tarihin hüzünlü sayfalarına da tanıklık etti bu saray.

Yüzyıllardır Kremlin Sarayı önemini korumakta. Bazen soğuk bir duvar, bazen korkuların kabusu, bazen ecel teri, bazen de kahramanlıkların taslandığı yer oldu. Sosyalizmi Rusya topraklarına sokan Lenin'i bile bağrına bastı. Yaklaşık 80 yıldır Lenin'in mozelesini ve mumyasını duvarının kenarında koruyor ve belki de daha yılarca da koruyacak. Sadece Lenin ile kalmadı, Stalin, Kruşçev, Andropov gibi komünistlerin bazılarının küllerini bazılarının da çürümüş kemiklerini saklamaya devam ediyor.

Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte yaklaşık 10 yıl tarihin gizemine saklanan Kremlin Sarayı, son zamanlarda yeniden gündeme yerleşti. Devlet Başkanı Vlademir Putin'in yeniden Rusya'yı dünya sahnesine çıkarmasıyla, sık sık Kremlin'in adını duymaya başladı yeniden dünya.

Anlayacağımız dünya döndükçe Kremlin adını duyurmaya devam edicek...

Yuri Dolgaruki'nin attığı ok, o geyiğin kalbine saplanmasaydı, bu kadar olaya tanık olabilir miydik acaba?

mustafa korkmaz

korkmaz@platform-online.de

Reklamda köklü dönüşümler zamanı

Tüketim toplumları, sonunda bir arz diktatörlüğüne mi, yoksa bir talep demokrasisine mi dönüşecek?

Orta ve büyük ölçekli şirketler hâlâ yaşanan krizin sonuçlarıyla boğuşuyorlar ve yaratıcılık, başarıya ulaşmak için en önemli unsur.

Reklamı, bir an için, iletişimden ayıralım ve günümüz tüketim toplumundaki durumuna bir göz atalım. "Reklam, sağlıklı ticari konseptlerin ayrılmaz bir parçasıdır", denir. Peki, bu, günümüzde nasıl?

Farklı zihniyetlerin her birinin başka yöne ittiği, tutarlı bir konseptten uzak ve son 10 yılda yaşam kalitemizi tamamen bozan bir şey. Evet, bir "şey"artık reklam!

Tüm bunlara rağmen reddetmeyi yeni bir düşünce, hatta bir yaşam tarzı olarak algılayan "Greenpeace" ve "No Logo" insanlarını da oluşturan bir başka "şey". Yani, reklam.

Dünya nüfusunun yüzde 40'ından alternatif bir tüketim toplumu oluşturulabildiyse, bu sayededir. Bu "şey"in kösteğiyle ve desteğiyle, var olan tüketim toplumu içerisinden yeni bir tüketim toplumu çıkarılabildi. Tabii, bu dönüşüm sırasında başarısız uygulamalar ve kaynakların gelişigüzel kullanılması sonucunda da, yoksulların daha yoksullaştığı, açlık sınırının altında üç milyar insanın yaşadığı bir dünya ortaya çıktı... Bu "şey", gelecekte ayakta kalabilmek için yeni pazar arayışına girecek ve zenginliklerini koruyabilmek için, yoksul ülkelere maddi yardımda bulunmak zorunda kalacak gelişmiş ülkeleri yarattı.

Reklamdan söz ediyoruz.

Ya, yükümlülükleri?

Çok gürültü koparan ve saldırganlaşan günümüz reklamının, nasıl bir görevi olabilir?

Reklam, bağırıyor; o kadar çok bağırıyor ki, artık kendisini bile duyamıyor. Çoğu zaman örnekleriyle görebileceğimiz gibi, dinlemeyi de unutmuş bir görünüyor. Gittikçe maddi bir düşünce üzerine oturtuluyor. Medyada da durum pek farklı değil, her şey paraya endeksli. Reklam, sanki hayattan zevk almaya karşı uğraş veren ve sevgiyi öldüren bir unsur halini aldı.

Maalesef öyle.

Değişime ihtiyaç da burada başlıyor.

Geç kalmadan dünyayla birlikte insancıl iletişimi bulmalı, hırs ve paraya endeksli düşüncelerimizi sevgiyle yoğurmalıyız. Tüketim dünyası, bir şeyler sunabilmenin önemli olduğu, almanın yerine vermenin, egoist kişisel çıkarlar yerine ortak çıkarların rol oynadığı bir ortama çekilmelidir. Bu düşünceyi gerçekleştirmenin yoluysa, bazı istisnai şirketlerde olduğu gibi, şirketlerin gelecekte kendilerine sadece dürüstlüğün yardımcı olacağını anlamalarından geçiyor. Neden? Çünkü ahlak ve ahlak felsefesi, her gün biraz daha, tüketim toplumları tarafından ortak bir değer olarak algılanıyor. Bu, küreselleşmenin bir sonucu.

Ama, unutmayalım ki, aynı küreselleşme, dünyada bölgeselliği de tekrar canlandırıyor.

Reklamlar daha çok ayrıştırılmaya, markalar gelecekte hem global, hem de bölgesel olarak paralel yürütülen stratejilerle pazarlanmaya zorlanıyor. Toplumlar, artık daha küçük grupları ifade ediyor ve bu gruplar da sahip oldukları kimlikle, siyasi sınırları aşarak dünyanın herhangi bir yerinde kendine yakın diğer gruplara ulaşıyor. Yani örf, adet, gelenek, damak tadı, bölgesellikten çıkıp uluslararası bir nitelik kazanıyor ve bölgesel kimlikler küreselleşmeye karşı en insani bir yanıt oluyor.

İşte bu gelişme, "global player" dediğimiz, global düşünceye bağımlı, büyük sermaye getolarında çalışan şirketleri zorluyor. Onlar da, marka ve reklam konseptlerini artık bu düşünce üzerine kuruyorlar.

Giderek geliştirilen ortak düşünce ve inanç, reklamdaki yaratıcı düşüncenin, iletişimin bu var olan durumu değiştirebileceğidir. Günümüz teknolojisi, yaratıcı reklam çalışmalarını destekliyor ve hatta kişiye özel bir hale sokabiliyor. Kim bilir, belki günün birinde insanlarla tek tek iletişim de kurulabilir. Mümkündür.

Arz ve talebin "kendiliğinden oluştuğu" ileri sürülen günümüz pazarlarında, artık kavranması gereken en önemli konu, parayla fikrin değil, fikirle paranın kazanılacağıdır.

Tabii bunu yaparken gerek ahlak gerekse ahlak felsefesi açısından "kazanç elde etmek için her yol mubahtır" zihniyetinden de uzak durulması şartıyla.

Şirketler, artık insanların değer yargılarını dikkate almalı, onlarla saygı ve anlayış içinde, doğru bir iletişim kurmalıdır.

Farklı iletişim stratejileri ve içerikler elbette her zaman mümkündür. Ancak herkes için aynı ilke geçerli olmalıdır: İletişim stratejileri mutlaka insani bir şeyler içermeli ve daima ruhumuza hitap etmelidir.

‘Türkçe öğretemiyoruz’

Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, Platform’a yaptığı açıklamalarda, ilginç konulara değindi. 11 yıl boyunca okullarda anadil ve Türk gramerini öğrettiklerini kaydeden Bakan Çelik, Almanya’daki gibi meslek eğitimi konusunda Türkiye’de bir sıkıntının bulunduğunu, ancak çözmeye çalıştıklarını söyledi.

Nuh Gönültaş
Ankara

FOTO: PLATFORM

Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne girmesi ile Türk eğitim sistemimizde ne gibi değişiklikler olacaktır ya da olması gerekecektir?

Avrupa Birliğine üyeliği bir devlet politikası haline getirmiş olan ülkemiz, “Kalkınma Plânlarında”, AB’ye sunduğu “Ulusal Programlarında” ve hükümetimizin Acil Eylem Plânında eğitimde kalitenin artırılmasını ve dünya standartlarını yakalamayı başlıca hedef olarak belirlemiştir.

Ülkemiz açısından AB önemli bir hedeftir, çabamız bu yöndedir. Türkiye’nin, eğitim alanında AB sürecinin dışında kalması söz konusu değildir. Avrupa Birliği’nin (AB) kriterleri birlik söz konusu olmasa bile uyulması gereken kriterlerdir. Ancak, itiraf etmeliyiz ki, katılım süreci, Türkiye’nin kendini derleyip, toparlaması için teşvik edici bir unsur olmuştur.

Avrupa Birliği’ne giriş sürecinin eğitim sistemimizi olumlu yönde etkileyeceği kesindir. AB’nin birçok eğitim programı Türkiye’de de yürütülüyor. Ancak, bu konuda bazı planlamaların yapılması gerekmektedir. Öncelikle farklı farklı yerlerden yürütülen bu eğitim programlarının, gelecek günlerde bir başbakan yardımcısının başkanlığında yürütülmesini planlıyoruz. Bu yönde önemli adımlar attık. AB’ye uyum sürecinde belirlenen standartlara ulaşabilmek için kurumlar arası işbirliği de amaçlanıyor

Bakanlığımız, Avrupa Birliği müzakereleri çerçevesinde eğitim alanında atılması gereken adımları belirlemiş ve en kısa zamanda bunları hayata geçirecektir. Avrupa Birliği’ne giriş sürecinde eğitim alanında yapmamız gereken bir çok çalışma bulunuyor. Bunları önümüzdeki günlerde kamuoyuna açıklayacağız. Geçtiğimiz günlerde Avrupa Birliği’ne üye ülkelerin Ankara’daki büyükelçilerine eğitimin mevcut durumu ve projelerimiz hakkında bilgi verdim.

Bakanlığa geldiğinizde eğitim sisteminde köklü değişiklikler için adımlar attınız. Sizin eğitim konusundaki vizyonunuz nedir? Nasıl bir eğitim hayal ediyorsunuz? Eğitim öğretimin kalitesini yükseltmek, geleceğin eğitim sistemini kurmak için ne gibi çalışmalarınız vardır?

Eğitimde uzun yıllara dayanan kökleşmiş sorunlar bulunmaktadır. Ülkemizde, eğitimde bir takım eşitsizlikler vardır. Köylü ile şehirli, varlıklı ile yoksul, gecekondu ile merkez, bölgeler ve bölgeler içi dengesizlikler vardır. Ankara’da Çankaya ile Bala’nın eğitim imkanları aynı değildir, Mutki ile Tatvan’ın imkanları da bir değildir. Kız çocuklarımız ile erkek çocuklarımızın eğitim imkanlarından yararlanma durumları da aynı değildir. Yıllardır kronikleşen bu sorunların “bugünden yarına” çözülmesi şüphesiz ki çok zordur.

Hükümetimiz, eğitimi kalkınmanın en önemli unsuru olarak görmektedir. Eğitim alanındaki eksiklikler, hiçbir alandaki üstünlükle giderilemez. Buna karşılık eğitim alanında yakalanacak başarılar, diğer bütün alanların kalitesini de yükseltir.

Bu hedefler dikkate alınarak hazırlanan Millî Eğitim Bakanlığı Strateji belgesinde en temel hedefimiz; millî eğitim sistemini, herkes için hayat boyu öğrenme yaklaşımı ile bilgiye ulaşma yol ve yöntemlerini öğreten; etkin bir rehberlik hizmeti içeren; yatay ve dikey geçişlere olanak sağlayan; piyasa meslek standartlarına uygun, üretime dönük eğitime ağırlık veren; fırsat eşitliği gözeten; üniversiteye giriş sistemindeki aksaklıkları çözmeye yönelik bir sistem bütünlüğü

içinde yeniden düzenlenmesi olarak belirlenmiştir.

Eğitimin kalitesi ile yakın ilişkili gördüğümüz ve bunun için önem verdiğimiz konuların başında; bilgi ve iletişim teknolojilerinin eğitimde kullanılması, öğretim programlarının günün ihtiyaçlarına uygun olarak güncellenmesi, öğretmenlerin niteliklerinin ve statülerinin geliştirilmesi, öğrencilerin ilgi ve becerilerine göre doğru seçimler yapmasını sağlayacak rehberlik ve yönlendirme hizmetlerinin yaygınlaştırılması gelmektedir.

İlk ve orta öğretimde okullaşma oranı giderek artıyor. Örneğin okul öncesinde okullaşma oranı 2002'de yüzde 11,7 iken şu anda yüzde yüzde 16.1'e çıkmış durumdadır. Hedefimiz yüzde 20'yi geçmektir. İlköğretimde okullaşma oranı 2002'de yüzde 93,9 iken şu anda yüzde 97,4'e yükselmiş durumdadır. Buradaki hedefimiz yüzde 100'dür. Ortaöğretimde ise okullaşma oranı 2002'de yüzde 58 iken şu anda yüzde 63,5'e çıkmış durumdadır. Burada da yüzde 80'lere ulaşmak arzusundayız.

Yeni yapılacak okul binalarına yepyeni bir standart getiriyoruz. Yeni binalardaki sınıflar, bahçe düzeni ve okula ait diğer standartları değiştiriyoruz. Yeni anlayışla birlikte okullarımız çekim merkezi haline gelecektir.

Eğitimin kalitesini yükseltmek için okul binalarını yenilemenin yanında ilk ve ortaöğretim müfredatını değiştiriyoruz. Müfredatla ilgili çalışmalar kamuoyu tarafından çok kabul gördü. Özellikle medyamızın katkısı çok büyük oldu. Öncelikle Müfredatın hazırlanması konusunda Türkiye çapında büyük bir uzlaşma sağlanmıştır. Çocuklarımızın mevcut sistemi hak etmediği konusunda hemen hemen

tüm velilerimiz, öğrencilerimiz, öğretmenlerimiz, yazar çizerlerimiz ve entelektüel birikime sahip olan bütün insanımız hem fikirdir.

Müfredattın yanında eğitim kurumlarının teknolojik altyapısını oluşturuyoruz. Bu çerçevede 2005 Yılında Avrupa Yatırım Bankası, Dünya Bankası ve Genel Bütçeden olmak üzere toplam 8 bin okula Bilgi Teknolojisi Sınıfı kurulacaktır. 2005 yılı sonuna kadar da 43.200 okulun Internet bağlantısı yapılacaktır. Ayrıca, bazı işadamlarımızla görüşüyoruz. Okullarımıza bilgisayar bağışlamaları konusunda çağrı yapıyoruz. Okula bağışlanan bilgisayarlardan KDV alınmaması için çalışıyoruz.

Eğitimin kalitesini artırmak için üzerinde çalıştığımız konulardan birisi de öğretmen eğitimi. Öğretmenlerimize hizmetiçi eğitim kurslarına tabi tutuyoruz. Bunun yanında teknolojik yönlerini geliştirmeleri için değişik çalışmalar yürütüyoruz. Ayrıca, öğretmenlerimizin ucuz dizüstü bilgisayar almaları için Vakıfbank'la protokol imzaladık. Öğretmenlik mesleğine yepyeni bir standart getiriyoruz.

Öğrencilerin ilgi ve becerilerine göre doğru seçimler yapmasını sağlayacak rehberlik ve yönlendirme hizmetlerinin yaygınlaştırılmasını hedefliyoruz. İlköğretim 5. sınıftan itibaren öğrencinin kabiliyetini ve yeteneğine bağlı olarak ilgi duyduğu alana yönlendirmek yararlı olacaktır. Yeni müfredatla birlikte bunu da hedefliyoruz.

Bütün bunları hayata geçirdiğimiz taktirde tahmin ediyorum eğitim sistemimiz istediğimiz seviyeye gelecektir. Bu konuda ciddi çalışmalar yürütüyoruz.

FOTO: PLATFORM

Bildiğiniz gibi yurtdışında özellikle de Almanya'da yaşayan Türk gençlerinin en büyük sorunu Türkçe dil eğitimi. Bakanlığınızın yurtdışındaki Türklerin gereksinimi olan dil eğitimi konusunda geliştirdiği projeler var mı? siz yurtdışındaki Türkleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkçe dil eğitimi konusunda ciddi sıkıntılarımız var. Bunu dile getirdiğimizde farklı şekillerde eleştiriliyoruz. Geçenlerde bir toplantıda okullarda okuttuğumuz Türkçe dersi için "bizim okullarımızda okuttuğumuz Türkçe tam bir fecaat" dedim.

Ertesi gün bir gazetemiz "Bir Hüseyin ÇELİK klasiği" başlığıyla haberi duyurdu; Gazetede diyor ki; Bakan bey Arapça bir kelime ile Türkçe'nin durumunu izah etti. Gazetenin yetkilisini aradım "Siz Arapça bir gazete adıyla her gün Türkçecilik yaptığınızı mı sanıyorsunuz. Gazetenizin adı Arapça'dır." dedim.

Türkçe'mizde fecaat kelimesine Arapça'dır diye karşı çıkmak Türkçe'nin fecaatının sebebidir. İşte Türkçe'yi kısır ve dar kalıplar içerisine sokmak istiyorsanız kelime ırkçığı yapacaksınız daha önce defalarca söyledim. Masa kelimesi Rumca'dır. Türkçe'sini ben de bilmiyorum. Kalem de Arapça'dır. Kamera, avize, lamba, elektrik, duvar, taban, tava, hoparlör, pencere, çerçeve, bunların hiç birisi öz Türkçe değildir. Biz bunları kullanıyoruz, kullanmak zorundayız.

Biz Türkiye'de 11 yıl boyunca okullarda anadil öğretiyoruz. 11 yıl Türkçe öğretiriz, Türk Dili ve gramerini öğretiriz, ama çocuklarımız bunca yıl sonunda ne kendilerini doğru dürüst ifade edebilirler, ne de yazıp, anlatabilirler. İngiltere'de bir çocuğun üniversitede yeniden İngilizce öğrenmesi yadırganır ama bizde hala üniversitede Türkçe dersi var. Çocuklarımıza, doğru dürüst Türkçe öğretemiyoruz.

Aynı şekilde okullarda herkese İngilizce dersi veriyoruz ama kimseye İngilizce öğretemiyoruz. Garip değil mi?

Anadolu liselerinde değişikliğe gittik. Fen derslerinin İngilizce okutulması zorunluluğunu kaldırdık. Dil öğrenme yöntemini değiştiriyoruz. Yeni yöntemimiz ana dilin mantığını öğrenmeden başka bir dili öğrenmek mümkün değildir.

Biz bakanlık olarak Türkçe'nin en iyi şekilde öğrenilmesi için müfredatı yeniliyoruz.

Ben sırası gelmişken bu bağlamda gerek öğrencilere gerekse de topluma kitap okuma alışkanlığı kazandırmak amacıyla nasıl bir çalışma yürüttüğünüzü sormak istiyorum?

Öncelikle kitap okuma derken, entelektüel derinliği olan eserleri okumayı kastettiğimizi belirtelim. Yoksa kitap okumaktan kastımız, ders kitapları, not alabilmek için sınıf geçebilmek için sınav geçebilmek için okunan kitaplar değildir. Kitap okuma meselesi sadece öğrencilerimizin genç yaştaki insanlarımızın yapması gereken bir olay değildir.

Bu ömür boyu devam etmesi gereken bir süreçtir. İstatistiki rakamlar özellikle okuma kültürü açısından okuma alışkanlığı açısından kitabın ve kitapların dünya-

Düzenli kitap okuma alışkanlığı açısından ülkelere bakıldığında, Japonya'da yüzde on dört, Amerika Birleşik Devletlerinde yüzde on iki, İngiltere'de yüzde on bir, Fransa'da yüzde on bir, Türkiye'de ise yüzde 0,01'dir. Yani, on binde birdir. Aradaki makas bu kadar açıktır.

mızdaki yeri açısından ülke olarak hiç de iç açıcı durumda olmadığımızı gösteriyor. Düzenli kitap okuma alışkanlığı açısından ülkelere bakıldığında, Japonya'da yüzde on dört, Amerika Birleşik Devletlerinde yüzde on iki, İngiltere'de yüzde on bir, Fransa'da yüzde on bir, Türkiye'de ise yüzde sıfır sıfır birdir; Yani, on binde birdir. Aradaki makas bu kadar açıktır. Üzülerek ifade ediyorum, hiç kitap okumayan, yapılan araştırmalarda hayır ben hiç kitap okumam, televizyon seyrederim arada bir gazetelere bakarım diyen insanlardan yola çıktığımız zaman ülkemizde kırk milyon insan hiç kitap okumuyor. Yetmiş milyonluk nüfusumuzun kırk milyonu hiç kitap okumuyor. Bu son derece hazin bir durundur, son derece trajiktir.

Almanya'da mesleki eğitime çok önem veriliyor. Türkiye'de de bu konuda çalışmalarınızın olduğunu biliyoruz. Meslek eğitimini yaygınlaştırmak adına projeleriniz var mı?

Mesleki eğitim konusunda ülkemizde bir sıkıntı olduğu gerçektir. Bunu saklayacak değiliz. Bir yerde sıkıntı varsa o sıkıntıyı gidermek için önce durum tespiti yapmanız gerekiyor. Bakanlık olarak mesleki ve teknik eğitimdeki sıkıntıları biliyoruz. Bunların nasıl aşılacağını da tespit etmiş bulunuyoruz.

Öncelikle, mesleki eğitimin toplam eğitim içindeki oranını artırmak gerekmektedir.

DPT'nin 8. kalkınma planında da bu dile getirilmekte ve mesleki eğitimin toplam eğitim içindeki oranını yüzde 31'lerden yüzde 65'lere çıkartmamız gerektiği dillendirilmektedir Hükümet olarak bu programımızda var. Bunu gerçekleştirmek için öncelikle bazı yasal düzenlemelerin yapılması gerekiyor.

Bunun için de meslek lisesi öğrencilerinin kendi meslekleriyle ilgili alanlarda yüksek öğrenim görebilmelerinin önündeki engellerin kaldırılması gerekmektedir. Bu yönde bugüne kadar bazı çalışmalar yaptık. Ancak yapmayı planladığımız çalışmalar konusunda bazı kesimler ısrarla konuyu çarpıttı. Bunu önümüzdeki günlerde aşacağımızı umuyorum.

Bunun yanında bundan sonra yeni açacağımız meslek liselerini sanayi bölgelerinin içinde açmayı planlıyoruz. Mesleki ve teknik eğitimin kalitesini ve verimini artırmak üzerinde ciddi çalışmalar yapıyoruz. TOBB, TÜSİAD, TESK, TİSK gibi sivil toplum örgütleriyle işbirliği içinde onların da destekleri alarak bir çok projeyi hayata geçiriyoruz.

Tahmin ediyorum, bugüne kadar birikmiş mesleki ve teknik eğitim alanındaki sorunları en kısa zamanda aşacağız.

Bizim kuşak ezbere dayalı bir sistemle yetişti. Bunun getirdiği sıkıntıları da yıllar sonra görmeye başladık. Sizin düşündüğünüz eğitim sistemi gençleri nasıl yetiştirmeyi hedefliyor?

Size katılıyorum. Bu eğitim sistemimizin önemli bir sorunudur. İlk ve ortaöğretim müfredatını tamamen değiştiriyoruz. Müfredat değişikliğiyle birlikte bütün bunları aşacağımıza inanıyorum.

Avrupa Birliği eğitimde ortak eğitim çerçevesi benimsemektedir. AB ülkeleri müfredatlarını ortak eğitim çerçevesinde oluşturmaktadır. Tam üyeliği ulusal hedef olarak benimsemiş Türkiye'nin de müfredatını AB çerçevesinde düzenlemesi gerekmektedir. Müfredat hazırlanırken bazı ilklerle yola çıkılmıştır.

Bunlardan en önemlisi katılımcılık ve paylaşımcılıktır. Bu nedenle bilişim sistem teknolojisi eğitimimizin atak yapabilmesi için en önemli kaldıraçlardan biridir.

Avrupa Birliği eğitimde, "ortak eğitim çerçevesi" benimsemektedir. AB ülkeleri müfredatlarını ortak eğitim çerçevesinde oluşturmaktadır. Tam üyeliği ulusal hedef olarak benimsemiş Türkiye'nin de müfredatını AB çerçevesinde düzenlemesi gerekmektedir. Müfredat hazırlanırken bazı ilklerle yola çıkılmıştır.

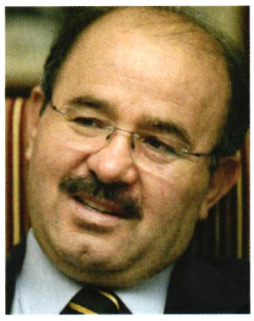

FOTO: PLATFORM

teyfik özcan

ozcan@platform-online.de

Die Entwicklung der türkischen Wirtschaft

Die Entwicklung des Bruttosozialprodukts war in den 80er und 90er Jahren sehr volatil, steigerte sich aber dennoch durchschnittlich um jährlich 5%. 2001 führte die tief greifende Wirtschafts- und Finanzkrise zur schärfsten Rezession seit dem zweiten Weltkrieg. Das Bruttosozialprodukt ging um 8,5% zurück und das Pro-Kopf-Einkommen sank auf 2.160 USD. Danach wurden die Wirtschaftsreformen trotz notwendiger strikter Fiskalpolitik durch anhaltendes Wachstum belohnt. Im Jahre 2002 hatte die Türkei ein Wirtschaftswachstum von fast 8%, 2003 von knapp 6% und für das Jahr 2004 wird mit einem Wachstum von ca. 10% gerechnet. Das Pro-Kopf-Einkommen ist 2004 erstmals auf fast 3.500 USD gestiegen, gefördert auch durch die wieder erstarkte türkische Währung.

Der IWF gewährte der Türkei für die Jahre 2002-2004 Kredite von insgesamt 31 Mrd. USD. Der Kredit des derzeit verhandelten Standby-Abkommens wird sich voraussichtlich an der 10 Mrd. USD-Marke bewegen. Ferner stellte die Weltbank seit 2000 im Rahmen zweier Dreijahresstrategien Kredite bis zu 10,7 Mrd. USD zur Verfügung. Zusätzlich könnte die Türkei auf ein US-Kreditangebot von ca. 8 Mrd. USD zurückgreifen, was sie bisher als Option nicht genutzt hat.

Die strenge Haushaltsführung der türkischen Regierung im Rahmen des durch den IWF überwachten Anpassungsprogramms wurde durch allmählich wachsendes Vertrauen in- und ausländischer Investoren belohnt. Nach knapp zwei Jahren Erdogan - Regierung hat sich die türkische Wirtschaft überwiegend positiv entwickelt. Festzustellen ist diese Entwicklung durch ein dynamisches Wachstum, einen Exportboom, einen fortgesetzten Inflationsabbau und ein Ende der Lira-Schwäche.

Ferner hat die schnelle Überwindung der Irak-Krise den Tourismussektor mit neuen Rekord-Besucherzahlen überrascht und auch die wiedererwachte Wirtschaftskraft hat zur Senkung der Zinsen für Inlandsschulden und zum erleichterten Auslandsschuldendienst beigetragen.

Die türkische Wirtschaft hat in wenigen Jahrzehnten aus fast ausschließlicher Landwirtschaft unterschiedliche Strukturen mit starkem West-Ost-Gefälle entwickelt. Laut Angaben der Weltbank arbeiten noch über 40% der Erwerbsbeschäftigten in der Landwirtschaft mit einem Beitrag von ca. 13% zum BSP. Vor allem in der Westtürkei ist die industrielle Entwicklung stark ausgeprägt z.B. in den Branchen Textil, Fahrzeuge, Chemie, Maschinen und Elektrotechnik. Die Industrie trägt dort mit ca. 25% zum BSP bei. Größten Anteil am BSP (ca. 62%) hat der Dienstleistungssektor - mit weiter steigender Tendenz. Im infrastrukturell noch vergleichsweise unterentwickelten Osten und Südosten werden seit Mitte der 80er Jahre erhebliche Investitionen vorgenommen, insbesondere das GAP-Projekt mit Staudämmen, Kraftwerken, Elektrifizierung, Bewässerungsanlagen, Agrarindustrie, Straßen und Telekommunikationsanlagen.

Die strenge Haushaltsführung der türkischen Regierung im Rahmen des durch den IWF überwachten Anpassungsprogramms wurde durch allmählich wachsendes Vertrauen in- und ausländischer Investoren belohnt.

„Wenn die Türkei von starken Erdebeben und Kriegsschauplätzen in ihrer Region verschont bleibt, stehen die Chancen sehr gut, dass sich die Türkei zum Motor in der Region entwickeln wird."

Avrupa büromuz, yeni gençler buluyor

Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Levent Bıçakçı, Türk futbolunun son 15 yılda yaşadığı evrimi anlatırken, "Futbolu ürün olarak eskiye oranla daha iyi pazarlıyoruz ve futbol kalitemiz üst düzeyde" diyor. İstanbul'daki ofisinde Platform'un sorularını yanıtlayan Bıçakçı, Avrupa'daki gençlerimiz için önemli mesajlar verdi.

Gürses Hasancık

Sayın Bıçakçı, 15 yıl önce Şenes Erzik döneminde Futbol Federasyonu'nda "Hukuk Kurulu Üyesi" olarak spor ve futbol camiasına girdiniz. Bütün bu zaman içinde çok üst düzey makamlarda görev almanıza rağmen, sizi çoğumuz 22 Temmuz 2005 tarihinde Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı seçilmenizden sonra tanıdı. Biraz kendinizden bahseder misiniz?

1953 yılında Ankara'da doğdum. İstanbul Erkek Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdim. Köln'de doktoramı yaptım. UEFA Tahkim Kurulu'nda başkanvekilliği görevini yürütüyorum. Evliyim ve bir kızım var.

Türkiye futboluna neler değişti?

Futbolumuzda son 15 yıldır yaşadığımız gelişme ve ilerleme gerçekten inanılmaz. Bunu futbolun ulaştığı her noktada görebiliriz. Futbolu ürün olarak eskiye göre çok daha iyi pazarlıyoruz ve futbol kalitemiz üst düzeyde. Futbola yapılan yatırım karşılığını buldu ve bulmaya devam ediyor. Fakat bu noktayı yeterli görüp durmamalıyız. Bizim en büyük başarımız Dünya Kupası üçüncülüğü veya Galatasaray'ın UEFA zaferi olarak kalmamalı. Gelecekte Dünya Kupaları'nda finaller oynayacak, Şampiyonlar Ligi Kupası'nı kaldıracak potansiyelimiz var. Bu açıdan tekrar değerlendirirsem, son 15 yıl çok başarılıydık ama bunu yeterli görmüyoruz. Daha hızlı ve daha yükseğe ilerlemek için ne gerekliyse bunu yapacağız.

Bir röportajınızda, en büyük hayalinizin, Türkiye Süper Futbol Ligi'nin en geç dört yıl içinde bir marka olup, Avrupa'da İngiltere, İspanya, İtalya, Almanya ve Fransa liglerinden sonra en kaliteli altıncı ligin Türkiye'de oynanması olduğunu belirtmişsiniz. Bunun kısa sürede gerçekleşebileceğine inanıyor musunuz?

Türkiye Birinci Süper Ligi olarak adlandırdığımız ligimiz henüz adını hak eder bir mücadeleye sahne olamadı ne yazık ki. Bu mücadelesizlik ve kalite düşüklüğü maalesef milli takımımıza da yansıyor. Bizim amacımız öncelikle her kulübe eşit mesafede duran bir yapı sergilemek. Şu ana kadar ki icraatlarımızla bunu sağladığımıza inanıyorum. Şimdi sıra kulüplere geldi. Şu anda oynayanın kazandığı, şaibesiz bir lig izliyoruz. Sahada mücadeleyi en üst düzeye çıktığı zaman Türkiye Birinci Süper Ligi'nin asıl potansiyeli ortaya çıkacak. Ligimiz o zaman Avrupa'nın en büyük ve önemli liglerinden birisi olacak ve bunun faydasını en çok kulüplerimiz görecek.

Futbolun altyapısını okullara yayacağız, işe ilköğretimden başlayacağız" demişsiniz... Avrupa'da en küçük semtlerde bile belediyenin ve spor bakanlıklarının yardımı ile tesisler kurulup, gençler yetiştiriliyor. Kabiliyetli gençler, dünya futbol piyasasına pazarlıyorlar. Bu ülkemizde de yapılamaz mı?

Futbol altyapısı konusuna çok önem veriyoruz. Okullara yaymaktan kastettiğimiz, geleceğimiz olan gençlere futbol oynayabilecekleri, spor yapabilecekleri alanlar açmak. Bunun çalışmalarını hız-

FOTO: © PLATFORM

landırdık. Önce İstanbul, daha sonra Konya'da UEFA'nın desteğiyle iki mini saha açtık. Bunu 2005 sonuna kadar 100'e tamamlamayı hedefliyoruz. Gençlerimizi küçük yaşlardan itibaren spor yapmaya özendirmek istiyoruz.

Salon futbolunu yaygın hale getirmek istiyorsunuz. Fakat normal sahada oynanan futbol ile salon futbolu çok farklı. Bu çocuklara salon futbolu ne kadar faydalı olabilir?

Salon futbolu önemli bir konu. Özellikle gençlerimize spor imkanı sağlamak açısından en önem verdiğimiz hususların başında geliyor. Salon futbolu elbette çim zeminde oynanan futboldan farklı, ancak burada amacımız futbolumuza yeni yetenekler kazandırmak değil. Asıl amaç gençlerin spor yapmasını sağlamak.

Bayanlar ligi ile çalışmalarınız ne aşamada? Bu kadar bayan futbolcu ve seyirci bulabilecek misiniz?

Bayanlar ligiyle ilgili organizasyon çalışmalarımız sürüyor. Lig başlamadan önce sağlam bir altyapı kurmaya çalışıyoruz ve bu ligi sponsorlarla destekleme uğraşındayız. Temelleri sağlam atılmış bir lig ile bu dalda da iddialı olmak istiyoruz. Fakat temelleri sağlam atmak çok önemli ve bu çalışmalar bu yüzden zaman alıyor.

Sayın Başkan, bunca sene sonra siz Malatyaspor'un geçtiğimiz yıllarda düşürülmesi konusunda şike yapıldığını iddia etmiştiniz. Oysa zamanında bunu yalanlamıştınız. Şimdi bu açıklamayı niye yaptınız?

Göreve geldiğim günden bu yana şikeyle ilgili iddiaların üstüne kararlılıkla gidiyorum. Bununla ilgili olarak Hukuk Kurulu'muz gerekli çalışmaları yürütüyor. Fakat şike çok kaygan bir zeminde duran bir konu. Bununla ilgili kanıtlara ulaştığımız anda şike yapan kulüp ve kişileri en şiddetli şekilde cezalandıracağız. Bundan sonra yaşanması muhtemel vakalarda ise konunun üzerine ivedilikle gidilecek ve kısa sürede çözümlenecek.

A Milli Takımımız bir düşüş yaşadı fakat şu an düşüşte olduğumuzu düşünmüyorum. Ukrayna maçında başımıza gelen talihsiz bir kazaydı. Milli takımımızın Almanya'da düzenlenecek 2006 Dünya Kupası'na katılacağını düşünüyorum. Bu kapasiteye ve kadroya sahibiz ve milli takımımız bunu gösterecektir. Başarısızlığı hiç düşünmüyorum ve olasılıklar üzerinde spekülasyon yapmayı doğru bulmuyorum.

Maçların güveninin en yakın zamanda üniformalı polislerin yerine, ev sahibi kulüple-

6 yabancının futbola zarar verdiğine

inanmıyorum. Tamamen yabancı etkisine kapalı olduğumuz takdirde kulüplerimizin Avrupa sahnesinde zorlanacağını düşünüyorum. Ayrıca kaliteli yabancılar ligimizi renklendiriyor.

rin görevlendireceği şahıs güvenlik firmalarının oluşturulmasından yanasınız. Son haftalarda yaşanan tribün terörü buna fırsat verecek mi?

Bu konunun üzerine çok ciddi bir şekilde eğiliyoruz. Bu konuda Stat Güvenlik Komitesi kurduk ve bu komite tüm statları inceleyip eksikleri kulüplere bildiriyor. Bu eksikleri düzeltmeyen kulüpler ikinci yarı maçlarını kendi sahalarında oynayamayacaklar. Bunun yanında 2 Aralık'ta açıkladığımız önlem paketine uymayan kulüplere de ciddi cezalar vereceğiz. Holiganların önlemini öncelikle kulüpler ve emniyet müdürlüğü almalı. Bizim bu konuda yapabileceğimiz tek şey sahadaki futbolun kalitesini artırıp sadece futbolu seven kitleleri tribünlere çekmek. Holiganlıktan rant sağlama devri artık bitti bunun garantisini kulüp başkanları zaten verdiler.

Sadece Türk oldukları için Avrupa'da önleri kapatılan, Almanların "Biz bunları yetiştiriyoruz, sonra da Türkler sahip çıkıyor" diye desteklemediği ve maalesef Türkiyemizde de son zamanlarda sahiplenilmeyen gençlerimiz var. Üç milyondan fazla Türkün yaşadığı Avrupa'da profesyonel olarak oynayanların sayısı 5'i zor buluyor.

Avrupa'da top koşturan çifte vatandaşlığı olan futbolcularımızı yakından takip ediyoruz. Avrupa büromuz her gün yeni gençler keşfediyor ve futbolcuları milli takımlarımıza kazandırıyorlar. Bu futbolcuların hepsini milli takımlarımızda oynatmamız imkansız elbette. Türkiye liglerinde olduğu gibi sadece en iyiler milli takımda yer buluyor. Zaten yeni kurallara göre bu tercih futbolcuya bırakıldı ve bizim inisiyatifimizden çıktı. O yüzden bu yakınmaları bundan sonra işiteceğimizi zannetmiyorum.

Acaba Türkiye Futbol Federasyonu'nun desteği ile ciddi bir organizasyon yapılıp, Avrupa'da doğan çocukların Almanya Futbol Federasyonu önünde "Fussballdeutscher" yani Futbolcu Alman sayılmaları sağlanıp, değerlendirilemezler mi?

Bu iyi bir fikir olabilir fakat 2. ve 3. lig kulüplerimizin bu futbolcuları kadroya alacak imkanları pek olmuyor. Kulüplerin transfer tercihlerine de karışamayacağımız için bu fikrin gerçeğe dönüşmesi şu an için zor gözüküyor. Şu an için altyapı sorunları nedeniyle bunu gerçekleştiremesek de, gelecekte böyle bir proje olabilir, neden olmasın?

2004-2005 ve 2005-2006 sezonunda Süper Futbol Ligi takımlarının 6 yabancı kontenjanı ile oynayabileceklerini kararlaştırdınız.

6 yabancının futbola zarar verdiğine inanmıyorum. Tamamen yabancı etkisine kapalı olduğumuz takdirde kulüplerimizin Avrupa sahnesinde zorlanacağını düşünüyorum. Ayrıca kaliteli yabancılar ligimizi renklendiriyor. Yabancı niceliğinden çok niteliğini tartışmamız gerekli bence.

AB yolunda başlatılan müzakereleri nasıl değerlendiriyorsunuz. Gelecekte AB'ye tam üye olarak alındığımızda bu Türk Futbolunu ve futbolcusunu nasıl etkiler?

Biz futbol olarak Avrupa Birliği'ne 42 yıl önce girdik. UEFA'ya 1962 yılında üye olduğumuzdan beri futbolumuz sürekli bir gelişim ve ilerleme içindeydi. Ülke olarak AB'ye girdiğimiz zaman ise ciddi değişimler kapımızı çalacak. Futbolcuların serbest dolaşımı hem UEFA'da hem ülkemizde ciddi şekilde tartışılacağa benzer.

FOTO: © PLATFORM

yücel ergüneş
ergunes@platform-online.de

Paranın dolaşımı / Paranın değerinin düşmesi
Hamallık ücreti / Süre
Bir tür içecek / Bir ırk
Müslümanlık
Bir aktör (Danyal...) / ABD'de bir üniversite
Fosforun remzi / Yarı, yarım
Yüzün bir bölümü
Niğde ilinin tarihteki adı
Gelinin eşi / Toplanma
Bir tür balık / Bir asker (Kazım...)
Bir havaalanı / Toprağı dinlendirme
İyilikte bulunan kimse / Tavlada bir sayı
Kısaca kiloamper / Maliye bakanı (...Unakıtan)
Japon pirinç tarlası / Labada
Değerli bir taş türü / Ankara Ticaret Odası
Romanya parası / Bir şart eki
Din işleri / Kırmızı renkli toprak
Kısa vadeli sermaye
Büyük sıkıntı, bela / Alım, satım işleri
Taşınmaz varlık / Bir harfin okunuşu
Bir kürk hayvanı / Benlik
El sıkışma
...Den başlayarak
Tanrı tanımaz / İletmekten emir
Dağ keçisi / İnatçı
Boru sesi / Hatırlatma yazısı
Bir marangoz aleti / Gelir getiren mülkler
Nikelin sembolü / Bir ev ve büro eşyası
Asya'da bir ırmak / Maç sahası
Tümör / Ağaç budağı
Bir nota
Olmamış, olgunluğa erişmemiş
Yemekten emir
Gözdeki canlılık
Bir nota / Hastalık
Bir yazar (Oğuz...) / Öldürme
Anamal, kapital
İsmin bir hali
Oklava, silindir bir alet

1 2 3 4 5

:çizgi dili

dağıstan çetinkaya
cetinkaya@platform-online.de

AVRUPA HABER | EREN CANLI TÜRKÜLER | FRANSA'DAN MERHABALAR | DOST KERVANI | GÖLGELER
ZEKİ ERDEM SHOW | SAĞLIKLA YAŞAM | SELAM AVRUPA | A'DAN Z'YE BERLİN | BİZİM ELİN TÜRKÜSÜ |
AVRUPA GÜNDEMİ | YURDUMUN İNSANI | NRW PANORAMA |

Burası Avrupa.
Burada Kanal 7 Int izlenir...

Avrupalı Türk izleyicisinin büyük bölümü birbirinden renkli ve çeşitli programlarıyla ilklere imza atan Kanal 7 Int'i büyük bir keyifle izliyor... Avrupa'da kurulan ilk Türk televizyonu Kanal 7 Int, 20'ye yakın Avrupa kökenli programıyla önde gitmenin gururunu yaşıyor.

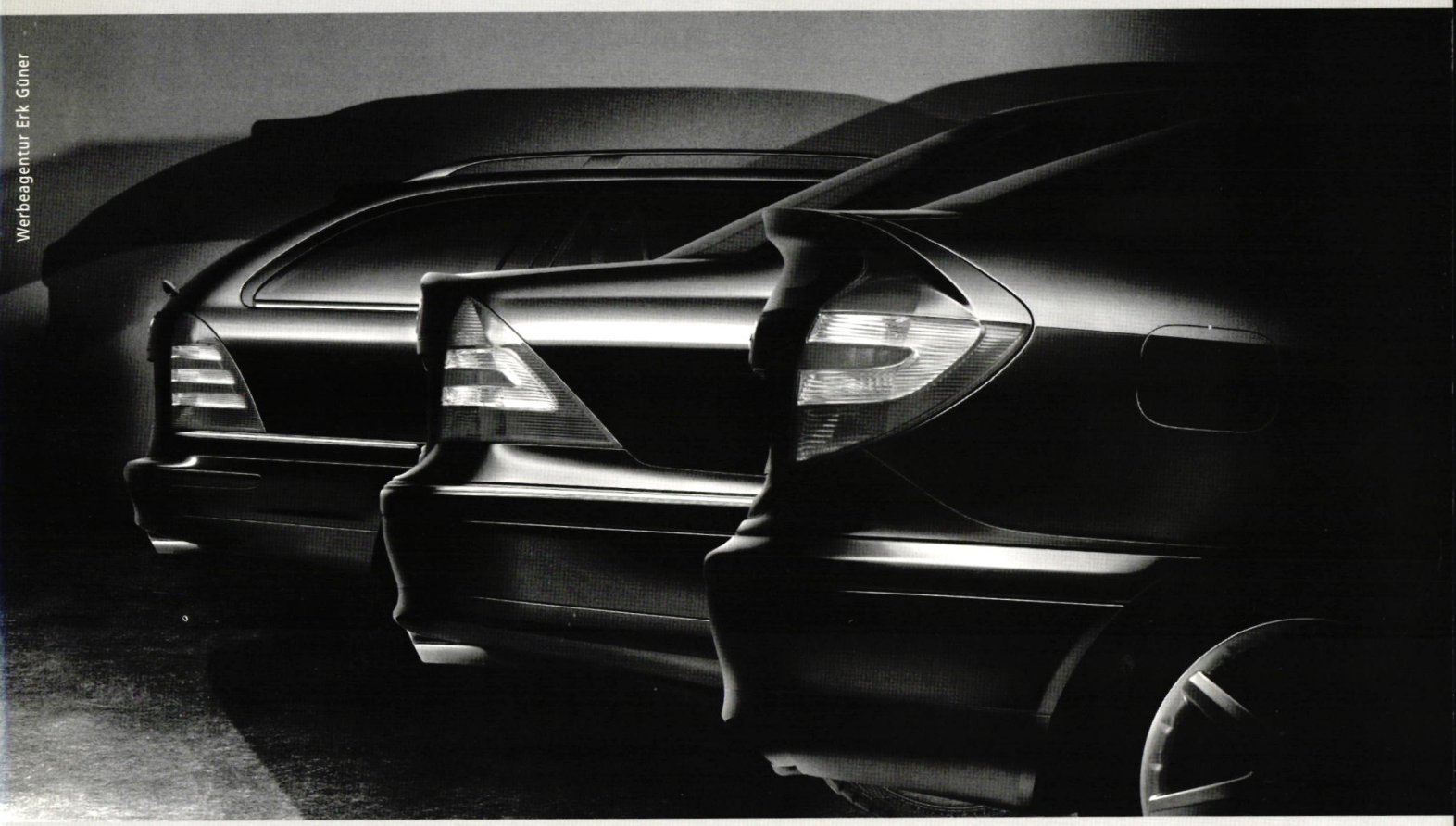
Frekanslarımız: 11135 MHz Vertical Symbol
Rate: 4444 Fec: 5/6 Artık digital kablodan da bizi izleyebilirsiniz.

iklim.de

KANAL 7 INT

reklam irtibat
Tel: +49. 69 94 21 00 110
E-Mail: info@kanal7int.com

C-Serisi - her hayale uyar.

Werbeagentur Erk Güner

Hepsi birbirinden güzel!

C-Serisi.

▶ Herkesin bir hayali vardır. Bu, insanların ortak yanıdır. Ancak her insanın hayali farklıdır; asıl güzellik de burada yatar.

▶ Mercedes-Benz, hayalleri gerçeğe dönüştürürken, birçok zevk ve ihtiyacı göz önünde bulundurur. Yeni C-Serisi'ni üretirken de bunu yaptı ve üç ayrı C-Serisi modeli yarattı; lüksü sevenlere limuzin, spor meraklılarına Sportcoupé, geniş bagaja ihtiyaç duyanlara T-Model. Şimdi, siz de kendi hayalinizi gerçekleştirin. Hangi modeli seçerseniz seçin, bilmeniz gereken bir şey var: Hepsi birbirinden güzel.

▶ C-Serisi modelleri, Finansman ve Leasing olanakları ya da deneyimli araçlar ile ilgili detaylı bilgi için, hemen Mercedes-Benz Türkçe Bilgi Hattı'nı arayın: 0180-5-88 51 51 (Dak. 12 Cent).

Mercedes-Benz